

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

SHANNON STACEY

Sahte Âşık

nemesis
K I T A P

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

NEW YORK TIMES &
USA TODAY BESTSELLER

SHANNON
STACEY

*Sahte
Âşık*

Sahte Âşuk

NEMESİS KİTAP / Roman

Yayın Numarası 498

Sahte Âşık Shannon Stacey
Özgün Adı Yours to Keep
Çeviren Nihal Akcan

Genel Yayın Yönetmeni Senem Kaleli
Baş Editör Rose Mary Samanoğlu
Editör Merve Mumcu
Kapak Tasarım Çağla Yön
Sayfa Düzeni Efdal Basan

© Nemesis Kitap, 2020 © Shannon Stacey, 2011

Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-605-7649-51-5

Baskı: Haziran 2020

NEMESİS KİTAP

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9
Beyoğlu/İstanbul
Tel: (0212) 222 10 66 - 243 30 73 Faks: (0212) 222 46 16
info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com
Sertifika No: 26707

MATBAA

Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü O.S.B. Mah. Orkide Cad. No:1/Z
Beylikdüzü / İSTANBUL
Tel: (0212) 671 61 51 Faks: (0212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

NEW YORK TIMES & USA TODAY BESTSELLER

SHANNON STACEY

Sahte Aşık

Çeviren: Nihal Akcan

Bu bir kurgu çalışmasıdır. Romanda betimlenen isimler, karakterler, yerler ve olaylar gerç ek değildir, yazarın hayal ürünüdür. Gerç ek olaylarla, mek nlarla, kurumlarla,  l  ya da diri şahıslarla olabilecek herhangi bir benzerlik tamamen rastlantısaldır.

Siz okurlarıma çok teşekkür ederim.

Birçoğunuz bana Kowalski ailesini çok sevdiğinizi ve daha fazlasını istediğinizi söylediniz, bu sebepten ailenin geri kalanına yeni bir ziyarette bulunmanın yanı sıra Sean Kowalski ile tanışmaktan da memnun olacağınızı umuyorum.

Angela James ve The Carina Press'in yanı sıra HQN ekibine de bağlılığı ve coşkusu için teşekkür ederim.

Ayrıca arabayı kullanmama asla izin vermiyor olsa da deliler gibi sevdiğim eşime de teşekkürler.

Birinci Bölüm

“Görüyorum ki hâlâ eskisi kadar çirkinsin.”

Sean Kowalski barmene ortaparmağını gösterdi ve içinde eşyalarının olduğu torbayı boş bir taburenin yanına, yere bıraktı. “Aileden geliyor, kuzen.”

İkisinin de boyu bir seksenden uzun olduğundan barın üzerinden hızlıca kucaklaşabildiler ve Kevin, Sean’ın sırtına vurdu. “Eve dönmene çok sevindim.”

“Ben de.” Sean bar taburesine oturdu, Kevin’in önüne koyduğu köpüklü biradan büyük bir yudum içti. “Düğününe yetişemediğim için özür dilerim. Joe’nun düğünü de kaçtı tabii...”

“Afganistan’da kışına kurşun yemekle meşguldün. Bu durumu sana karşı kullanmayacağız. En azından sık sık...”

“İkinizin de soyadınızı taşımaya gönüllü kadınlar bulabildiğinize hâlâ inanamıyorum. O kadınların sorunu ne?”

Kevin ona sırtıarak baktı. “Gamzeler sayesinde, ahabap. Kadınlar gamzelere karşı koyamıyor. İkimiz annemin gamzelelerini alırken sana sadece baba tarafından mavi gözlerin kalmış olması ne kötü.”

“Bana yetiyor. Annen ve baban nasıl?”

“İyiler. Seni görmek için sabırsızlanıyorlar ve annem akşam için lazanya yaptı.”

Sean sırtıarak karnını okşadı. “Öğle yemeği için mola vermedim, o yüzden bolca yerim var. Annemle ilgili özlediğim çok şey var, huzur içinde yatsın, fakat açlığı onlardan biri değil. Ama Mary Yenge öyle mi? Dostum, o kadın yemek nasıl yapılır biliyor.”

Kevin başıyla onayladıktan sonra su almak için birkaç saniyeliğine uzaklaştı. “Demek artık bir işin yok. Annemden yemek dilenirken benden de bedava oda istiyorsun. Ordunun seni adam etmesi gerekirdi, işe yaramaz bir hergele değil...”

“On iki yıl yetti. Şu anda ne yapmak istediğimden emin değilim ama askerliğe doydüğumu biliyorum.”

“Maine’e dönüp pansiyonu işletmesinde ağabeyine yardım etmekle ilgilenmiyor musun?”

Sean omuz silkti. Bunun lafı açılmıştı, özellikle de erkek ve kız kardeşlerine bir süre ailenin New Hampshire koluyla takılacağını söylediği zaman. Ne var ki ömrünün geri kalanını Northern Star Lodge’da geçirmek yapmayı istediği bir şey değildi. Çocukken evinde yabancıların kendi evlerindeymiş gibi rahat davranmalarından nefret ederdi ve bu duyguyu asla aşamamıştı. O pansiyon işletmek için yaratılmamıştı.

“Bu aslında B planım,” dedi.

Kevin şişesinden bir yudum su içtikten sonra şişenin kapağını geri kapattı. “Sadece takılıyorum. Burada istediğin kadar kalabilirsin.”

“Teşekkür ederim. Mary Yenge’nin yemekleriyle karnımı doyurunca eve gidebilirim veya... Ne bileyim işte...” Ordudan ayrılma kararı almasının sebeplerinden biri de buydu. Yarın bulunması gereken bir yer yoktu. Ya da sonraki gün.

Arkadaki odadan uzun boylu, büyük memeli bir kızıl çıktı ve Kevin el sallayarak onu yanlarına çağırdı. “Kuzenim Sean’la tanış. Sean, bu Paulie Reed, başbarmenim, müdür yardımcım ve her konuda sağ kolum, adamım. Kadın. Kişi. Sağ kolum olan kişi.”

Sean kadının elini sıkarak, “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi. **Kadın sıkı tokalaşıyordu.**

“Hakkınızda çok şey duydum. Eve hoş geldiniz. Nişanlým Sam ve ben alt katınızdaki dairede oturuyoruz, o yüzden herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin.”

“Olur.” Sean kadının uzaklaşmasını izledi çünkü kalçaları müthiş sallanıyordu fakat –nişanlısından bahsetmesinden veya sadece kadının onun tipi olmaması nedeniyle– pek etkilenmedi. “Jasper’s Bar&Grille demek. İlginç isim.”

“Mekânla birlikte geldi ve yeni bir tabela almayacak kadar pintiyim. Paulie moladan döndüğüne göre biranı bitir de seni üst kata çıkarayım.”

Sean köpüklü birasının kalanını bir dikişte içti ve torbasını aldı. Kuzeninın peşinden arka taraftaki bir koridora geçti, ardından iki kat merdiven çıkarak ziyareti süresince kullanmasına izin verilen daireye girdi. Kocaman deri bir kanep ve büyük ekran bir televizyonla nezih bir yerdi ve temizdi. Sean’a göre gayet iyiydi.

Kevin ona etrafı gezdirmeyi bitirip anahtarı verirken, “İşte hepsi bu,” dedi. “Numaralarımız sende var ve bir şeye ihtiyacın olursa Paulie genellikle barda olur.”

Sean başını salladı. “O halde akşam yemeğinde görüşürüz. Beth ve minik kızınızla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Lily tam bir delifişektir. Geçen hafta bir yaşına girdi ve kuzenlerinin ödünü patlatmaya bayılıyor.” Kevin cüzdanını çıkarıp açtığında palmiye şeklinde atkuyruğu, parlak mavi gözleri, şeytani gamzeleri ve zıpır bir görünümü olan küçük bir kızın fotoğrafı ortaya çıktı.

“İleride çok kalp kıracak,” dedi Sean çünkü diğer erkekler kızlarının resimleri gösterildiğinde hep böyle derdi.

“Ben de birkaç kafa kıracağım. Joe’nun kızı Brianna da Lily’ye çok benzer, sadece gamzesi yok. Dört buçuk yaşına girdi ve çok gürlütcü.” Kevin kapıya yöneldi. “Beth –artık bıraktığımız yerde

durmayan Lily ayağına takılmadan- anneme götürmek için bir şeyler yapabilsin diye ona saat üç gibi evde olacağımı söyledim. Saat altı civarı görüşürüz.”

Sean, Kevin gidince kendini kanepeye bıraktı ve gözlerini kapattı. Ödünç bir dairede bile olsa evde olmak güzeldi. On iki yıldır ilk kez istediği her yere gidebilirdi. İsteddiği her şeyi yapabiliyordu. Ordu ona hayatı için iyi bir başlangıç sunmuştu ve hizmet ettiği yıllar için pişman değildi, fakat yeniden kendi kendinin efendisi olmaya hazırdı.

Kendi kendinin efendisi olarak ilk gündemi ne mi olacaktı? Kısa bir şekerleme...

Kapının çalınması onu şaşırtarak hafif uykusundan uyanırdı. Kimseyi beklemiyordu. Bildiği kadarıyla onu arayacak yegâne insanlar ailesiydi ve onlarla da amcasıyla yengesinin evinde buluşacaktı. Yine de kuzenlerinden birini görmeyi bekleyerek kapıyı açtı.

Yanılmıştı. Beklenmedik misafiri *kesinlikle* akrabası değildi ve bedeninin ilk kez güzel bir kadın görüyormuşçasına verdiği tepkiye bakılırsa bu iyi bir şeydi. Kadının farklı renklerle dolu kabarık, koyu renk kıvrıcık saçları vardı -neredeyse kiraz ağacının derin damarları gibiydi- ve esmer veya kızıl olması da muhtemelen aydınlatmaya göre değişirdi. Gözleri daha da koyuydu, sert bir sade kahve rengindeydi. Dolgun kıvrımları tam da olması gerektiği kadardı ve ortalamadan uzun, ince vücuduna yumuşaklık katıyordu.

Bu vücut -alt kattaki seksi barmenin aksine- Sean'ın bedenini uyandıran bir görünüme sahipti. Kadının göğüsleri çok büyük değildi ancak vücuduna gösterdiği özen, Sean'a çarşafın altında güreşirlerse muhteşem bir maç çıkartacağını düşündürdü.

Pekâlâ, kapısını çalan her yabancıyla seks hayal etmeye başlayacaksa gerçekten sevişmeye ihtiyacı var demektir.

Kadın kapıda öylece durup ona bakınca, “Yardımcı olabilir miyim?” diye atıldı Sean.

Kadın önünde süslü harflerle *Emma Peyzaj* yazar lacivert sweatshirtünün yıpranmış kolunu çekmişti. “Sen Sean Kowalski misin?”

“Evet.”

“Ben Emma Shaw. Sahte nişanlın.”

“Ne dedin?”

Emma Shaw sahte bir nişanlının nasıl seçileceğini kesinlikle iyi biliyordu. Gerçek Sean Kowalski uzun boyluydu, mavi tişörtünün kollarından uzanan bronz ve güçlü kollarıyla kısa bir kesimin ardından uzamaya başlamış gibi görünen koyu sarı saçları vardı. Kare çenesi birkaç gündür tıraş olmayı unutmuş gibi kirli sakalla örtülüydü ve gözleri ona şüpheyile bakıyor olsa bile Emma’nın gördüğü en güzel mavi tonundaydı.

Pekâlâ, belki de tamamen şüphe değildi. İlaçlarını içmemiş deli bir kadın olmasından, anlamsızca konuşmaya başlamasından veya ona yatmak için yaptığı el yapımı Sean bebeği göstermesinden korkuyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmıştı.

Emma’nın dizlerinin titremesine yol açan kısık bir sesle, “Hanımefendi, sahte veya gerçek, benim hiçbir zaman bir nişanlım olmadı,” dedi. “Ayrıca doğru dürüst bir âlem yapmamın üstünden uzun zaman geçti ama size evlilik teklif etmiş olsaydım en azından yüzünüzü hatırlayacağıma eminim.”

Bunu yapmak çok zor olurdu. “Aslında hiç tanışmadık.”

Sean kadına gözlerini kısarak bakmayı kesti ve homurdandı. “Dur tahmin edeyim, kuzenlerimin bana eve hoş geldin demek için eğlenceli bir yol olacağını düşündükleri bir tür şaka mı bu? Tamam, o halde... Ha ha. Şimdi yapacak işlerim var.”

Sean kapıyı kapatmaya yeltendi fakat Emma elini kapıya dayadı. “Lisa’nın bir arkadaşım. Sanırım kuzeninin eşi oluyor.”

“Mikey’nin karısı mı?” Emma başıyla onaylayınca Sean kapıyı açtı. “Belki de bu konuşmaya farklı bir yerden başlamalıyız. Mesela en baştan.”

Emma derin bir nefes alıp verdi. “Dört yaşımdan beri beni büyükannem büyüttü.”

“Belki *o kadar* da baştan değil.”

“Birkaç sene önce bazı arkadaşlarıyla Florida’da inzivaya çekildi ve büyüdüğüm evle ben ilgileniyorum. Ama yaptığı tek şey benim için endişelenmek ve sırf yalnız kalmayayım diye geri taşınmaktan bahsetmeye başlayınca ona bir erkek arkadaşım olduğunu söyledim. Ardından erkek arkadaşımın yanıma taşınacağını söyledim. Ve sadece mükemmel ötesi biriyle çıkacağım için bu adam bir süre sonra bana evlenme teklif etti, doğal olarak ben de teklifini kabul ettim.”

“Peki, ben bu işe nasıl sürüklendim?”

“Lisa’yla yediğim öğle yemeğinden eve yeni dönmüştüm ve Lisa sana bir kumanya paketi gönderdiğinden bahsetmişti. Büyükannem erkek arkadaşımın adını sorunca da aklıma birden senin adın geldi.”

Sean başını salladı. “Doğru anlamış mıyım bakalım... Büyükannene hiç tanışmadığın bir adamın erkek arkadaşın olduğunu mu söyledin?”

“Sadece endişelerini azaltmak istedim.”

“Belki de senin için endişelenmekte haklıdır.”

Bu acıtmıştı. “Aslında deli değilim.”

Sean kollarını göğsünde kavuşturdu ve Emma’ya baktı. “Hayali bir erkek arkadaş uydurmuşsun.”

“Hayali değilsin. Sadece **haber**in yok.”

Sean tebessüm bile etmedi. “Benden ne istiyorsun?”

İşte çılgınca kısmı gelmişti, aslında *daha* çılgınca olan kısmı. “Büyükanнем eve geliyor. Evi kontrol etmek ve... seninle tanışmak istiyor.”

Emma, o konuşmaya devam ederken Sean kapıyı yüzüne çarpmasın diye vücudunun hiçbir kısmının kapı eşiğini geçmediğinden emin oluyordu. Eğer yabancı bir adam kapısında belirseydi ve ona ikisinin derin, anlamlı bir ilişki içinde olduğunu söyleseydi Emma’nın yapabileceği bir şeydi bu.

“Ne yani? Sizinle akşam yemeği yememi mi istiyorsun? Birkaç saatliğine nişanlınmışım gibi mi davranayım?”

“Burada bir ay kalacak.”

Sean bunun üzerine gülmeye başladı. Genç adam aslında onun haline gülüyordu fakat Emma’nın da katılmak istemesine sebep olan yürekten ve bulaşıcı bir kahkahası vardı. Emma onu suçlayamazdı. En yakın arkadaşı bile gülmüştü ama Lisa dalga geçtiğini düşündüğü için gülmüş olabilirdi. O sırada gerçekten dalga geçiyordu. Fakat büyükannesinin geliş tarihi yaklaştıkça ve ona gerçekte bir nişanlısı olmadığını söylemek için cesaretini bir türlü toplayamayınca bu fikir o kadar da komik gelmemiştii.

Sean görünüşe göre aynı fikirde değildi çünkü Emma’nın boğazını temizlemeden önce ağırlığını bir ayağından diğerine vermesine yetecek kadar çok gülmüştü. “Yanına taşınıp bir ay boyunca nişanlın rolü yapamayacağıma göre benden istediğin ne?”

“Aslında buraya gerçekten yanıma taşınıp bir ay boyunca nişanlım rolü yapar mısın diye sormaya geldim.” Hayır, bu fikir aynaya bakarak söyleme provası yaparken olduğundan daha mantıklı gelmiyordu.

“Öyle bir şeyi neden yapayım?”

Güzel soru. “Çünkü aslında başka bir şey yapmıyorsun. Karşılığını öderim. Ayrıca iyi bir adam olduğun için olabilir mi?”

“Hanımefendi, hakkımda hiçbir şey bilmıyorsun.”

“Ordudan yeni ayrıldığın için kalıcı bir evin ve işin olmadığını biliyorum. Ayrıca gerçekten çok iyi bir adam olduğunu da biliyorum.”

“Ben de ailemden birilerinin koca bir ağız olduğunu biliyorum.”

“Lisa seninle gurur duyuyor. Senden çok bahseder.”

Sean iç çekerek elini saçlarında gezdirdi. “Bak, kiralık bir aktör değilim. Bana kalırsa büyükannene gerçeği söylemek istemiyorsan şeyinden... benden ayrıldığını söylemen yeter.”

Emma ona karşı çıkmak –sadece büyükannesini mutlu etmek istediğini anlamasını sağlamak– istedi fakat planının başarı şansı zaten çok düşüktü ve devam etmeye cesareti yoktu.

Titrek bir sesle, “Peki,” dedi Emma, “zaman ayırdığın için teşekkürler. Ayrıca eve hoş geldin.”

“Teşekkürler. Kendine iyi bak.”

Emma, Sean dairesine girip kapıyı kapattıktan sonra bile ağlamamayı başardı.

Dünyanın sonu değildi. Büyükannesine ayrıldıklarını söyleyecekti ve bu iş burada bitecekti.

Yine de endişeleri son bulmayacaktı. Aksine kötüleşecekti. Büyükannesi artık Emma’nın tek başına olması ve hem evle hem de işle uğraşması için endişelenmekle kalmayıp torununun bozulan bir nişanın büyük acı veren kaybını taşıdığını düşünecekti. Büyükannesi Florida’ya dönme gücünü bulabilse bile yenisinden içi içini yiyecekti, yani tam da Emma’nın sona erdirmeye çalıştığı şey olacaktı.

Emma sokağın karşısına geçti ve kamyonetine binerken başını kaldırıp yukarı bakacağı tuttu. Sean Kowalski dairesinin camından onu izliyordu ve Emma kapısını kapatıp anahtarı kontağa sokmadan önce kendini Sean'a dostça gülümseyip el sallamaya zorladı.

Çok kötü oldu, diye düşündü. Üstelik sadece büyükannesinin iyiliği için de değildi.

Sean bir ay için bile olsa her kadının nişanlı rolü yapmak isteyeceği bir adamdı.

Sean, Kowalski ailesinin ön kapısından girdikten ancak on dakika sonra montunu çıkarabilmişti. Çetenin hepsi oradaydı ama yengesi birkaç mükemmel dirsek darbesiyle ona ulaşan ilk kişi olmuştu.

"Sean!" Yengesi üzerine atılınca Sean onu sıkıca kucaklayıp havaya kaldırdı.

Yurtdışındayken onu hayal edebileceğinden çok daha fazla özlemişti. Sean'ın dokuz yaşına girdiği yıl annesi beklenmedik bir şekilde ölünce, Mary Yenge –bir eyalet öteden ve dört çocuğuna rağmen– öne çıkarak dört erkek ve bir kız yeğeni için bir anne figürü olmuştu. Kardeşlerini görmek güzeldi fakat yengesinin gözyaşları boynunu yakarken onu sımsıkı kucaklaması eve geldiğini hissettirmişti.

Leo Amca onu kollarının arasına çekip sırtına birkaç sıkı yumruk vurduğunda Sean'ın da boğazı düğümlendi. Leo, ağabeyi Frank'ten daha kısa olsa da görünüşü ve tavırları Sean'a dokuz yıl önce ölen babasını hatırlatmaya yetecek kadar benziyordu.

Leo bağırarak, "Baban gurur duyardı," dedi ve Sean konuşabileceğini sanmadığı için başını sallamakla yetindi.

Ardından kuzenleri ve aileleri akın etti. Joe pembe yanaklı bebeği Brianna'yı kucağında tutan güzel eşi Keri'yle birlikte geldi. Terry ve Evan'ın yanında güzel bir genç kadına dönüşmekte olan on üç yaşındaki Stephanie vardı. Kevin da onu küçük kıızıyla uğraştığı için hızlıca "tanıştığımıza memnun oldum" diyebilen Beth'le tanıştırdı.

Mike ve Lisa'nın çocukları, Sean'ın son gördüğünden bu yana daha da uzamıştı. Mary çocukları sakinleştirip hepsini yemek odasına yönlendirmeden önce Sean, Joey'nin şu anda on beş, Danny'nin on iki, Brian'ın dokuz ve Bobby'nin yedi yaşında olduğunu öğrenebilmişti.

"Akşam yemeği fırından çıkmaya hazır," dedi Mary. "Soğutmadan yiyelim."

Devasa yemek masası Sean'ın beklediği gibi eve hoş geldin ziyafetinin ağırlığı altında resmen inliyordu. Yengesi içi yumuşak ve yağlı, dışıysa çıtır çıtır olan sarımsaklı ekmekten bile yapmıştı. Sean'ın bir dilim kızarmış, yağlı beyaz ekmeğin üstüne sarımsaklı tuz serpiştirerek yeniden oluşturmaya çalıştığı acınası çabalarıyla hiç ilgisi yoktu.

"Mary Yenge, Afganistan'da kaldığım süre boyunca düşünebildiğim tek şey senin yaptığın lazanyaydı. Yemin ederim. Elbette sığır eti güvecini düşündüğüm zamanlar hariç. Ya da tavuklu yuvarlama çorbanı..."

Yengesi hafifçe "yok canım" der gibi bir ses çıkardı ama Sean kadının yanaklarının hafifçe pembeleşmesinden iltifatına memnun olduğunu anlayabiliyordu. "Oldum olası iştahlıydın."

Sean'ın beraberindekiler de yemek kadar iyiydi ve lazanyayı bitirmeye çalışırken hikâyeler de buzlu çay gibi akıyordu. Sean Afganistan hakkında birkaç hikâyesini yumuşatarak anlattı. Joe da kamp yolculuklarında tüm Kowalski ailesine katılması için Keri'ye şantaj yapmasının hikâyesini anlattı. Mike, Lily'nin doğduğu gün Kevin'in bir kız gibi bayılmasını anlattı.

Sean kuzeninin keskin bir dönüş yapıp bariyerlere çarpan bir çimento kamyonu gibi yere yığılmasının tasvirine karnını tutarak güldü çünkü yengesinin eline tutuşturduğu üçüncü porsiyona direnememişti.

Sohbetler sona ermiş ve sıra masayı temizlemeye gelmişken dokuz yaşındaki Brian, “Oyun gecesi,” dedi Sean’a. “Kalıp oynayacak mısın?”

“Elbette.” Zaten yapacak daha iyi bir şeyi yoktu. “Sadece yemeği sindirmem için birkaç dakika müsaade et, olur mu?”

Çocuk diğerlerinin yanına koşarken, “Sean da oynuyor,” diye bağırdı. “Benim takımımda olacak!”

Danny, “Henüz ne oynayacağımızı bile bilmiyoruz,” diye belirtti.

“Fark etmez. Sean benim takımımda.”

Aile üyeleri hangi masa oyununu çıkaracaklarını bir ateşkes müzakeresindeymiş gibi hararetle tartışırken Sean da biraz temiz hava almak için arka verandaya çıktı.

Sürgülü kapıyı kapatıp sola –evdeki insanların görüş alanının dışına– döndüğünde az kalsın Lisa’ya çarpıyordu.

Sean, Mikey’nin karısından hep hoşlanmıştı. Lisa genel boy ortalamasının daha kısa tarafındaydı –muhtemelen 1.60 santimdi– fakat bir seksenlik bir duruşu vardı ve kimsenin onu itip kakmasına izin vermezdi.

Sean, “Bugün bir arkadaşınla karşılaştım,” dedi.

“Ah, öyle mi?”

“Uzun boylu. Ateşli ve... Zırdeli desem?”

Lisa’nın onu anlaması birkaç saniye sürdü ve sonra yanakları kızardı. “Yapmamıştır.”

“Ah, yaptı. Kapımı çaldı, bana nişanlım olduğunu ve ismimi kullanarak etrafta dolandığını senin de bildiğini söyledi.”

Lisa elini Sean'ın koluna koydu. "Zararsızdı, Sean. Cidden. Sadece büyükannesinin Florida'da daha rahat hissetmesini sağlamaya çalışıyordu."

"Sana muhteşem planından bahsetti mi?"

Lisa daha da kızardı. "Ah hayır. Sakın yaptığını söyleme."

"Yaptı."

"Sadece dalga geçtiğini sanmıştım."

"Bunun kocanla o suç ortağı kardeşlerinin tezgâhladığı bir eşek şakası olduğunu düşündüm ama ciddiye."

Lisa başını salladı fakat Sean yengesinin ağzının kenarında beliren gülümsemeyi görebiliyordu. "Sana planın tam olarak ne olduğunu söyledi?"

"Asıl sana *ne* olduğunu söyledi?"

"Belki erkek arkadaş rolü yapabilirsin gibi bir şeyler geveliyordu."

"Bu dediğin akla yatkın sayılır." Sean kısa bir kahkaha attı. "Plan artık yanına taşınmam ve koca bir ay boyunca nişanlıysım gibi davranmam şekline dönüşmüş."

Lisa genç adamın gözlerine bakmıyordu. "Belki bundan da bahsetmiş olabilir ama anlatırken gülmüştü, o yüzden dalga geçtiğini sanmıştım."

"Hayır." Sean kollarını göğsünde kavuşturarak evin duvarına yaslandı. İçeri geri dönüp yaban mersinli pasta kalmış mı diye bakmalıydı. Emma Shaw zihnine takılan tuhaf bir görüntüden başka bir şey değildi ve Sean onu unutmalıydı. Fakat unutulabilecek bir kadına benzemiyordu. "Peki, onun sorunu ne? Cidden?"

"Büyükannesi, Emma için çok yorucu olduğundan korktuğu için evi satmaktan bahsedip duruyordu. Emma da başka bir ev istemiyordu o yüzden bir erkek arkadaş uydurdu."

"Erkek arkadaş uydurması normal sayılabilirdi. Ama o *benim* için hayali bir yaşıntı uydurmuş. İşte bu normal değil."

“Gerçekten güzel bir ev.” Lisa gülüp omuz silkene kadar Sean ona öylece baktı. “Pekâlâ, çılgınca ama...”

“Ama hepsi zavallı, tatlı büyükannesine duyduğu sevgi yüzünden. Evet, o kısmını anladım.”

Lisa’nın bakışından alaycı ses tonunu gözden kaçırmadığını anladı. Eğer onunla yaşamak, yanında uyumak ve sıcak bir yemek için ona bel bağlamak zorunda olsaydı muhtemelen Sean’ın gözünü korkutacak bir bakıştı. Fakat bunları yapmak zorunda değildi ve Lisa’ya göz kırptı.

Lisa derin bir nefes verdi, yüzü ciddileşti. “Emma’nın anne ve babası o daha dört yaşındayken, Noel alışverişi yapmaya gittikleri sırada bir araba kazasında ölmüşler. Büyükannesi Cat ve yaklaşık on yıl önce ölen büyükbabası John ona bakıyormuş. Eyalet polisi kötü haberi verdiğinde Emma’dan vazgeçmeyi akıllarından bile geçirmemişler. Emme onların her şeyiydi ve arkadaşları boş yuvalarının tadını çıkarmaya, seyahat etmeye ve emekliliğe başlarken Shaw çifti dört yaşında yaşlı bir çocukla her şeye baştan başlamıştı.”

“Eminim iyi insanlardır, Lisa ama yapma.”

“Cat arkadaşlarıyla Florida’ya gitmeyi ne kadar çok istediğini saklamaya çalıştı fakat Emma biliyordu. Büyükannesini gitmesinin sorun olmayacağına ikna etmesi tam bir yıl sürdü. O zaman bile telefonda her konuştuklarında Cat, New Hampshire’a geri taşınmaktan bahsediyordu çünkü Emma yalnızdı, ev bir kişi için çok büyüktü, biçilmesi gereken çok fazla çimen ve uzun bir yapılacaklar listesi vardı. O yüzden Emma evde kalan bir adam uydurdu bu sayede Cat artık kitap kulüplerinin ve çizgi dansı derslerinin tadını çıkarmakta özgürdü.”

Sean bir erkek arkadaşın olduğuna dair yalan söylemekle bir yabancıdan bir aylığına yanına taşınmasını istemek arasındaki farkı belirtecekti fakat o anda yengesi dışarı geldi ve sürgü kapıyı kapattı.

“Seni burada bulacağımı biliyordum.” Sean’ın, eve hoş geldin yemeğinden birkaç dakikalığına bile olsa sakın bir yere kaçmaya çalışmasına kızmadığını anlaması için gülümsedi.- “İkiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?”

Sean, Lisa’nın gözlerinin kocaman açılmasının ve kayıncıdesinin arkasından çılgınca yüz ifadeleriyle iletişim kurma çabasına girişmesinin keyfini çıkararak, “Bugün Lisa’nın bir arkadaşıyla karşılaştım,” dedi. “Emma Shaw.”

“Emma Shaw... Ah! Peyzaj işleri yapan kız, değil mi?” Lisa başını sallayarak onayladı. “Çok iyi bir kız ama onu uzun süredir görmedim. Aslında sizinle alışveriş merkezinde karşılaştığım ve nişanlanması hakkında konuşmanıza kulak misafiri olduğum günden beri. Nişanlıyla arası nasıl?”

Lisa ağzını açtı fakat Sean kollarını kavuşturup –Mary Yenge’ye resmen yalan söylemeden– bu konuşmadan nasıl sıyrılacağını, hatta bunu başarıp başaramayacağını görmeyi bekleyerek ona bakınca geri kapattı.

Nihayet, “Sanırım... bazı sorunları var,” diyebildi. Kelimenin tam anlamıyla iyi bir kıvrımaydı.

“Ah, bu çok kötü. Nişanlısının adı neydi? O gün soracaktım ama siz ikiniz indirimdeki ayakkabılardan bahsetmeye başlayınca unuttum.”

Birkaç saniye sonra Lisa teslim olarak, “Sean,” dedi.

Mary gelinine dönmeden önce Sean’a gülümseyerek, “Komik değil mi?” dedi. “Soyadı ne? Belki ailesini tanıyorumdur.”

Orası kesindi.

Lisa, “Büyükannesine bizim Sean’la çıktığını söylemiş,” diye mırıldandı.

Yengesi yetişkin Kowalski erkeklerini kıvrandıran bakışlarından birini ona doğrultunca Sean ellerini havaya kaldırdı. “Benim bununla bir alakam yok. Biliyordum bile.”

“Nişanlı olduğunu nasıl bilemezsin?”

“Afganistan'daydım. Onunla ilk kez birkaç saat önce tanıştım.”

Yengesinin kaşları çatıldı. “Anlamıyorum.”

Lisa, “Önemli bir şey değil, cidden,” dedi. “Büyükannesinin onun için endişelenmesini istemediği için bir erkek arkadaşı olduğunu söylemiş ve aklına gelen ilk isim de Sean olmuş.”

“Ama bu delilik!”

Sean, Lisa'ya bakarak sırıttı. “Söylemiştim.”

Sürgülü kapı açıldı ve Joey başını dışarı uzattı. “Sean, Monopoly için seçildin ve içeri geçip sıran geldiğinde oynamazsan hile yapmaya başlayacaklar.”

Sean, Lisa'nın Mary Yenge'ye açıklama yapmaya çalışmasını daha fazla dinlemektense oyunda doğrudan kodese gitmeyi ve başlangıçtan geçip para almamayı tercih ederdi. Kadınlara ne haliniz varsa görün der gibi omuz silkti ve Joey'nin peşinden aile odasına gitti. Oyuna geç kaldığı için o aptal yüksük piyonu olarak sıkışıp kalmıştı fakat sırtlamakla yetinerek devasa sehpanın yanında yerini aldı.

Ardından, kuzeninin Donald Trump'ın emlakçılık içgüdülerine ve John McEnroe'nun bir çizgi hakemiyle karşı karşıya kaldığındaki sportmenliğine sahip çocukları tarafından fena benzetildi. İnsanın ilgisi lanet oyunun her yerinde aniden beliren oteller olmadan da dağılıyordu. Birkaç dakika için bile siyah bir bukle tutamına ve yalvaran kahverengi gözlere dalıp gidemezdi. Bir anlık dalgınlıkla, bedeninin kadının bedenine nasıl tepki verdiğini hatırlayınca kendini Bobby'ye bir avuç dolusu kâğıt para borç vermesi karşılığında onu Dairy Queen'e götürme sözü verirken buldu.

Scattergories oyununda da pek başarılı olamadı fakat meslekler kategorisinde *P* harfi gelince *peyzaj uzmanı* kelimesini bula-

bildi. Stephanie cevaplarını tamamlayan ve aynı harfle başlayan sıfatlar bulmayı başararak hepsini duman etmişti. *Pimpirikli Profesör*. T harfiyle başlayan bir meyve için *taze turunç* kelimesini bulmuştu. Sean'ın ise bu harf için cevap alanı boştu.

Puanlar sayıldıktan sonra Sean meslekler için seçtiği kelimenin başına birkaç sıfat karaladı. *Parlak peyzaj uzmanı*. *Popüler peyzaj uzmanı*. Veya belki... *Perimsi peyzaj uzmanı* olabilir miydi?

“Yetişkinler beş kartlı poker için kartları çıkarıyor,” dedi Kevin. “Çek kabul etmiyoruz.”

Kahretsin. Gidişatına bakılırsa Sean üçüncü elde iflas ederdi.

İkinci Bölüm

Emma hızla çoğalan bir toz topağına daha elektrikli süpürgeyle saldırırken, temizlik servisi, diye düşündü. Doğum günü perisinin getirmesini istediği şey tam da buydu.

Aslında, doğum günü için Sean Kowalski'yi istiyordu fakat Sean kendini Emma'nın dilek listesinden silerek ona hırsını evinin karanlık, toz topağı üreten köşelerinden çıkarmaktan başka çare bırakmamıştı. Hayır. Büyükannesinin evinin...

Sean'la ayrıldıklarını büyükannesine telefonda mı söylemeliydi yoksa yaşlı kadın gelene kadar beklemeli miydi?

Bu soruyu önceki gün Sean'm dairesinden ayrıldığından beri kendine sorup duruyordu fakat henüz bir cevap bulamamıştı. Büyükannesi onun için çok üzülecekti. Emma da düzeltmek isteyecekti ve bunu iki bin beş yüz kilometre uzaktayken yapamazdı.

Arka cebindeki telefonu titreyince süpürgeyi kapatma tuşuna sertçe bastı ve cebinden telefonu çıkardı. Lisa'nın geçen yaz Old Orchard Plajı'nda çektiği fotoğrafı ekranı kapladı ve Emma reddetme tuşuna basmayı ciddi ciddi düşündü.

Lisa onu sabahları asla aramazdı çünkü Emma genellikle çalışıyor olurdu ve büyükannesi gelmeden önce evi köşe bucak temizlemek için zaman yaratmak amacıyla randevularından birinin tarihini değiştirdiğini Lisa bilmiyordu. Demek ki bir şeyler oluyordu ve içinde o şeyin Sean Kowalski olduğuna dair bir his vardı.

Güçlendirici etkisini pek hissedemediği derin, güç verici bir nefes aldıktan sonra cevaplama tuşuna bastı. "Selam, Lisa."

“Sean’dan gerçekten yanına taşınmasını mı istedin?”

Emma homurdanarak kendini kanepeye bıraktı. “Gerçekten istedim.”

“Kapıyı yüzüne mi çarptı?”

“Hayır, çok kibardı ve ani bir hareket yapmamak için son derece ihtiyatlıydı.”

“Sanırım kullandığı ifade *zırdeliydi*.” Bu acıtmıştı.

“Ama ateşli,” dedi Lisa. “ Tam tasviri şöyleydi: *Uzun boylu, ateşli ve zırdeli*.”

Ateşli kısmı Emma’nın biraz daha iyi hissetmesini sağladı fakat Sean’ın yüz ifadesini hatırlayınca ateşli kısmının zırdeli kısmını yok sayacak kadar ateşli anlamına geldiğini düşünmüyordu. “Sanırım nişanlımla ayrıldığımızı söylemek için büyükannem gelene kadar bekleyeceğim.”

“Çok kötü. Daha yeni olduğunu söylersen neden üzgün olmadığını merak edecektir. Fakat ayrılmanızın üzerinden bunu atlatmana yetecek kadar zaman geçtiyse bu kez de ona söylemediğin için üzülecektir.”

“Geçen hafta büyükannem nişanlımla tanışmak için sabırsızlandığını söylediğinde nişanlımın da aynı şekilde hissettiğini söylemiştim.” Emma’nın kafasını vuracağı sert bir şeylere ihtiyacı vardı. “Kendimi bu duruma nasıl düşürdüm?”

“Ağzın beyninden daha hızlı.”

“Müthiş, teşekkürler.”

Ses tonu “hadi dedikodu yapalım” aralığına inen Lisa, “Peki Sean’ı nasıl buldun?” diye sordu.

Cevaplaması kolay bir soru olmalıydı çünkü Emma dün adamın dairesinden ayrıldığından beri –kafasına büyükannesinin takıldığı zamanlar hariç–durmadan onu düşünüyordu. “Bilmiyorum. Uzun boylu, ateşli ve ne yazık ki bana göre zırdeli değil. Ama yüzünü daha önce görmemiş değilim.”

“Fotoğraflar o adamın hakkını vermiyor. Benim gibi çok mutlu bir evliliği olan bir kadın bile bunu görebilir.”

Emma bakışını Sean’ın berjer koltuğun üzerinde asılı duran gülünç fotoğrafına çevirerek doğru, hakkını vermiyorlar, diye düşündü. Gülünçtü çünkü Sean bir aile barbeküsünde kolunu Lisa’nın yeğeni Stephanie’ye dolamıştı. Ancak büyükannesinden gelen bir talep karşısında Lisa Emma’nın fotoğrafta Stephanie’nin yerine kendini yerleştirmesine yardım etmişti. Sean’ın bu konuda ne düşüneceğini hayal bile etmek istemiyordu.

Arkadaşı bir şeyler söylemesini beklerken Emma, “Onu yataktan atmazdım,” dedi.

Sean’ın kabul etmemiş olması belki de en hayırlısıydı. Yatağında uyuyan Sean Kowalski’nin birkaç metre uzağında bir kanepede uyumak teoride iyi bir fikir gibi gelmişti. Fakat onunla tanıştıktan sonra ışıklar sönünce öylesine yakın olmak ve onunla *yataкта* olmamak hiç de iyi bir plan değildi.

İşi onu oldukça meşgul ediyordu. Barlarda takılacak biri değildi ve zaten tanıdığı erkeklerin hiçbiri motorunu harekete geçirip onu gerçek anlamda heyecanlandırmıyordu. O yüzden bir süredir biraz yokluk çekiyordu. Sırf onunla tanışmış olmasından dolayı verdiği tepkiye bakılırsa Sean’ın –beş yüz metre koşusunun başlangıç çizgisinde kalkışa geçmiş gibi– motorunu harekete geçirme potansiyeli vardı.

“Kahretsin, kapatmalıyım,” dedi Lisa. “Oğlanların hepsinin bir saat içinde dışı randevusu var ve en küçük oğlumun bir avuç dolusu şekerlemeyle az önce yanımdan koşarak geçtiğini gördüm.”

“Sana iyi eğlenceler.” Emma arkadaşının bunu nasıl başardığından emin değildi. Emma’nın dört oğlu olsaydı günlerini banyoda, ilaç dolabındaki NyQuil şişesinden ağrı kesici şurup yudumlamakla geçirirdi.

“Eğer büyükannen gelmeden önce tekrar konuşamazsak şimdiden iyi şanslar.”

“Teşekkürler.” Şansa ihtiyacı olacaktı.

Emma telefonunu cebine geri soktukten sonra kanepeyi duvar kenarından çekerek hırsını vakımlamak için yeni bir toz topağı kümesini ortaya çıkardı.

Ayak parmağıyla süpürgeyi açtı, motor sesinin ihmal edilmiş kendi motorunun artık çok da sessiz olmayan hırıltısını bastırmasını umuyordu.

Sean, Lisa'nın vermiş olduğu ve hiçliğin ortasına giden yol tarifiindeki numarayı posta kutusundakiyle karşılaştırdı –kutunun üzerinde papatya resimleri vardı, yok artık– ve kamyonetini Emma Shaw'un garaj yoluna doğru döndürdü.

Yolun sonundaki devasa, geleneksel New England çiftlik evi çok güzeldi. Metal çatıya uyması için boyanmış koyu yeşil panjurları ve vinil yerine boyalı ahşaptan beyaz dış kaplaması vardı. Ön kısımdan evin bir tarafı boyunca –Sean'ın mutfak kapısı olduğunu düşündüğü yere kadar– açık bir veranda dolanıyordu ve farklı renkte çiçeklerle dolu asma sepetler her destek kolunun iki köşesinden de sarkıyordu.

Sean'ı verandada oturup sohbet etmeye davet eden –serbest stil boyanmış– sallanan ahşap koltuklar ve yan sehpa vardı. Ayrıca evin görebildiği tarafları çiçek tarhlarıyla çevriliydi. Sean kamyonetini Emma'nın tişörtündeki Emma Peyzaj logosunun mıknaatıslı afişi bulunan bir pikap kamyonetin yanına park ederken bunun hiç şaşırtıcı olmadığını düşündü.

Kamyonetinden indikten sonra ön kapıya giden basamakları çıktı. Oksijen, deliliği tedavi edemediği için hiç işe yaramayan derin bir nefes alarak kapı zilini çaldı.

Emma'nın kapıyı açması neredeyse tam bir dakika sürdü. Gevşek bir atkuyruğuyla toplanmış saçları ve burnundaki toz lekesiyle çok şirin görünüyordu. Sean uzanıp lekeyi silmemek için ellerini ceplerine soktu.

Sean'ı görünce Emma'nın gözleri büyüdü. "Merhaba."

"Bir dakikan var mı?"

"Elbette." Emma geri çekilerek Sean'ı giriş holüne aldı. Hemen solda büyükçe bir oturma odası vardı ve mobilyaların hepsi ahşap döşemenin ortasına çekilmişti. Odanın havası yağlı sabun ve Lemon Pledge kokusuyla ağırlaşmıştı. "Beyaz eldivenli teftiş için mi hazırlanıyorsun?"

Emma yüzünü ekşiterek yüzünü sildi ama sadece daha da kötüleştirdi. "Büyükanнем öyle biri değildir. Sadece kafam çok dolu ve böyle olduğunda temizlik yaparım. Bir tür hastalık."

Sean nereden başlaması gerektiğine emin değildi. "Dün gece amcam ve yengemin evinde yemek yedim."

"Nasıllar? Bayan K'yi uzun zamandır görmedim."

"İyiler. Lisa'yla konuşma şansım da oldu. Senin deli olmadığını söylüyor."

"Sana zaten deli olmadığımı söylemiştim."

"Deliler her zaman deli olduklarını bilmezler."

Emma atkuyruğundan çıkan saç tutamlarına doğru öfkeyle nefesini verdi. "Güven bana, *durumun* delice olduğunu biliyorum ama ben deli değilim. İçecek bir şey ister misin? Limonatam var. Buzlu çayım da. Sanırım gazozum bitti; demek kafein destekli temizlik çılgınlığının sebebi buymuş."

"Böyle iyiyim, teşekkürler." Sean orada bir bardak içeceği bitirecek kadar uzun kalacağını sanmıyordu. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Tüm bunlar büyükanne'nin Florida'ya taşınması ve senin için çok endişelendiği için iyi vakit geçirememesi yüzünden oldu."

Emma başıyla onaylayarak kanepenin koluna oturdu. “Eğlenmek yerine sürekli benim için endişeleniyordu. Bu büyük evde yalnız olmamdan dolayı... Duman dedektörlerinin pilini değiştirmek aklıma gelmeyecek veya çatı oluklarını temizlemeye çalışırken merdivenden düşeceğim diye endişeleniyordu. O sırada evde bir erkeğin olduğunu söylemek zararsız görünmüştü.”

“Neden bir tamirci filan tuttuğunu söylemedin?”

Sean, Emma gülünce kahkahasının tok sesinin ne kadar çok hoşuna gittiğine aldırış etmemeye çalıştı. “Buradan geçmekte olan bir seri katili işe almayı başarmışım diye deliye dönmesi için mi? Hayır, bir erkek arkadaş daha iyiydi. Özellikle de ailesini çok iyi tanıdığım biri. En iyi arkadaşımın kocasının kuzenisin. Ne kadar kötü olabilirdin ki?”

“Ona hayali erkek arkadaşın olmadan önce ne yaptığımı söyledin?”

“Orduda olduğunu ve izninde aileni ziyaret etmek için eve geldiğinde tanıştığımızı söyledim.” Emma omuz silkti. “Eve temelli döndüğündeyse çıkmaya başladık. Gerçeğe olabildiğince bağlı kalmaya çalışırsam hatırlaması daha kolay olurdu. Elbette tarih çizelgesi tutmuyor. Ordudan gerçekte olduğundan daha önce ayrılmış olduğunu sanıyor.”

Sean ellerini ceplerine soktu, aklını kaçıyor olduğundan son derece emindi. “Anlaşmadan ben ne elde edeceğim?”

Emma, Sean’ın bu planı gerçekten düşünüyor olabileceği ihtimali karşısında en az hissettiği kadar korkmuş görünüyordu. “Geçici bir iş –peyzaj, sadece burada yaşamak değil– ve kalacak bir yer.”

“Kalacak yerim var. Ayrıca benim gibi adamlar her zaman geçici işler bulabilir.”

“Senin gibi adamlar mı?”

Sean gülümsedi ve kaşını kaldırarak ona baktı. “Ellerini kirltmekten korkmayan güçlü sırtlı adamlar. Başka?”

“Başka bir şey yok, sanırım. Bu işten ciddi hiçbir çıkarın yok.” Emma’nın omuzları bir anlığına düştü ama sonra sırtını dikleştirerek güldü. “Zaten delilikti. Sadece büyükannemin benim için endişelenmeyi kesmesini ve hayatıyla barışık olmasını istemiştım. Orayı çok seviyor –sesinden anlayabiliyorum– ama iki arada kaldı.”

“Düğünün için eve gelmeyeceğini mi düşündün?”

“O raddeye geleceğini düşünmedim. Belli bir noktada iyi bir adamla, yani var olduğumu gerçekten bilen biriyle tanışacağımı ve çıkmaya başlayacağımızı düşündüm. Büyükanneme seninle ayrıldığımı söyleyecektim ve biraz zaman geçince de ona yeni erkek arkadaşından bahsedecektim. Gerçek olandan.”

“Ama tanışmadın.”

Emma omuz silkerek başını salladı. “Hayır. Dürüst olmak gerekirse pek de aramıyordum. Evlenip çocuk sahibi olmadan önce ağır yük kaldırma işlerini başka birine bırakabileyim ve yarı zamanlı tasarım yapabileyim diye şirketimi yeterince büyütme istiyorum.”

Sean kamyonetine atlayıp uzaklaşmalıydı. Kendi hayatını düzene sokması gerekiyordu ve Emma ile evcilik oynayarak bir ayını geçirmesi tuhaf bir yol seçimi olurdu. Kevin’in barının üstünde kalması ve bir yerlerde çivi çakacağı bir iş bulması ona ihtiyaç duyduğu her şeyi sağlardı, hem de pembe dizi kısmı olmadan.

Yine de Emma kendini berbat bir duruma düşürmüş iyi bir kadına benziyordu. Kendi çıkarı için değil, sırf büyükannesi rahatlayabilsin ve bingo oyunlarının tadını çıkarabilsin diye bu işe kalkışmıştı. Lisa elbette Emma’yı seviyordu ama yengesi Mary de ondan hoşlanıyordu ve yengesi tam bir insan sarrafıydı.

Sean boğazını temizledi. “Mezuniyetim ve ordu katılım belgesine imza atmam arasında bir motosikleti hurdaya çevirmiştim. Ben de epey hırpalanmıştım fakat bizimle en az birkaç haftada bir konuşan Mary Yenge aradığında küçük bir sıyrığım ve morarmış bir dirseğim olduğunu söyledim. Aileme de benim için yalan söyledim.”

Emma başıyla onayladı. “Çünkü yapabileceği bir şey yoktu ve gerçek onu çok endişelendirirdi.”

“Evet. O yüzden sanırım anlıyorum. Demek istediğim, bu noktaya nasıl geldiğini biliyorum.”

“Zararsız, beyaz bir yalan olarak başladı fakat sonra ipin ucunu kaçırdım. Ne yazık ki eve gelir de yalnız olduğumu görürse geri dönmeyebilir. Orayı çok seviyor ve en iyi iki arkadaş da şu anda orada.”

Sean da en az Emma kadar deli olmalıydı. “Bunu yaparsam finalin ne olacak?”

“Finalim mi?” Emma omuz silkti. “Büyükannem gitmeden önce evi bana satmayı kabul etmesini umuyorum. Daha sonra bir süre bekleyeceğim ve ona ayrıldığımızı söyleyeceğim.”

“Bekle bir dakika. Büyükannenin dalavereyle kandırarak evi sana vermesini mi sağlayacaksın?”

Emma başını salladı, bu sırada atkuyruğu savruldu. “Vermesini değil. *Satmasını*. Evi bana satmamasının sebepleri çok saçma ve sen bana evlilik teklif etmeden önce...” Sean bu sözlerle tepki vermemeye çalıştı fakat Emma onun hakkında bu şekilde konuştuğunda çok tuhaf geliyordu; anımsayamadığı ikinci bir hayatı varmış gibiydi. “... bu büyük, eski evin özgürlüğümü kısıtlamasını ve sınırlandırmasını istemediği için evi satılığa çıkarmaktan bahsedip duruyordu.”

Kadının koyu kahve gözleri öyle çarpıcı bakıyordu ki Sean az kalsın geri doğru kaçacaktı. Kesinlikle doğruyu söylüyor gibiydi.

“Büyükkannen dolandırmak için bir avantacı aradığını düşünmeye başlarsam bırakırım.”

“Benim için bunu gerçekten yapacak mısın?”

“Sanırım evet.” O sabah alışveriş merkezinden aldığı ucuz pırlantayı cebinden çıkardı ve Emma’ya uzattı.

“Bekle.” Emma’nın sesinde belli belirsiz bir panik vardı. “Ne yapıyorsun?”

“Hem kıvrırma hem de kuyruklu yalan söz konusu. Yalan kısmını olabildiğince az tutmak istiyorum o yüzden sana evlilik teklif edeceğim, sen de kabul edeceksin.”

“Ah. Tamam.”

“Ne dersin? Nişanlım olmak ister misin?”

Emma utanarak başıyla onaylayınca Sean yüzüğü onun parmağına geçirdi. Parmak boğumundan geçirmek için biraz oynatması gerekmişti fakat beklediğinden daha iyi uymuştu. O anda durum tuhaflaştı çünkü evlilik teklifinin devamında *bir şeyler* olmalıymış gibi geliyordu. Bir öpücük. Kucaklaşma. Kahretsin, en azından tokalaşma.

Emma yüzük de dâhil iki elini de kot pantolonunun ceplerine soktu. “Teşekkür ederim. Yani, bunu yaptığın için. Ayrıca yüzük için de. Yüzüğün parasını ödeyebilirim.”

“Sorun değil.” Sahte sebeplerden olsun veya olmasın Sean’a ait bir kadın –yani ona ait sayılırdı– mücevherinin parasını kendi ödeyemezdi. “Peki, senin şu peri masalında ikimiz aynı yatak odasını mı paylaşıyoruz?”

Sean genç kadının yanaklarının yavaşça kızarmasından hoşlandı ve parmağını kızaran noktaya değdirme, görüldüğü kadar sıcak mı diye hissetme dürtüsü hissetti. “Birlikte yaşadığımızı biliyor. Teoride, elbette. O yüzden muhtemelen yattığımızı düşünüyordur...”

İşte *bu* Sean'ın destekleyebileceği bir plandı. "Peki, bunu nasıl halletmeyi öneriyorsun?"

"Yatak odasına bir kanepa koydum. Kitap okumak ve televizyon izlemek için... ve benim yatmam için. Sen yatağı alabilirsin."

Bu konuyu daha sonra tartışabilirlerdi. "Peki, şimdi ne olacak? Büyükannen eve ne zaman geliyor?"

"Üç gün içinde."

"Vay canına. Çok az kalmış."

"Belki de birlikte akşam yemeği filan yemeliyiz, bu sayede konuşuruz ve birbirimizi biraz tanırız. Yarın tüm gün doluyum fakat uğramak istersen eve dönerken pizza alabilirim."

Sean bunun nişanlısıyla ilk randevusu olacağını düşündü. Ordudan sonraki yaşantısı korktuğu kadar sıkıcı geçmiyordu. "Kulağa hoş geliyor. Pizzamda sebze olarak sınıflandırılmayan her şey kabulümdür. Saat kaçta?"

"Altı gibi olur mu? Yarın dizlerime kadar gübreye batmış olacağım o yüzden önce duş almam gerekecek."

Daha fazla ayrıntıya gerek duymadığı bir görüntü olacağından Sean başıyla onayladı ve kapıya yöneldi. "O halde saat altıda görüşürüz."

Emma adını seslendiğinde Sean neredeyse kapıdan çıkıp özgür kalmak üzereydi. "Fikrini değiştirmeyeceksin, değil mi?"

"Söylediğim gibi, büyükkanneni duygusal sağlığı dışında bir şey için kandırıyorsan anında bırakırım. Bunun dışında sana yardım edeceğime dair söz veriyorum."

Sean, Emma'nın bedeninden yayılan gerilimi görüyor gibiydi. "Teşekkür ederim."

"Gitmeden önce bu mobilyaları yerine koymak için yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır, yine de teşekkürler. Süpürgelik kenarlarını temizlemeyi henüz bitirmedim."

Sean veda etmek için elini kaldırdı ve dışarı çıktı. Kendilerine birlikte yaşayan nişanlı bir çift süsü verecek kadar yakından tanışmaları için üç günleri vardı.

Sean *yakından* kelimesini aklının gerilerine itti. İlişkilerinin – dip dibe olacakları gerçeği hariç– samimi bir tarafı olmayacaktı. Yapmacık öpücükler ve sahte sevgiyle dolu bir rol oynayacaklardı. Perde indiğinde –veya onların durumunda yatak odasının kapısı kapandığında– sergiledikleri sahne de sona erecekti.

“Ne yapacağım dedin?”

Emma’nın planına sürüklendiğinden beri Sean da hemen hemen her beş dakikada bir kendine bu soruyu sormuyor değildi fakat kuzeni söyleyince kulağına farklı gelmişti. Farklı gelmesinin sebebi belki de Kevin’in onu parmağıyla işaret etmesi ve katılarak gülmesi idi.

Sean biraz savunmacı bir tavırla, “Sadece bir ay için,” dedi. Kısa boylu, koyu renk saçlı garson kız –adının Darcy olduğunu sanıyordu– önüne bir bira bıraktı ve Sean birasından büyük bir yudum içti. Gün boyunca bunu beklemişti.

Kevin şüpheci görünüyordu. “Tamamen yabancı biriyle bir ay birlikte yaşamak ve onunla evlenecek kadar delicesine âşık olmuş gibi davranmak mı? Gerçekten mi?”

“Hayır, gerçekten değil, mankafa. Rol icabı. Asıl nokta bu.”

Kuzeni biraz daha güldükten sonra ceptelefonunu çıkararak mesaj yazmaya başladı. Sean boynunu uzattı fakat ekranı göremedi.

“Ne halt ediyorsun sen?”

Kevin kıkırdadı. “Eşime anlatıyorum.”

“Üst kata çıkmamı bekleyebilirdin.”

“Hayır, cidden bekleyemezdim.”

Kevin telefonunu kapattı fakat birkaç saniye geçmeden mesaj sesi duyuldu. Genç adam ekrana bakıp kıkırdadıktan sonra tekrar mesaj yazdı.

Sean telefonunu çıkardı ve Kevin'a bir mesaj yazdı. *Ben hâlâ buradayım, salak.* Gönder.

Birkaç dakika sonra, Kevin sırtarak telefonunu cebine geri soktu. "Bir büyükanne bile ayrı yatak odası hikâyesini yutmaya-çağı için Beth yatma düzenini öğrenmek istiyor."

"Beth öğrenmek istiyor, öyle mi?"

"Güven bana, şu an itibariyle bütün aile bilmek istiyor."

Sean'ın içinden başını bar tezgâhına vurmak geçti fakat kendini alaşağı edemezdi o yüzden boşuna uğraşmadı. "Yatak odasında bir kanepede var. Emma kanepede yatacak ben de yatağı alacağım."

"Centilmence."

"Kanepede için çok uzunum."

"Emma'yı iyi tanımıyorum ama pek kısa olmadığını hatırlar gibiyim." Kevin ona ukalaca bir bakış attı. "Ayrıca çok da çekici."

Gerçekten öyleydi. Ancak Sean'ın istediği son şey bir kadınla yakınlaşmaktı. Peki ya çarşafın içinde yakınlaşmak? Genellikle sorun olmazdı fakat evcilik oyunuyla bir arada olduğunda Emma'nın yanlış bir fikre kapılmasına yol açabilirdi. Şu anki kelime dağarcığında sürekliliğe yer yoktu. Genç kadın için de aynı durum geçerli olabilirdi fakat riske girmenin anlamı yoktu.

Kevin, Sean'ın sahte nişanlısının güzelliğini tartışmayacağını nihayet anlayınca, "Müstakbel büyükanne ne zaman geliyor?" diye sordu.

"Cumartesi. Bu akşam birlikte yemek yiyip birbirimizi tanımamız gerekiyor sanırım."

"Birbirinizi büyükanneyi kandıracak kadar iyi tanımanıza tek bir yemeğin yeteceğini mi düşünüyorsun?"

“Emma yapabileceğimizi düşünüyor.”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Sean omuz silkti. “Ona yardım edeceğimi söyledim, o yüzden başarmamızı sağlamak için elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Annemin haberi oldu mu?”

Sean yüzünü ekşiterek, “Henüz olmadı,” dedi. Ayrıca ona söylemeye de pek hevesli değildi. Elbette Beth çoktan telefon edip söylemediyse...

Sean ayağa kalktı ve birasını üst kata çıkarmak için yanma aldı. Boş bardağı daha sonra indirebilirdi. “Ben yanından ayrılır ayrılmaz Joe ve Mike’ı arayacağını biliyorum o yüzden herkese duyurma işini sana bırakıyorum.”

Kevin güldü. “Mitch’i unutma. Ryan’ı, Josh’ı ve Liz’i de.”

Sean birasını ağzına götürmek üzereyken donup kaldı. Kahretsin. Kardeşleri ve bu konuda ne düşünebilecekleri aklına bile gelmemişti. Aklını kaçırdığını düşünecekleri kesindi ama içlerinden biri Sean’ın kendinden korunması gerektiğini düşünüp gelirse işler sarpa sarardı.

“Bana bir iyilik yap, bırak da onlara ben haber vereyim. Ayrıca senin tarafındaki aile üyelerini kontrol altında tut.”

“Denerim ama onları aramayı fazla erteleme. Annem duyduğunda...”

Doğru, Sean da bundan korkuyordu. Mary Yenge ile bir an önce konuşmalıydı ve her ne kadar istemese de bu konuşmayı onunla yüz yüze yapmalıydı. O sırada yengesinin tahta kaşığı elinin altında bir yerde olmaz diye umuyordu, çünkü o sopa fena can yakıyordu.

Geçici bir yuva olması gereken ama artık bir konaklama yerinden başka bir şey ifade etmeyecek olan dairesine çıktı ve

kanepeye oturdu. Valizini boşaltmamıştı –zaten boşaltacak fazla eşyası yoktu– o yüzden Emma’nın evine taşınmanın eylemsel kısmı zor olmayacaktı.

Ayrıca kadından etkileniyormuş gibi davranmakta çok da zorlanmayacağını düşünüyordu. Zırdeli olsun veya olmasın uzun boylu –bu Sean’ın kadınlarda sevdiği bir özellikti– ve ateşliydi, Sean’ın *gerçekten* sevdiği bir diğer özellik de buydu. Ya o saçları... Bir erkeğin yüzünü gömebileceği veya ellerini içine daldırıp koyu renk yoğun bir bulutu parmaklarıyla yakalayabileceği türden saçları vardı.

Sean sessizce birkaç küfür mırıldanarak kanepede kıpırdandı. Yüzünü bir kadının saçlarına gömmeyeli uzun zaman olmuştu ve artık dokunmanın kötü bir fikir olacağı bir kadınla aynı odada uyumak zorunda kalacaktı. Şampuanının kokusunu duyabileceği kadar yakınında olacaktı. Uykusunda iç çekerken, kıpırdanırken nefesinin ve teninin fısıltısını duyabileceği kadar yakın... Fakat elini sırtının uzun, sıcak kıvrımından aşağı doğru indirip o iç çekişi dudaklarında kendi ismine dönüştüremeyeceği kadar uzak...

Homurdandı ve oyalanmak için bacağıının yanında duran uzaktan kumandanın açma tuşuna bastı. Bir film. Eski bir dövüşün tekrarı. Lanet olsun, Üç Ahbap Çavuş maratonu bile olurdu. Aklını seksten uzaklaştıracak herhangi bir şeye razıydı. Bu tür düşünceleri olamazdı.

Artık nişanlı bir adamdı.

Üçüncü Bölüm

Emma gün boyunca Sean Kowalski hakkında en az on kez fikrini değiştirdi. Ancak asıl önemli olan şeyi hatırlamadan önce – aptallık edip Sean’dan almayı unuttuğu– ceptelefonu numarasını istemek için Lisa’yı arayacak kadar ileri gitmedi.

Onun için önemli olan büyükannesinin iç huzuruydu. Kendi adına da evini kaybetme endişesinden kurtulmak... O ev hemen hemen her şey demekti.

O yüzden saat altıda duş yüzünden hâlâ ıslak olan saçları ve yüzünde bir tebessümle Sean’a kapıyı açtı. “Geleceğinden emin değildim.”

Sean omuz silkerek altılı Budweiser bira paketini gösterdi. “Geleceğimi söylemiştim. Hangi şaraptan hoşlanacağını, hatta şarap sevip sevmediğinden bile emin olmadığım için bira getirdim.”

“Güzел görünüyor. İçeri gel. Pizza mutfakta. Açlıktan ölüyorum o yüzden et-sever pizza aldım.”

“O halde bira muhtemelen şaraptan daha iyi bir seçim olmuş. Pepperoni, jambon, sosis, hamburger ve pastırmayla kırmızı mı yoksa beyaz şarap mı servis ettiğinden emin olamadım.”

Emma gülerek onu mutfağa götürdü fakat Sean muhtemelen biralaraın soğuk kalması için buzdolabının kapağına uzandığında ve donup kaldığında Emma’nın keyfi kursağında kaldı. Sean somurtarak kapağa yaklaştı. Güneş şapkası çiçeği mıknaıısıyla tutturulmuş fotoğrafa dikkatle baktı. Bu fotoğrafta Emma bir Red Sox maçıındaydı, Sean kolunu onun omzuna dolamıştı ve arkalarında Fenway Park’ın yeşil sahası vardı.

Sean somurtmaya devam ediyordu. “Bu beni biraz ürpertiyor. Yanımdakinin Lisa olması gerekmiyor muydu? O maça Mikey ve karısıyla gittiğime çok eminim.”

“Eğer daha az ürpertici gelecekse resim üstünde oynayan ben değildim. Lisa’ydı.”

“Pek sayılmaz. Bu sahte resimlerden kaç tane var?”

“Lisa’nın benim için bir süredir yaptığı birkaç düzine oldu sanırım. Aslında fotoğraf çektirmekten çok hoşlanmıyoruz ve bunun yardımı dokunuyor ama en azından bir çift gibi görünmemizi sağlayacak kadar var. Ayrıca büyükannemi ziyarete gittiğimde birkaçını yanında götürmem gerekti.”

“Sen Florida’ya gittiğinde ben neredeydim?”

“Kaçamadın.”

“Neyden?”

Emma omuz silkti. “İşten vakit bulabildiğim tek hafta sonunda bir aile düğününüz denk geldi. Çok meşgul birisin, cidden.”

Sean bir şeyler daha söyleyecekmiş gibiydi fakat daha sonra başını sallayarak altılı bira paketini dolaba koydu ve kapağı kapatmadan önce iki şişeyi çıkardı. Kapaklarını döndürerek açtı ve her tabağın yanına bir şişe koydu.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Emma başını salladı. “Her şey masada. Hadi başla.”

Sean’ın kendine servis yapmadan önce onun tabağına bir dilim pizza koyması Emma’nın dikkatinden kaçmadı ve umudunu biraz olsun artırdı. Görgülü yetiştirildiği belliydi, genç adamın bu özelliği büyükannesinin gönlünü kazanmasına yardım etmekle kalmayıp onu sözüne sadık kalmaya daha meyilli kılıyordu.

Emma oturmadan önce Lisa’ya planıyla ilgili ilk şaka yaptığından beri not tuttuğu spiralli defteri aldı ve masaya koydu.

“Kendim hakkında birkaç şey yazdım. Göz gezdirirsen beni iki günden daha uzun süredir tanıyormuşsun gibi yapmana yardımcı olur.”

Sean yemekleri bitene kadar beklemek yerine pizza dilimini tabağına bıraktı, defteri aldı ve rastgele bir sayfa açtı. “Örümceklerden korkmuyorsun ama sümüklü böceklerden nefret ediyorsun. Bu gerekli mi?”

“Nişanlım olarak bunu kesinlikle bilirdin.”

“New Hampshire Üniversitesi’nden mezun oldun. Ayaklarından gıdıklanmıyorsun.” Sean kıkırdayarak başını salladı. “Cidden bir kullanma kılavuzu mu hazırladın?”

“Öyle de diyebilirsin. Göz.atmam için sen de bir şeyler yazabilirsen harika olur.”

Sean omuz silkerek defterin birkaç sayfasını daha çevirdi. “Ben erkeğim. Erkeksi şeyleri severim. Biftek. Futbol. Bira. Kadınlar.”

“Bir kadın. Yani tekil. En azından önümüzdeki ay boyunca, ondan sonra çılgınca çoğullaştırmalarına geri dönebilirsin.” Emma birasından bir yudum aldı. “Hakkında bilmem gerekenlerin hepsi bu mu sence?”

“En önemlileri bunlar. İstersen en sevdiğim sevişme pozisyonu ile birlikte yapışkanlı bir kâğıda da yazabilirim. Bu arada, şu bahsettiğim pozisyon misyoner pozisyonu değil.”

Emma’nın dilinin ucuna, *o halde en sevdiğin sevişme pozisyonu ne*, diye sormak geldi ama kendini tuttu. Yatak odasını bir ay boyunca paylaşacağı bir adam hakkında bilmesi gereken son şey adamın nasıl sevişmekten hoşlandığıydı. “Bu konunun açılacağını pek sanmıyorum.”

“En azından sümüklüböcekten daha alakalı...”

“Sevişmekten çok bahçe işleri yapacağın için pek sayılmaz.”

“Bekle bir dakika.” Günlükteki notlardan birini parmağıyla gösterdi. “Yemek pişiremiyor musun?”

“Pek sayılmaz. Mikrodalga talimatlarının faydası oluyor.”

“Yemek pişiremeyen bir kadınla asla evlenmem.”

“Ben de yemek pişiremeyen bir kadınla asla evlenmeyecek türden bir adamla evlenmem, o halde sadece rol yapıyor olmamız iyi bir şey.”

Sean günlüğü kapattı ve kenara koyarak pizzasına geri döndü. Ancak, pizzasını ısırmadan önce masanın karşı tarafında oturan Emma’ya baktı. “Büyükanne izin deyken eve geldiğimde tanıştığımızı söylemişsin ama *nasıl* tanıştığımızı anlattın mı?”

“Günlüğün birinci sayfasında yazıyor.”

“Sen anlat.”

Emma bunu yapmayı hiç istemiyordu. Sean’ın yalanlarını okuması fikri nedense bunları sözlü olarak dile getirmekten daha az küçük düşürücü geliyordu. Fakat Sean lokmasını çiğnerken kaşını kaldırarak Emma’ya baktı, hikâyeyi anlatmasını beklediği belliydi. “Jasper’s Bar&Grille’de tanıştık.”

“Kevin’in barı mı?”

“İzninde eve gelmiştin ve Kevin mekânı alalı çok olmamıştı. O yüzden bara göz atmak için uğramıştın. Lisa ve ben de şehirde alışveriş yapmıştık ve Jasper hamburger yemek için bara uğramıştık.” Emma yüzünün kızardığını hissederek bakışlarını tabağına indirdi. “İlk görüşte aşktı.”

Emma genç adamın kıkırdadığını duydu ve ona öfkeyle bakmak istedi fakat içinde bunu yapmanın kıkırdamasını kahkahaya çevirmekten başka bir işe yaramayacağına dair bir his vardı. “Bana yazdın, ben de sana geri yazdım, sonra ordudan ayrıldım ve işte buradayız.”

“Özetlemek gerekirse öyle.” Emma, Sean’ın ağzındaki pizzayı yutmasını bekledikten sonra, “Yarın için planın var mı?” diye sordu.

Sean başını salladı. “Pek sayılmaz.”

“İşe başlamak ister misin? Sadece yarım gün, büyük gölün orada. Ardından biraz alışveriş yapabiliriz. Bolca yiyecek stoklarız ve birkaç eşya alırız, bu sayede gerçekten burada yaşıyormuşsun gibi görünür.”

“İyi fikir. Saat kaçta?”

“Genellikle evden saat yedi buçukta ayrılırım. Buraya gelmek için daha da erken kalkmak zorunda kalmaman için bir yerlerde buluşabiliriz.”

“Burada olacağım. Saat altıyı asla geçirmem zaten.”

“Asla mı?” Emma da hafta içi saat altıda kalkardı fakat hafta sonları biraz daha fazla uyumayı severdi.”

“Asla. Ayrıca bol çeşitli kahvaltı severim o yüzden umarım erkencisindir.”

Sean’ın yüzü ifadesizdi fakat Emma gözlerindeki hınzırlığı görebiliyordu. “O halde kahve dükkânının arabaya servis yerinden iki donut alabilirsin.”

Adamın hınzırlığı dudaklarına kadar yayılınca Emma bira-sından büyük bir yudum aldı ve Sean’ın dudaklarının kıvrımına bakmamaya çalıştı. Güzel dudakları vardı. Nasıl öpüşüleceğini iyi biliyormuş gibi görünen *gerçekten* çok güzel dudaklardı. Onu öpme düşüncesi sandalyesinde kıpırdanma gereği hissettirdiği için ocağın üstündeki saate baktı. Bir de buzdolabına tutturulmuş olan alışveriş listesine.

Ancak, kahretsin, alışveriş listesinin hemen yanında ikisinin bir fotoğrafı vardı ve Sean’ın yüzündeki sırıtış iki boyutluken de etkisini yitirmiyordu. Neyse ki görgülü biriydi ve büyükannesinin önünde böyle bir sırıtma ifadesi takınacak türden bir adam değildi.

Yemeklerine devam ederken sohbetleri ilk randevulardaki günlük konuşmalara kaydı. İkisi de dandik aksiyon filmlerini seviyordu ve ev tipi lokantaları süslü restoranlara tercih ediyordu. Emma aşk romanları okuyordu, Sean ise korku romanları ve biyografi türlerini seviyordu. İkisi de yarım saatlik komedi dizilerini bir saatlik dramlara veya realite şovlarına tercih ediyor ve giysi alışverişinden nefret ediyordu.

Emma, Sean'ı geçirirken iyi bir başlangıç yaptıklarını düşündü. Onun için yazdığı notlara göz atmasını umuyordu ve Lisa sayesinde Sean hakkında çok şey biliyordu. Bu kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Genç kadın yediyi yirmi geçe kapıyı açtığında Sean önceki gece onun da –kendisi gibi– yatakta epey döndüğünü anladı. Emma yorgun görünüyordu ve ağzı onu biraz huysuz gösterecek şekilde büzülmüştü.

“Birkaç dakika geriden gidiyorum,” dedi Emma. “Kahve ister misin?”

“Olur.” Sean onun arkasından mutfağa girdi ve Emma elini kahve makinesinin durduğu tarafa doğru sallayarak masaya oturunca Sean kendi başının çaresine bakması gerektiğini tahmin etti.

Fincan aramak için kahve makinesinin üstündeki dolabı açarken bunun bir test olabileceğini düşündü. Şansına, Emma mutfağı ona mantıklı gelen bir düzende yerleştirmişti o yüzden kaşık aramak için çekmeceleri karıştırmak zorunda kalmadı. Zaten burada yaşıyormuş gibiydi.

Taze kremayı buzdolabına geri koyduktan sonra Emma'nın karşında bir sandalye çekti. Emma ona aldırış etmeden kahvesini yudumladı ve deri kaplı, devasa bir ajandanın sayfalarını karıştırdı. Daha sonra telefonunu çıkararak bir tuşa bastı.

Kısa bir duraksamanın ardından, “Merhaba, ben Emma,” dedi. “Duncanlar sonunda siyah ağaç yongasını sevmediklerine karar verdi. Daha doğrusu, bu kararı Bayan Duncan verdi. Gösterişli olacağını düşünüyormuş ama –aynen aktarıyorum– vurgulu ışıklandırmayı yutuyormuş.”

Emma alnını ovalarken uzun bir sessizlik daha oldu. “Çoğunu diğer müşterilerime siyahla rötuş yapmak için kullanabilirim ama Duncanlar için yaklaşık kırk metrekairelik sarı servi kabuğuna ihtiyacım olacak. Ayrıca evet, Bayan Duncan kaç patlayacağını biliyor.”

Sean onu dinlemeyi keserek kahve fincanını aldı ve mutfaktan çıktı. Evi dolaşmak biraz kabalık gibi görünse de Sean banyonun yerini sormak zorunda kalırsa büyükanne bir şeyler döndüğünden şüphelenebilirdi.

Oturma odasında Emma’yla bir fotoğrafını daha buldu. Bu kez değiştirilen kişinin Stephanie olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı ve bunu sadece fotoğrafın bir kenarında zar zor belli olan bir balondan anlayabildi. Kısa bir izin için eve gelmişti ve Stephanie’nin doğum günü için Maine’den gelme fırsatını kaçırmamıştı. Çünkü Stephanie’nin uzun, komik mektupları intikal sırasında Sean için dünyaya bedeldi.

Zemin katta küçük bir tuvalet vardı ve iç karartıcı resmi bir yemek odasının yanında da Emma’nın çalışma odasını buldu. Büyük bir oda değildi fakat duvar kenarlarına aşk romanlarıyla dolu kitaplıklar sıralanmıştı. Köşelerden birinde bulunan şişkin, rahat koltuk insanı dinlenmeye davet ediyordu ve odanın karşı tarafında sade bir gaz sobası vardı. Pencerenin altında duran çalışma masasında oldukça yeni bir bilgisayar ve her yönden yere düşecekmiş gibi duran kâğıt yığınları vardı. Sean masanın yanındaki dosya dolabı dolu mu yoksa Emma kâğıtların düzenli olmasını umursamıyor mu diye merak etti.

Emma'nın mutfaktan gelen sesini hâlâ duyabiliyordu o yüzden kahvesini bir sehpa bırakarak merdivenlerden çıktı. Kapıların hepsi açık duruyordu ve koridor boyunca yürürken kafasını odaların kapılarından içeri uzattı.

Fotoğraflara ve dekora bakılırsa içine baktığı ilk oda büyü-kannesinin olmalıydı. Bir sürü örgü malzemesi vardı. Aradığı oda bu değildi o yüzden yürümeye devam etti.

Misafir odasıyla depo dolabının birleşimi bir oda bulduğunda Emma'nın yatıya kalan çok fazla misafiri olmadığını düşündü. Banyo büyüktü ve son on yıl içinde yenilenmiş gibiydi. Bir çamaşır makinesi ve kurutucu seti panjurlu kapıların arkasına saklanmıştı, Emma'nın geçimini sağlamak için yaptığı iş düşünülürse hiç şaşırtıcı değildi.

Nihayet, koridorun sonunda sağda Emma'nın yatak odası olması gerektiğini düşündüğü odayı buldu. Artık Sean'ın da yatak odasıydı.

Taşıyıcı bir kirişi gizlemek için yapılmış uzun kemere bakılırsa bu oda ilk başta iki küçük yatak odasıyken ana yatak odası haline getirilmek için duvar yıkılmıştı. Kraliçe ebatta görünen bir yatağın ve sıradan yatak odası mobilyalarının yanı sıra bir oturma alanı vardı. Üzerinde lamba bulunan küçük bir masanın etrafı daha fazla kitapla sarılıydı. Duvarda düz ekran küçük bir televizyon asılıydı. Ayrıca Emma'nın gelecek ay boyunca uyuyacağı kanepede vardı.

Sean odanın büyüklüğüne rağmen yatakla kanepede arasında sadece üç metre kadar mesafe olduğunu fark etti. Yıllar içinde her koşulda uyuyabilmeyi öğrenmiş olmasına rağmen bu düzenleme biraz tuhaf olacaktı. Fazla samimi.

Oturma alanının solunda bir kapı vardı ve genç adam başını içeri uzattığında küvetsiz bir banyo gördü: Klozet, lavabo ve bir de duş vardı. İş görürdü.

Sean evi keşfederek kaç dakika harcadığını fark edince kahvesini de alıp mutfığa döndü. Emma'nın omuzlarının gerginliğinden evinde böylesine serbestçe dolaşmasından pek hoşlanmadığını anlıyordu fakat muhtemelen sonunda Sean'ın vardığı sonuca varacaktı.

"Sadece şu kahveyi bitirmek istiyorum," dedi Emma. "Zor bir geceydi."

Sean demlikte kalan az miktardaki sıcak kahveyi fincanına koydu ve tezgâha yaslanarak Emma'nın ajandasına birkaç not daha almasını izledi.

"Demek peyzaj, ha?" Zamanında Sean'ın da birkaç kez çim biçme makinesi kullanmışlığı vardı. "Ama işletmenin adında *Emma* geçmesi sence de kötü bir fikir değil mi?"

Emma kalemini bıraktı ve gözlerini kısarak Sean'a baktı. "Ne? Kızlar peyzaj uzmanı olamaz mı? Artık oy kullanabildiğimizi duymuşsundur, değil mi?"

"Sadece düşünüyorum da çimlerimin biçilmesini veya otlarımın yolunmasını isteseydim muhtemelen Bob veya Fred'i arardım."

"Hiç sorun değil. Eğer çimlerini biçecek veya otlarını yolacak birini istiyorsan Bob'u veya Fred'i ara. Yazlık kulüben veya göl evin için güzel ve gerçek anlamda bakım gerektirmeyen bir peyzaj tasarımı istiyorsan Emma'yı ararsın."

Emma'nın savunmacı ses tonu yüzünden Sean kıkırdamak ve ona biraz daha takılmak istedi fakat kendini tuttu. "O halde tasarım konusunda uzmansın, değil mi?"

"Evet, ama işçiliği de ben yapıyorum." Emma gülümsedi. "Elbette, önümüzdeki ay dışında. Ağır kaldırma işlerini sana yaptıracağım."

"Biraz ağır iş beni korkutamaz." Aslında Sean bunu sabırsızlıkla bekliyordu. Bedeni şu anda olduğundan daha fazla fiziksel aktiviteye alışkındı. Fazla yumuşarsa kuzenleri 4 Temmuz'daki aile futbol maçında onu çimlere sererdi.

Emma kol saatine baktı ve kahve fincanını sudan geçirmek için ayağa kalktı. “Yola çıkma vakti.”

Emma kamyonetinin direksiyonuna geçip onu sâbırsızlıkla izlerken Sean daha önce bir kez bile kadın bir sürücünün yan koltuğunda oturduğunu hatırlamadığını fark etti. Eski kafalı da denebilirdi ama kontrolü elinde tutmayı seven biriydi.

Ancak sonraki birkaç hafta boyunca maaş çeklerini Emma imzalayacağı için patron oydu. Sean yolcu koltuğuna oturdu, kapıyı kapattı fakat otoyola vardıklarında parmak boğumları sık-maktan beyaza dönmüştü. Emma araba kullanmada da –yemek pişirme konusunda olduğunu iddia ettiği gibi– pek iyi değildi.

Bütün sabahı Winnepesaukee Gölü kıyısındaki üç milyon dolarlık bir yazlık evde geçirdiler. Sean evin yanına bırakılmış bir taş yığınlarını kalıcı yatak –her ne demekse– haline gelecek olan alanların sınırını belirleyen taş duvarlara dönüştürürken çok eğlendi.

İnsanı kan ter içinde bırakan iyi bir bedensel çalışmaydı fakat Emma’nın çalışmasını izlemenin verdiği ateş ve rahatsızlık duygusunun yanından bile geçmiyordu. Emma sızlanmıyordu. Tırnağı kırılacak diye endişe etmiyordu. Country melodileri mırıldanarak Sean’ın yanında çalışıyordu ve Sean sıkı çalışan bir kadının ne kadar çekici olabileceğini zor yoldan öğreniyordu.

Üç metre, diye düşündü. Onun ve Emma’nın yataklarının arası üç metreydi. Birkaç adım.

Daha sonra, Emma bir taşı ayarlamak için Sean’ın önünde eğilince Sean elindeki taşı ayağına düşürdü ve aklında bir düzine küfür yankılanmasına rağmen bunları sesli olarak dile getirmeyi başardı.

Emma’yla geçecek otuz gün çok zor bir iş olacağa benziyordu.

Dördüncü Bölüm

“Burası Walt Disney Dünyası değil, Sean. Girersin, ihtiyacın olanı alırsın ve çıkarsın.” Emma onunla alışveriş yapmanın böyle olacağını bilseydi çantasına bir hayvan gütmeye çubuğu saklardı.

“Alışveriş yapıyorum.”

“Hayır, dolanıp duruyorsun.”

Sean rafta bir şeye bakmak için alışveriş arabasını tekrar durdurdu ve bir salyangoz yavaşlığıyla yürümeye devam etti. “İhtiyac duyduğum bir şey görebilirim.”

“Listem var. Görüyor musun?” Emma listeyi gösterdi. “İhtiyacımız olanları biliyorum.”

“O *senin* listen. Listende tuzlu sirkeli cips var mı?”

“Hayır. Tuz ve sirke aromasını sevmem. Dilimi yakıyor.”

“Gördün mü? Sadece listende olanları alarak markette koşursak tuzlu ve sirkeli cipsim olmaz.”

“Kendin hakkında birkaç not yazsaydın onu da listeme ekleyebilirdim.”

Sean başını salladı. “*Benim* kullanma kılavuzum yok. Üzgünüm.”

Emma genç adamın biraz daha hızlı ilerlemesini sağlamak için arabanın ucunu çekti. “Market altı saat içinde kapanacak. Hızlanman gerekebilir.”

Sean aniden durdu ve araba Emma’nın kolunu sarstı. “Gevşemelisin.”

“Hayır, sonraki işime geçebilmek için alışverişini bitirmeliyim.” Emma ona ters ters baktı, ağzını kapatıp ayaklarını hareket ettirmesini istiyordu.

Sean sessizce, “İşin aslı, uzun süredir ya Sam Amca’nın bana göndermeyi uygun gördüğü ya da ailemin bir bakım paketine koyduğu şeylerle idare ediyordum,” deyince Emma’nın sabırsızlığı bir anda yok oldu ve su birikintisine atılan bir kibrit gibi söndü. “Amerika’ya döndüğümde ihtiyaçlarımın bazılarını aldım fakat yolculuk ettiğim için fazla bakamadım. Biraz daha bakınmak istiyorum.”

“Özür dilerim.” Emma arabayı bıraktı ve bir nefes verdi. “Bana büyük bir iyilik yapıyorsun oysa ben... abartılı davranıyorum.”

Sean pek de alçak sayılmayacak bir sesle, “Şirret,” diye mırıldandı.

“Abartılı demeyi tercih ederim.”

“Abartılı derecede şirret.”

Sean’ın dudaklarının kenarlarında beliren muzip gülümseme ve haklı olduğu gerçeği yüzünden Emma aldırmamaya karar verdi. Adamın onun hakkındaki olumsuz değerlendirmesi yetmiyormuş gibi bir de büyükannesinin gelmek üzere olmasının verdiği stres vardı. Bu plan işe yaramazsa en kötü ne olabilirdi? Büyükannesi sinirlenirdi ve bu küçük yaramazlığını büyük sorumlulukların genç kadın için çok fazla olduğuna kanıt olarak görürdü. Evi satardı, Emma bir daire kiralardı ve hayat devam ederdi.

Bu düşünce ağlamak istemesine yol açıyordu o yüzden aklından uzaklaştırdı ve reyonların arasında çok ama çok yavaşça ilerlerken sabırlı olmaya çalıştı.

“Bu da ne?” Sean raftan bir kutu alıp Emma’ya gösterdi. “Ayakların için bir peynir rendesiymiş gibi görünüyor.”

“Kadınlar yumuşak ayak topuklarından hoşlanır.”

“Bundan sende de var mı?”

“Tabii ki hayır. Peynir rendesine benziyor.”

Güldüler ve Sean elindeki geri koyarak merakını cezbeden sonraki şeye doğru ilerledi. Mağaza ve market arasında gezerek sonunda Sean'ın kamyonetinin arkasını neredeyse tamamen doldurmayı başardılar fakat bir saat sonra her şeyin yerleştirilmesini bitirdiklerinde ev pek farklı görünmüyordu.

“Hâlâ bir yıldır burada yaşıyormuşsun gibi görünmüyor,” dedi Emma.

Sean omuz silkerek mutfak sandalyelerinden birine ters oturdu ve kollarını sandalyenin arkasına doladı. “Büyükannen takmayacaktır. Eski, bekâr askerlerin oradan oraya ev eşyaları sürüklemelikleri bilinir.”

“Sadece, sanki biraz daha fazla... eşyan olmalıymış gibi geliyor. Fotoğraflar, kupalar, o tüt şeyler işte.”

“Hepsi evdeki çatı katında, kutularda duruyor. Bir şey derse, ama demeyecek, ona eşyalarımı almak için henüz gitme fırsatı bulamadığımı söylerim.”

Emma buzdolabından iki gazoz çıkardı ve birini Sean'ın önüne koydu. “Lisa aileden biraz bahsetmişti. Hepiniz Maine’de yaşamınıza rağmen Leo ve Mary’ye çok bağlı olduğunuzu söyledi.”

“Annem ben dokuz yaşındayken öldü. Anevrizma yüzündendi, o nedenle ne olduğunu bile anlayamadık ve Mary Yenge ile Rosie olmasaydı babam da dâhil her şey mahvolmuş olurdu. Rosie pansiyonda temizlik görevlisidir ama gerçekte çok daha fazlasıdır. Kendi kızına bakarken öne çıktı ve babama beş çocuğunu yetiştirmesinde yardım etti. Babam dokuz yıl önce öldü fakat Rosie hâlâ orada, Josh'ın pansiyonu işletmesine yardım ediyor. Fakat Mary Yenge ona destek çıkmasaydı sonumuz ne olurdu bilmiyorum.”

Ailesinden bahsederken yüzünün yumuşaması Emma'nın hoşuna gitti. Ayrıca gazozu ağzına götürürken kolundaki kas-

ların gevşemesi... Bir de yutkunurken boğazının hareketi... Ayrıca...

Ayrıca hiçbir şey, dedi Emma kendi kendine. Sean'ı bir çalışan gibi görmeliydi. Öyle sayılırdı. Aynı yatak odasını paylaşma olayı dışında.

Sean, "Demek yarın büyük gün," dediğinde Emma konuyu ailesinden başka yöne çekmeye mi çalıştığını merak etti.

"Sanırım olabildiğince hazırım. Elbette, büyükannemi görmek için sabırsızlanıyorum. Onu çok özledim ama bir ay uzun bir süre."

"Yerleştiğimizde ve ikiniz kaybettiğiniz zamanı telafi etmeye başladığınızda zaman su gibi akacaktır."

Emma parmağındaki yüzüğü çevirerek akşam güneşinin son ışıklarının taşla vurmasını izledi. "En ince ayrıntısına kadar taktığım bir şey söz konusuysen biraz daha düşünüp taşınmam gerekirdi diye düşünmeden edemiyorum."

"Fikrini hâlâ değiştirebilirsin."

Emma başını salladı. "Hayır, karar verdik."

Sean, "Ya da kararlı olmalısınız," deyince ikisi de güldü.

Ardından gazozunun kalanını bitirdi ve ayağa kalktı. "Yola çıkayım. Büyük gösteri başlamadan önce dinlenip iyi bir gece uykusu çekeceğim."

"Tamam. Eşyalarını saat on gibi getirirsen havaalanına gitmek için çıkma saatim gelmeden önce yerleştirecek vaktin olur."

"Burada olacağım."

Sean gidince Emma canı sıkkın halde kanepeye oturdu. Yarından itibaren büyükannesini Sean Kowalski'ye âşık olduğuna ikna etmeye başlamak zorunda kalacaktı. Ayrıca, Sean yarın evine taşınacaktı. Yatak odasına. Hayatına.

İyi bir gece uykusu söz konusu olamazdı.

Sean birkaç saat etrafıca düşündükten sonra en büyük ağabeyi Mitch'i aramaya karar verdi. Ağabeyi de bir yerde asla uzun süre kalmayan veya tek bir kadının yatağında çok fazla zaman geçirmeyen gezgin bir tipti. Tüm kardeşlerinin içinde Sean'ın aklını denizaşırı ülkelerde bıraktığını ve bir müdahaleye ihtiyacı olduğunu düşünmeyecek biri varsa o da Mitch'ti.

Telefonun üçüncü çalışından sonra Mitch, "Selam, küçük kardeşim," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"İyi." Tuhaf ama iyi. "Bir dakikan var mı?"

"Beş veya altı da olur. Chicago'dayım, eski bir ofis binasını yıkmaya hazırlanıyorum fakat şu anda evrak işlerini bekliyoruz." Mitch yıkım güllerine duyduğu çocukluk takıntısı sayesinde ülkedeki en saygı duyulan kontrollü yıkım uzmanlarından biri olmuştu. "Ne oldu?"

"Burada başımı küçük bir belaya bulaştırdım ve defalarca açıklamak için vaktim olmadığından herkese senin duyurabileceğini düşündüm."

"Diğer bir deyişle, Liz'e sen söylemek istemiyorsun."

"Öyle sayılır." *Azılı* sözcüğü beş çocuk arasındaki tek kızı özetleyen güzel bir kelimeydi. "Ayrıca Rosie'ye söyleyen de ben olmak istemiyorum."

"Kefalet parası da söz konusu mu?"

Sean güldü. "Hayır."

"Zorunlu evlilik?"

"Şey... Tam olarak değil."

Emma'nın kapısını çalmasından başlayıp o ana kadar -birkaç eşyasını almak ve korktuğu telefon görüşmesini yapmak için Kevin'in dairesinde olması da dahil- olanları Mitch'e anlattı.

Sean konuşmasını bitirince Mitch, "Vay canına," dedi. "Kesinlikle *bela* tanımına uyuyor. Kız seksi mi?"

“Çok. Fakat doğru dürüst yemek pişiremiyor.”

“Paket servisi bu yüzden var.” Ağabeyi birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gülmeye başladı. “Demek bu seksî piliç bir ay boyunca erkeği olman için sana para ödeyecek. Bu, New Hampshire’da artık yasal mı?”

“Canın cehenneme, Mitch. Peyzaj yapmam için para ödüyor. Nişanlı olayı... her neyse. Yatak odasında kanepede yatacak. Ben yatağı alacağım. Kesinlikle dokunmak yok.”

“Bir hafta dayanacağına bahse girerim.”

Şüphesiz, ağabeyleri gün sonunda bahis havuzunu kurmuş olacaktı. “Bütün ayı çıkaracağıma dair beni de ekle. Paranı almak sorun olmaz.”

“Kız çekici ve bekâr. Sen de bir erkeksin. Aynı odada mı uyuyacaksınız? Şimdiden bir ayağın kızın yatağında sayılır.”

Mümkün değildi. “Bak, kapatmalıyım. Büyükannesini almak için havaalanına gitmeden önce diş fırçamı banyosuna koymalıyım.”

“Sanırım önce Liz’i arayacağım,” dedi Mitch. “Konuşmayı kaydedebilirim.”

“Önemli olan hikâyeyi doğru anlayan. Eğer herhangi biriniz 4 Temmuz’da buraya gelerseniz kendinize hâkim olmalısınız.”

“Ah, orada olacağım. Kesinlikle emin olabilirsin. 4 Temmuz’dan bahsetmişken Leo Amca ile Mary Yenge tüm bunlar hakkında ne düşünüyor?”

Sean yüzünü buruşturdu. “Henüz bildiklerini sanmıyorum. Fakat geri kalanlar biliyor o yüzden Mary Yenge’nin peşime düşmesi yakındır. Olabildiğince erteliyordum.”

“Kötüleştirmekten başka işe yaramaz.”

“Biliyorum. Ancak yengem öğrendiğinde çoktan olup biterse belki o da destekler.”

Bunun üzerine Mitch bir kez daha yüksek sesle güldü. “Elbette, dostum. Kendini öyle avutmaya devam et.”

“Artık kapatıyorum.”

• “Güzel. Benim de yapmam gereken telefon görüşmeleri var.”

Sean telefonunu cebine soktu ve dairede son bir kez dolaştı. Sahip olduğu her şey bir çantaya sığmıştı ve sadece birkaç gündür orada kaldığı için her şeyini yanına aldığından emin olması uzun sürmedi.

Beş dakika sonra yoldaydı ve Emma’nın garaj yoluna girmesi de fazla sürmedi. Posta kutusunda papatyalar olan ve genç kadınla aynı çatının altında bulunacağı geçici evinin önüne park ederken posta kutusuna baktı ve başını salladı.

Kendine sadece bir ay diye hatırlattı. Bir ay... Sonrasında cebinde ağabeylerinin parası ve birkaç maaş çeki olacak, onu durdurabilecek bir bağı olmadan yoluna gidecekti.

Emma, Sean Kowalski hakkında birkaç şey biliyordu. Uzun boylu ve aşırı yakışıklı olduğunu, tuzlu sirkeli patates cipsi sevdiğini öğrenmişti. Gittiği her yerde kadınların ikinci kez bakmalarını sağlamak için tasarlanmış bir vücudu olduğunu biliyordu. Ülkesine hizmet ettiğini, çok çalışmaktan korkmadığını, ailesini sevdiğini, kuzenlerinin çocuklarıyla oyunlar oynadığını ve henüz görmemiş olsa da hayvanlara karşı kesinlikle nazik olduğunu biliyordu.

Bilmediği şey ise Sean’ı ellerini başının altına koyarak yatağında uzanmış halde görmenin onu ne kadar etkileyeceğiydi. Ayrıca bedeninde kıvrılarak ilerleyen ve bir süredir ihmal ettiği bir noktaya yerleşen sıcaklığı da kesinlikle öngörememişti.

Sean, Emma’nın kalçalarının durup dururken onunla sallanmak istemesine sebep olacak şekilde yatakta kıpırdanarak, “Biraz yumuşak,” dedi. “Daha sert severim.”

Emma hormonlarının cinsel ıstırap çektiğini ilan ediyormuş gibi çıkardığı küçük ciyaklama sesini örtbas etmek için öksürdü. “Yatağa gömülmeyi seviyorum.”

“Tam bir kız yatağı.”

Sean üstüne sere serpe uzanmışken hiç de kız yatağı gibi görünmüyordu. “Ben bir kızım.”

“Fark ettim.” Sean başını çevirip göz kırpınca Emma sertçe yutkundü ve bariz bir işaret olmasını umarak saatine baktı. Sadece yatağından kalkmasını istiyordu.

Elbette faydası olmadı çünkü gelecek ay boyunca o yatakta uyuyacak olan kişi Sean olacaktı. Emma ise üç metre uzağındaki kanepede dönüp duracaktı. Harika plan. Cidden yaratıcı.

“Gitme vakti mi?” diye sordu Sean.

“Evet.” Elllerinden gelen her şeyi yapmışlardı. Sean’ın az sayıdaki eşyası yerleştirilmişti. Okuduğu Ulysses S. Grant biyografisi oturma odasındaki sehpanın üzerine bırakılmıştı.

Ordu logosuyla bezenmiş eski ve büyük kahve fincanı bulaşık sepetinde, genç kadının en sevdiği fincanının yanında ters-yüz duruyordu. Emma sanki Sean bir yıldır orada yaşıyormuş izlenimi vermeye yarayabilir diye kurtuluş ordusu mağazasında bu fincanı ve birkaç eşyayı daha bulmuştu. Gösteri zamanıydı.

“Pekâlâ. Bana birkaç dakika ver ve dışarıda buluşalım.”

“Bekle. Sen de mi geliyorsun?”

Sean homurdanarak ayaklarını yere sarkıttı. “Büyükanneni almak için tabii ki seninle geliyorum. Ne tür bir ahmakla evleneceğini sanıyordun?”

“Bu delilik.”

“Sana bunu söylediğime oldukça eminim.” Sean’ın bakışları ciddileşti. “Bak, bu son şansın. Buradan yarım saat içinde gidebilirim. Ona ayrıldığımızı ve beni sandığın kadar çok sevmemiş

olman gerektiğini çünkü çok da üzülmeyi söyleyebilirsin. Benimle evlenmeden önce aklın başına geldiği için o kadar çok sevinir ki sana çok fazla soru bile sormaz.”

Emma onun haklı olduğunu biliyordu. Bu delilikti. Ayrıca bu, Emma’nın geri adım atmak için *son* şansıydı. Havaalanında onları tanıştırdınca hepsi oyuna katılmış olacaktı. Bir ay için...

Daha sonra başını salladı. “Hayır, bunu yapabiliriz. Büyükannemin içi rahatlar ve nihayet emekliliğinin tadını çıkarır, böylece ben de hayatıma devam edebilirim.”

Sean yanına gitti, öyle yakındı ki Emma aklını başına getirmek için onu sarsacak mı diye merak etti. “O halde yapmamız gereken tek bir şey daha var.”

“Ah, kahretsin. Neyi unuttum?” Uyumak yerine aklında her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçerek ne kadar çok zaman harcadığı düşünülürse neyi unuttuğunu anlayamıyordu.

Sean elini sırtında birkaç saniye tutup beline doğru indirince Emma kaslarının gerildiğini ve yanaklarının yandığını hissetti.

Sean bir erkeğin bir kadına onu soymak istediğini söylerken kullanacağı kısık, boğuk bir sesle, “Bunu yapamazsın,” dedi.

Emma’nın aklı durmuştu, tüm dikkati tişörtünün üzerindeki sıcak baskıdaydı ve anlamlı bir şey söylemesi birkaç saniye sürdü. “Neyi?”

“Üniversitedeki dernek partilerine ilk defa giden bir bakire kadar gerginsin.” Sean, sutyen askısının küçük çıkıntısına ulaşana kadar parmaklarını kadının omurgasında yukarı doğru gezdirdi ve sonra beline geri indirdi. “Bir buçuk yıldır çıkıyoruz ve bunun bir yılında beraber yaşadık ama sana dokunduğumda hâlâ kızarıp geriliyor musun?”

Haklıydı fakat büyükannesi uçaktan inmeden önce bunu düzeltmenin bir yolu yoktu. “Belki de her seferinde kızarmama yol açacak kadar iyisindir.”

Emma onu uzaklaştırmaya ve kızışan hislerini yatıştırmaya çalışıyorsa yanlış şeyi söylemişti. Durum farklı olsaydı Sean'ın sırtışı Emma'nın giysilerini çıkarıp atmasını sağlamaya yeterdi.

"Arkasında durabileceğim bir hikâye," dedi Sean.

"Yalanları asgari seviyede tutmaya çalıştığınızı sanıyordum."

Sean'ın sırtışı daha da büyüdü. "Yalan olduğunu kim söylemiş?"

Emma gözlerini devirerek onun gerisinde kalmaya çalıştı – aralarına gerçekten biraz mesafe koyması gerekiyordu– fakat Sean onu kendine çekti. "Geç kalacağız."

"Hayır, kalmayacağız. Ama sence de en azından alıştırma amaçlı bir ilk öpücük denememiz olmasın mı?"

Emma'nın bakışları neredeyse iradesi dışında Sean'ın ağzına odaklandı. Evet. Evet, denemeliydiler. "Büyükannem sorarsa ortalık yerde sevgi gösterisinden hoşlanmadığını söyleyecektim."

"Burası ortalık bir yer değil. Bu senin evin, hatta *bizim*."

"Yani seyircilerin olduğu bir yerde demek istedim." Emma bakışlarını Sean'ın ağzından uzaklaştırmaya çalıştı çünkü dudakları giderek yaklaşıyordu fakat yapamadı.

Sean'ın yüzü, niyetini anlayacağı kadar yakınına geldiğinde Emma bakışlarını adamın gözlerine kaldırdı ama artık çok geçti.

Emma tepki vermeden dudakları buluştu. Sean'ın eli onu yakınında tutmak için hâlâ sırtında duruyordu ve genç kadın gözlerini kapattı.

Alıştırma. Hepsi buydu. Emma'nın vücudunun karıncalanmaya başlaması, parmaklarının Sean'ın saçlarında gezinmek için can atması ve bedeninin onun bedeninde erimek istemesi ne anlama geliyordu? Âşıkarmış gibi davranacakları bir ay için sadece iyiye işaretti, değil mi?

Bedenine bir elektrik şoku gibi yayılan sıcaklık dalgası istenmeyen bir komplikasyon olabilirdi ama Emma bu konuda daha sonra endişelenecekti. Mesela, Sean'ın yakındığı şu yumuşak kız yatağına onu yüzüstü itmeyi ve kadınların da biraz daha sertin-

den hoşlandığını kanıtlamayı düşünmekle çok meşgul olmadığı bir zaman olabilirdi.

Dudakları ayrıldığında sızlanmamak için sahip olduğu irade gücünün her zerresini kullanması gerekmişti. Sean'ın başını ellerinin arasına almak ve ağzını bir öpücük için daha kendine çekmek istiyordu. Belki ellerini sırtında kaydırarak tişörtünün altından sokardı, bu sayede ellerini sırtının sıcak teninde gezdirebilirdi ve kaslarının parmak uçlarının altında seğirmesini hissedebilirdi.

Sean onu kızdıran sıradan bir ses tonuyla, "Alıştırma öpücüğüne göre fena değildi," dedi. Emma'nın duyuları sıcak, yağlı bir tavaya düşen bir su damlası gibi cızırdarken Sean'ın hiçbir şey hissetmemiş olmasına imkân yoktu.

Genç adam göz kırıp odadan çıkarken Emma, "Ve Oscar'ı kazanan," diye mırıldandı.

Emma küfretmek ve sehpanın ayağını tekmelemek üzereyken aralık duran gardırop kapısındaki boy aynasında onu fark etti. Sean odanın hemen dışında koridorda durmuştu, kot pantolonunun fermuar kısmını çekştirirken Emma onun tersten görüntüsünü izledi. Düşünmesini istediği kadar etkilendiğinin kanıtını düzeltmek istediğine şüphe yoktu. Ardından omuzlarını silkti ve yürümeye devam etti.

İkisinin de etkilenmiş olması daha da büyük bir komplikasyon olabilirdi fakat Emma holde onunla tekrar buluştuğunda gülümsüyordu.

Sean, kadının daha büyük ve çok daha memnun bir gülümseme takınmasına sebep olan sert bir sesle, "Benim kamyonetimi alabiliriz," dedi.

"Hayır, olmaz. Kabinim daha geniş ve yağmur yağabilir. Büyükkannemin valizlerini ıslansın diye öylece arka kasaya atamayız."

"Ben kullanacağım."

Emma kapının önündeki yolun yarısında durdu. “Anlamadım?”

“Kız gibi sürüyorsun.” Elini uzattı, muhtemelen anahtarlarını istiyordu.

“Tam bir pisliksin.”

“Burada dikilip tartışabiliriz. Eminim büyükannen anlayış gösterecektir.”

“Cinsiyetçi bir pislik hem de!”

Sean sırttı ve Emma daha tepki veremedi anahtarları elinden kaptı, “Bir dahaki sefere aileme ondan bahsetmeden önce evleneceğin adamla gerçekten tanışmış olmayı isteyebilirsin. Kamyonete bin. *Tatlım.*”

Beşinci Bölüm

Cat diye hitap edilmeyi tercih eden Catherine Shaw, Manchester'da uçaktan indi ve valizlerini hızlıca aldı. Geçici de olsa geri dönmek güzeldi. *Eve* dönmenin güzel olacağını düşünmüş olabileceği zamanlar olmuştu fakat artık kendini Floridalı olarak görüyordu.

Logan Havaalanı yerine New Hampshire'a uçmak biraz ekstra maliyete sebep olmuştu fakat onu Emma alacaktı ve arabayı nişanlısı kullanıyor olsa bile torununun Boston'a gitmeye zahmet etmesini istememişti.

Küçük restoran bölümünün yanında buluşmayı planlamışlardı ve havaalanına bakınarak insanları izleyen uzun boylu, yakışıklı bir adamın yanında duran Emma'yı hemen fark etti. Bir buçuk yıllık sivil hayat, askerin sertliğinden pek bir şey kaybettirmemişti.

Emma onu henüz görmemişti ve torununu iyice incelemek için birkaç dakika bekledi.

Emma daha zayıftı, hiç şaşırtıcı değildi çünkü yemek pişirme konusunda berbattı. İşi öyle çok fiziksel kuvvet gerektiriyordu ki paket servisi ve mikrodalga yemeklerinden oluşan sabit diyeti yüzünden eriyordu. Hazır oradayken kızın kemiklerinin üstüne biraz et koyması gerekecekti.

Emma ilk bakışta annesine çok benziyordu, en çok da saçları yüzünden. Burnunun, ağzının ve koyu kahve gözlerinin hatlarında kaybettiği oğlunun ve kocasının izlerini görebiliyordu. Her zaman olduğu gibi yanından ayrılmayan, istenmeyen bir refakat-

iye benzeyen o keder sızısını hissetti fakat ona bahşedilen lütuf, yani torunu için duyduğu şükran bu duygunun önüne geçti.

Daha sonra, Sean'ın bakışları Cat'in gözleriyle buluştu. Adamın onu tanıdığı belliydi. Bazen Florida'dan e-postayla gönderdiği fotoğraflardan tanıdığına şüphe yoktu. Sean, Emma'nın koluna dokununca Emma'nın irkilmesi ve yanaklarının pembeleşmesi Cat'in dikkatinden kaçmadı.

Emma lobide koşmaya başladı ve Cat sıkı bir kucaklaşma için kollarını açtı.

“Büyükanne!”

Büyükannesi gözücuyla müstakbel damadını fark edene kadar Emma'ya sıkıca sarılarak onu hafifçe salladı. Sean gergin görünüyordu, yeniden kavuşmalarını izlerken ağırlığını bir ayagından diğerine veriyordu.

Cat torununu bırakarak adama döndü ve elini uzattı. “Sen Sean olmalısın.”

Sean kadının elini düzgünce sıkımişti. Cat tokalaşması zayıf olan erkeklere güvenmezdi. “Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Shaw.”

Terbiyeliydi de. “Lütfen bana Cat de. Bayan Shaw diye hitap edilmek kendimi yaşlı hissettiriyor.”

Sean sırtıttı, muhtemelen torununun dizlerinin bağını çözen hınzır bir sırtışı vardı. “Öyle olmadığını herkes görebilir... Cat.”

“Sanırım sen ve ben çok iyi anlaşacağız.”

Sean, Cat'in valizini alıp onları çıkışa doğru götürürken Emma, “Uçuşun nasıl geçti?” diye sordu.

“Olaysızdı ve öyle olması iyi bir şey.”

Park alanından geçerken ilk yağmur damlaları usulca düşmeye başladı. Sean, Cat'in valizini kamyonetin arka koltuğuna koydu, Emma da valizin yanına oturdu. Sean'ın dirseğinden

tutup yolcu koltuğuna binmesine yardım etmesi ve sonra kapısını kapatıp sürücü tarafına geçmesi Cat'i çok etkiledi. İyi bir çocuktur.

Otoyola çıkıp kuzeye yöneldiklerinde Cat, "Demek bu civarda akrabaların var, Sean," dedi.

"Evet, hanımefendi. Amcam ve yengem evimizden on beş dakika kadar uzakta yaşıyorlar ve dört kuzenimle aileleri de yakınımızdalar."

"Ah, güzel. Her biriyle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sean başını çevirip hızlıca baktıktan sonra yeniden yola döndü. Cat, ailesiyle tanışmak istemesinin onu neden şaşırttığını merak etti.

"Her zaman çok meşguldürler," dedi Sean, "tüm o çocuklar yüzünden ama ne yapabileceğime bakarım. Belki yakında bir barbekü veya öyle bir şey."

Bir saatten biraz daha fazla süren yolculuk Cat'e, Emma'nın sürekli ev ve işi hakkında çene çalmasının dinlemenin yanı sıra kamyonetteki gerilimi hissetmesi için de yeterli zaman tanıdı. Torununun sesi gereğinden fazla neşeliydi. Sean direksiyonu sımsıkı kavırıyordu, biraz zaman geçince parmaklarını gevşetip rahatlıyordu ama sonra yeniden sıkıyordu. Cat oraya varmadan önce kavga etmiş olduklarını düşünecek oldu ama aralarında öfke belirtisi yoktu. Sadece gergindiler.

Sean garaj yoluna döndüğünde ve yaşlı kadının on dokuz yaşında genç bir gelin olduğundan beri yuvam dediği güzel, eski eve ilerlediğinde ikisi için endişelenmeyi bıraktı. Cat hamile kaldığında bu evi satın almak için peşinat parasını John'un babasından borç almışlardı, burayı geniş ve gürültülü ama aynı zamanda sevgi dolu bir aileyle doldurmayı umuyorlardı.

Johnny'nin tek çocukları olacağını ve trajedi onlara Emma'yı verene kadar ikisinin evde yıllarca tek başlarına kalacaklarını

bilmelerine imkân yoktu. Emma hayatlarına yeniden neşe katmakla kalmamıştı, evi yeniden canlandırmıştı.

Sean kamyonetten atlayıp kapısını açmak için hızla yürürken Cat'in hatırlamayı seçtiği şey bu neşeydi. Sean inmesine yardım etmek için elini uzatınca Cat gülümsedi. Aynısını Emma için de yapmasını izledi.

Torunu sadece bir anlığına tereddüt etti ama Cat'in gözünden kaçmadı. Daha sonra elini nişanlısının eline koydu, telaşlandığı belliydi ve kamyonetten atladı. Ayakları yere bastığı anda elini çekti ve valizi almak için arkasını döndü.

İlginç bir ay olacaktı. Cat neler döndüğünden tam olarak emin değildi fakat bir şeyden emindi: Emma ve Sean –her ne çeviriyorlarsa– geçen yıl boyunca aynı yatağı ve banyoyu paylaşmamıştı.

Sean çok da kötü gittiğini düşünmüyordu ta ki Emma masanın ortasında bir nihalenin üstüne dumanı tüten cam bir tabak koyana kadar. Güveçti. Bir tür sosun içinden fırlayan küçük, yeşil ağaç kümeleri vardı.

Brokoli. Sean brokoliden nefret ederdi. Tiksinirdi.

Emma, “Tavuklu güveç,” dedi ve fırın eldivenli ellerini kalcalarına koyduğunda sesindeki gururu sadece geri zekâlı biri gözden kaçırabilirdi. “En iyi yaptığım yemek –pekâlâ, fırında pişirdiğim tek gerçek yemeğim– o yüzden eve hoş geldin yemeği olarak bunu yaptım.”

Cat gülümsedi, Sean ise dudaklarını benzer bir ifade olmasını umarak kıpırdattı. Bir erkekle aynı yatakta yatan, aynı evde yaşayan ve birlikte gelecek planlayan bir kadın onun brokoli sevmediğini bilirdi. Ayrıca kendisi için bir kullanma kılavuzu yazmasını önerdiğinde ona gülüp geçmesi Sean'ın kendi lanet hatasıydı.

Emma önce Sean'a servis yaptı, belki de evin sahte erkeği olduğu içindi, önüne yeşil sebzelerle mahvedilmiş dumanı üstünde mükemmel bir tavuk ve peynir yığını bıraktı. Emma'ya gülümsedi –yüzünü buruşturmuş da olabilirdi– ve buzlu çayından bir yudum aldı.

Bunu yapabiliirdi. Acemi eğitim kampında hayatta kalmıştı. Muharebeden ve Afganistan'ın sert havasından sağ çıkmıştı. Brokoliye de dayanabiliirdi. Muhtemelen.

Cat resmen cıvıdayarak, “Muhteşem görünüyor,” dedi, Sean'm ise midesi guruldadı. Açlıktan mı yoksa karşı çıktığı için miydi bilemiyordu.

Emma elbette iltifat üzerine zevkten dört köşe oldu. Pembe yanaklarını çevreleyen birkaç saç tutamı ve parlayan gözlerle çok güzel görünüyordu. Brokoli yemeye katlanacak kadar güzel değildi ama Emma kendine yemek servisi yapıp karşısına otururken onu bir dakika boyunca seyredeceği kadar güzeldi.

Daha sonra kendini tabağına bakmaya zorladı. Bu maskaralığın işe yaramasını sağlayacağına dair söz vermişti ve Emma'nın nişanlısını neden en sevmediği yemekle besleğini Cat'in öğrenmek istemesi iyi bir başlangıç olmazdı.

Çok da kötü olmayan peynirli tavuktan lokmalar alarak elinden geldiğince oyalandı fakat bir yığın yenmemiş brokoliyi tabakta bırakamazdı.

Dayan, asker. Brokolinin az pişmiş gövdesi, sapı veya her ne deniyorsa orası dişlerinin arasında gıcırıyordu. Belki de zaten öyle olması gerekiyordu. Her halükârda hiç sevmedi, o yüzden olabildiğince hızlı çiğneyerek yuttu. Ardından bir çatal dolusu daha alıp aynını tekrarladı.

Temel eğitimi isteksizce de olsa adımlarını sırasıyla atarak geçmişti ve Emma'nın tavuklu güvecini de aynı mantıkla bitirmişti. Gıcırtilı, mide bulandırıcı bir ısırığın ardından bir ısırık daha.

Cat lokmalarının arasında, “Sean, amcanla yengenin yakınlarda oturduğunu söylemiştin,” dedi, “Emma da Maine’de iki ağabeyinin, bir erkek kardeşinin ve bir kız kardeşinin olduğunu söylemişti, doğru mu?”

Sean çatalını bırakabilmek için her türlü mazerete içten içe şükran duyarak biraz buzlu çay içti ve ağzını sildi. “Zaten oralıyız fakat sadece Josh, Whitford’da yaşamaya devam ediyor. Aile adına pansiyonu işletiyor.”

“Sanırım Emma motorlu kızakçılar için bir pansiyon olduğundan bahsetmişti.”

“Aslında her türlü kış etkinliği için ama esas olarak kızakçılar.” Sean alışmaya çalışıyordu fakat bu kadınların onun hakkında bu kadar çok şey bilmeleri tuhaftı. “Büyük büyükbabam Northern Star Pansiyon’u özel bir avcılık kulübü olarak kurmuş, ancak babam orayı devraldığında artık kimse doğru dürüst avlanmıyormuş ve müşteri kitlesi değişmiş. Pansiyon tam da kızak yollarının üstünde, o yüzden işler iyi.”

“Diğerleri ne yapıyor?”

Tabağında kalan yeşil ağaç gövdelerini görmezden gelmesi için ona bir mazeret sunuyor olmasaydı Yirmi Soru oyunu zoruna gidebilirdi. “En büyüğümüz Mitch kontrollü yıkım şirketi işletiyor. İşyeri New York’un dışında ama çoğunlukla otelden otele gezer. Ayrıca Boston bölgesinde özel evler inşa eden Ryan var. Ben ortancayım ve sonra başka bir yer yokmuş gibi New Mexico’da yaşayan Liz geliyor. En küçüğümüz ise Josh.”

“Onları sık sık görüyor musun?”

Sorular son derece tehlikesiz devam ediyordu fakat Sean birkaç saniye kazanmak için içeceğinden bir yudum daha aldı. Birkaç gün önce hoş geldin partisi için Ryan’ın Mass’teki evinde toplandıklarında Liz dışında hepsini görmüştü. Pansiyon, uçuşlar ve yoğun programların yanı sıra Boston Logan Havaalanı’ndan

arabayla beş saatlik mesafede olduğundan Ryan'ın evinde buluşmak daha mantıklı gelmişti. Ayrıca Sean yerleşmeye ve bir şeye bağlanmaya henüz hazır hissetmediği için eve gitmeden önce New Hampshire'da biraz zaman geçirmeye karar vermişti.

Ne var ki, Cat'in bildiği kadarıyla ordudan ayrılalı iki hafta kadar değil iki yıl olmuştu.

"Onları aşırı özlemeyeceğim kadar sık görüyorum," dedi, "ama birbirimizin sinirini bozacak kadar çok değil."

Emma boğazını temizledi. "Biraz daha tavuklu güveç ister misin, Sean? Daha çok var."

Kesinlikle olmaz. "Hayır, teşekkürler. Ama güzeldi."

Emma'nın yüzü parladı ve Sean yalan söylediği için biraz suçluluk sızısı hissetti. Belki de sızının sebebi brokoliydi. "Tatlı için elmalı turtam var. Tadının gerçekten güzel olmasını istediğim için elbette marketten aldım."

Cat güldü. "Ona yemek pişirmeyi öğretmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Sanırım akıntıya kürek çekmişim. Çamurla oynamayı tercih ediyor. Sen yemek pişirebiliyor musun, Sean?"

"Izgara yaparım. Çok ızgara yaparız." Emma'nın gözlerinin büyümesi dikkatinden kaçmadı.

"En azından açlıktan ölmezsin. Florida'da ızgara yapmayı sevmeye başladım çünkü evi ısıtmaktan daha iyi. Çoğunlukla içimizden birinin ızgarasının önünde toplanıyoruz ve üzerine bir şeyler atıyoruz, elimizde ne varsa. Belki yarın size ünlü ballı zencefilli ızgara somonumdan yapabilirim."

Emma panikleyen gözlerle Sean'a doğru başını hızlıca salladı. Kahretsin. Barbeküsü yoktu. "Şey... Ah, ızgarayı atmak zorunda kaldık."

Cat'in kaşları kalktı. "Attınız mı?"

Emma aceleyle, “Havaya uçurdum,” dedi. “Henüz yeni bir tane almadık. Yani, büyük bir patlama değildi ama propan tankına yanlış bir şeyler yaptım ve... Bozdum.”

“Bir de senin için neden endişelendiğimi merak ediyorsun.”

Sean gülmemek için peçetesini ağzına götürdü. Birini tek başına kalabileceğine ikna etmenin yolu bu mu diye düşündü.

“Elbette, artık Sean’a sahip olduğun için çok daha az endişeleniyorum.”

Cat’in ona tatlı, güven dolu, duygusal ve minnettar bakışı Sean’a kendini pis bir ayak gibi –hayır yanlış vücut kısmı– ya da tam bir göt gibi hissetti ve her şeyi anlatmamak için dişlerini sıkarak zorunda kaldı.

Daha sonra Emma’ya baktı ve bu isteği azaldı. Emma büyükannesini izliyordu ve hissettiği gerilimin birazı olsun bedenini terk etmiş gibi görünüyordu. Yüz ifadesi sevgi ve rahatlatma yüklüydü, Sean’a neden bu durumda olduklarını hatırlatıyordu: Emekliliğinin tadını çıkarabilsin diye Cat’in içini rahatlatmak... En azından işe yarıyor gibiydi.

Marketten alınan elmalı turtanın Sean’ın kendini daha rahat hissetmesine faydası oldu ama ilk fırsatta izin isteyerek masadan kalktı. “Birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım o yüzden siz hanımları hasret gidermeniz için baş başa bırakayım.”

Yalan söylemişti ama kahretsin bir eksik ya da bir fazla ne fark ederdi? Dışarı çıkarken Emma’nın ofisine uğradı, masanın üstüne yayılmış olan çok sayıdaki yapışkanlı not kâğıtlarından birini aldı ve bir Sharpie keçeli kalem bulana kadar ortalığı karıştırdı.

Üst kata çıkınca doğrudan ortak banyolarına gitti. Destenin en üstündeki yapışkanlı kâğıdı çıkarıp aynaya yapıştırdı ve kalemin kapağını açtı.

Emma aynaya yapıştırılmış olan nota baktı, parmaklarıyla lavabonun kenarını kavramıştı. Yüzünü yıkamıştı. Saçlarını ve dişlerini fırçalamıştı. Banyodan çıkıp kanepeye kıvrılma ve uyumaya çalışma vakti gelmişti.

Brokoliden nefret ederim. Bezelyeden de.

Harika. Demek yeşil sebzeleri sevmiyordu. Asıl bilmesi gereken bilgi neredeydi, yani Sean'ın pijama giyip giymediği bilgisi... Daha önce bu konuda endişelenmek aklına gelmemişti ama kahretsin, şu anda endişeleniyordu.

Emma elbette pijama giyiyordu. Daha doğrusu onun dünyasında pijama yerine geçen şeylerdi. Yumuşak pazen şortunun üstüne eski ve bol bir New Hampshire Üniversitesi tişörtü. Daha güzel ve daha kadınsı bir şeyler almayı düşünmüştü fakat yatağında uyuyacak olan adama karışık mesajlar göndermek istememişti.

Yapabileceği tek şey Sean'ın da uyku kıyafetleri konusunda aynı özeni göstermesini ummaktı. Hayal gücünün kurgulamakta hiç zorluk çekmediği müthiş canlı görüntüsüne rağmen muhtemelen çıplak uyumuyordu. Sean on iki yıldır ordudaydı –bunun büyük kısmı denizaşırı ülkelerde geçmişti– ve çıplak uyuma alışkanlığı olamazdı.

Pazen iyi olurdu. Ayrıca Emma'nın giydiği gibi yıpranmış şort olmazdı. Uzun bir altlık ve boğazına kadar düğmelenmiş uzun kollu bir üstlük iyi olurdu, 1950lerin komedi dizisinde Ward Cleaver'ın giyeceği gibi bir şey olabilir.

Genç kadın nihayet aklındaki senaryolara bir perde çekip banyodan çıktığında Sean'm çoktan uyuduğunu görünce biraz hayal kırıklığına uğradı. Emma gibi kontrolden çıkan cinsel çekimin dizginlerini tutmaya çabalamadığı belliydi. Tepe lambasını hafifçe karartmıştı fakat Emma onun usulca horladığını duyabiliyordu ve karnının yarısına kadar çektiği çarşafı görebiliyordu. *Çıplak* karnını görünce bakışları çıplak göğsüne ve sonra

çıplak omuzlarına kaydı, Sean kollarını başının üstüne uzatarak uyuduğundan kasları hoş bir görüntüyle ortaya çıkmıştı.

Geri kalanı da çıplak mıydı?

Sean kıpırdamadan ve gözlerini açmadan, “Uyuyan birine öyle dik dik bakarsan,” dedi, “genellikle uyanır.”

Yakalanmıştı. Sean’ın sözleri bir alev makinesiymiş gibi yüzünü yakmıştı ve odanın diğer ucuna koşarak lambayı kapattı. Ay ışığının perdelerden sızan soluk parıltısında kanepeye ilerledi ve rahatlamaya çalıştı. Çok geçmeden ince pamuk battaniyenin altına kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

Daha ilk gecedен dik dik bakarken yakalanmak utanç vericiydi ama en azından Sean akıl okuyamıyordu. Belden aşağı ne yapıdığını merak ettiğini tahmin ediyordı.

“İyi geceler, Emma.”

Emma karanlıkta duyulan bu kısık, boğuk ses yüzünden ürperdi. “İyi geceler, Sean.”

Yedi saate yakın yatakta dönüp durduktan sonra Emma’nın sorusu cevaplandı ama kısa süre önce yeniden uyanan cinsel dürtüsü için bu hiç iyi olmadı.

Sean gece bir ara örtüyü üstünden atmıştı. Muhtemelen karnının üstüne doğru döndüğü sıradaydı. Ellerini yastığının altına sokup dizinin birini hafifçe kaldırıncı Emma poposunu net bir şekilde görebildi: Dar, lacivert boxer şortu içinde mükemmel görünüyordu.

Emma söz konusu popoya doğrudan bakmamaya özen gösterdiyse de Sean kıpırdandı. Yüzünü yastığa iyice gömerek uykusunda tüm bedeninin –aynı zamanda Emma’nın bedeninin de– titremesine yol açacak şekilde gerindi, bu sırada sırt kasları hafifçe dalgalandı.

Emma bu görüntüye doğrudan bakmadan edemeyeceği ama bakarken tekrar yakalanmak istemediği için kanepeden fırladı. Önceki gece çıkardığı kıyafetleri alarak banyoya gitti ve baştan çıkmamak için kapıyı kapattı.

Bir süre sonra tazelenmiş, giyinmiş ve güne başlamak için hazır halde banyodan çıktığında Sean yatağın ucunda oturmuş elleriyle yüzünü ovalıyordu. Üzerine bir kot pantolon geçirmişti fakat Emma fermuarını çekmediğini hemen fark etti.

Sesine hissettiğinden biraz daha fazla neşe katarak, “Günaydın,” dedi.

“Günaydın.”

Demek bir sabah insanı değildi. Kendisinin aksine, Sean uykuya dalmakta hiç zorlanmadığı için onun hâlâ yorgun olduğunu sanmıyordu. “Büyükanne mi tanıyorsam çoktan kahvaltıyı hazırlamaya başlamıştır ve yemek pişirememeye beceriksizliğimi ondan almadığım kesin.”

“Birkaç dakika içinde aşağıda olurum.”

Sean konuşmaya istekli görünmüyordu o yüzden Emma odadan çıktı, muhteşem kahve ve jambon kokusunu izleyerek mutfağa gitti. “Günaydın, büyükanne.”

Cat yokluğunda ne yazık ki ihmal edilmiş olan en sevdiği tavasında çırpılmış yumurtaları karıştırmayı bir an için bıraktı. “Günaydın, tatlım. Sean uyandı mı?”

“Birazdan inecek.” Emma evlilik hayatı yaşayan bir kadının yapacağı bir şey olduğunu fark ederek kendine koyarken Sean için de bir fincan kahve doldurdu. “Bizim için bunca zahmete girmene gerek yok.”

“Kilerdeki donut kutularını ve hazır yulaf ezemelerini görmediğimi sanma. Ayrıca tek kişi için yemek pişirmek hiç eğlenceli değil.”

Emma kaç kişi için olursa olsun yemek pişirmenin eğlenceli olacağını sanmıyordu fakat ev yapımı bir kahvaltıya hayır demezdi. “Bir iki gün izin yapmak için birkaç ayarlama yaptım ama çarşamba günü yapmam gereken bir iş var. Elbette Sean’ın da.”

“Yılın bu zamanı yoğun olacağını biliyordum o yüzden her dakika yanımda kalmanı beklemiyordum. Muhtemelen ben de kasabaya inip eski arkadaşlarımı görürüm.”

Emma gülümsedi fakat içini hafif bir ürperti kapladı. Hep gittikleri ve Emma’nın okuduğu en yakın kasaba küçük bir yer değildi, aslında büyük de değildi. Büyükannesinin eski arkadaşlarıyla iletişim halinde olduğunu tahmin ettiğinden orada da nişanlıymış gibi davranıyordu. Kendi arkadaşları gerçeğı biliyordu ama büyükannesinin arkadaş çevresindeki herkes şanslı adamla hiç tanışmamış olsalar da Emma’nın nişanlandığına ikna olmuştu.

Hassas bir dengeleme işlemiydi. İnsanlara aynı anda ailesini ziyaret edebilmek için yaşadıkları şehre gittiğini söylerdi. Bazen de onu yeni kaçırmış olurlardı. Veya ziyaret için Main’e dönmüş ama Emma işler yüzünden onunla gidememiş olurdu.

Tüm bu hazırlıkların büyükannesinin ince eleyip sık dokuması karşısında çatırdamamasını umuyordu.

Sean mutfağı girerek, “Güzel bir şeyler kokuyor,” dedi. Her iyi nişanlı gibi elini Emma’nın beline doladı ve eğilerek küçük bir sabah öpücüğü verdi. Şampuan, tıraş kremi ve diş macunu kokuyordu.

Emma ancak Sean onu öpmeyi bitirmek üzereyken niyetini anlayabildi ama şey gibi... Sean nasıl demişti? Üniversite erkek kulübü partisindeki bir bakire miydi? Aynen öyle, geri kaçmamayı başardı.

Şaşırtıcı derecede normal bir sesle, “Müthiş bir ziyafet çekmek üzeresin,” dedi. “Büyükanneimin çırpılmış yumurtaları muhteşemdir.”

Büyükannesi jambon ve yumurtaları tabaklara koyarken, “Peki, bugünkü plan ne?” diye sordu.

“Sen ne istersen.” Emma genç adama kahvesini uzattı.

“Gidip yeni bir ızgara almalıyız,” dedi büyükannesi. “Ayrıca almaya değer güzel somon var mı diye bakarım.”

Emma başıyla onayladı. En azından, ızgara alışverişine çıkmak kasaba yerine şehre gitmek anlamına geliyordu. Her seferinde bir adım. Her seferinde bir gün. Bir ayı ancak bu şekilde atlatırlardı.

Ayrıca, Tanrı yardımcısı olsun, her seferinde bir öpücük olacaktı.

Altıncı Bölüm

Sean'ın korkuyla beklediği çağrılar sesli mesaj biçiminde ve tam da yeni ızgarayı kamyonetin arkasından çıkarmaya çalışırken geldi.

“Sean, ben Mary Yengen.” Sanki hayatındaki başka bir kadın onunla bu ses tonuyla konuşabilirmiş gibi. “Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyorum ama seni görmek istiyorum. Bugün. Yalnız. Beni oraya getirtme, genç adam.”

Evet, başı beladaydı. Tamamen de kendi suçuydu çünkü kuzenlerinin çenelerini kapalı tutamayacaklarını bilmeliydi. Asla tutmazlardı. Özellikle de Mikey. Çocukluğundan beri hep bir ispiyoncu olmuştu.

Emma ve Ca e mobil çim biçme makinesinin yağını de i tirmede amcasına yardım etme sözü verdiğine dair bir bahane uydurdu ve yargıç önüne çıkmak için mahkeme salonuna götürülen bir suçlu gibi hissederek yola koyuldu. Ancak bu yargıç verdiği cevapları be enmezse onu mutfak gereçleriyle pataklardı.

Şimdiden gücü t kenmi ti ve istediği son şey yengesiyle y zle mkti. Bir ses yüzünden uykusu bölündüğünde Emma'nın masasındaki saat sabahın birini gösteriyordu. Uykulu, seksi ve kesinlikle kadınsı bir iniltiyle uyanmak kötü bir şey değildi, kadının odanın diğer tarafında bir kanepede uyuyor olması dışında elbette. Tek başına.

Emma o tek sesin ardından sesini kesmi ti ama Sean'ın bedeni kesinlikle sakinle memi ti. Sonuç olarak işkence dolu bir uykuya dala çıka yatağın yanlış tarafında uyanmı tı.

Sean vardığında Mary Yenge her zamanki gibi mutfaktaydı ve Leo Amca onu görür görmez çalışma odasında gözden kaybolarak kapıyı kapattı. Ödle.

Sean oturma odasının eşiğinden geçtiği anda Mary Yenge onunla uğraşmaya başladı. “Bunca yıldır hakkında yanılıyordum. Her zaman akıllı bir çocuk olduğunu düşünmüştüm ama mercimek kadar bile beynin yokmuş.”

“Mary Yenge, ben...”

“Sakin bana Mary Yenge deme, Sean Michael Kowalski. Tahta kaşığı alıp o kalın kafana patlatarak aklını başına getirmem lazım.”

Sean iç çekti ve yüz ifadesini saldırganlıktan pişmanlığa yakın bir şeye dönüştürmeye çalıştı. Yengesi elbette yutmazdı ama Sean yine de çabaladı. “Sadece ona birkaç hafta yardım ediyorum böylece...”

“Büyükannesine yalan söylemesine yardım ettiğini kastediyorsun.”

“Kulağa kötü geliyor ama...”

“Çünkü sen bunu yapamayacak kadar terbiyeli yetiştirildin.”

Sean bunun kolay olmayacağını biliyordu fakat en azından bir veya iki cümlesini bitirebilmeyi ummuştu. “Konuşabilir miyim? Lütfen.”

“Söyleyecek mantıklı bir şeyin olduğunda tabii konuşabilirsin!”

Sean yılgınlığının sesine yansımaması için kendine birkaç saniye zaman tanıdı. En azından öyle umuyordu. “Sana liseden sonra bisikletimi devirdiğimi, dirseğimin morardığını ve sıyrıklarımın olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?”

Yengesi Sean’ın kıpırdanmak istemesine yol açan bir bakış attı. “Evet.”

“Bisikletim devrildi çünkü bana bir kamyon çarptı. Ayrıca kötü bir beyin sarsıntısı geçirdim. Dört kemiğim kırıldı.”

Mary’nin bakışları birkaç saniye için donup kaldı fakat daha sonra Sean, yengesinin gözlerindeki anlayışı gördü ve bunu kötü bir öfke parıltısı izledi. “Seni küçük serseri. Neden öyle bir şey yaptın?”

“Endişelenmeni istemedim. Bana bakmaya gelmek için aileni bırakmadan iyi olduğuma inanmazdın, Lisa da hamileliğinin son günlerindeydi ve her an doğum yapabiliirdi.”

“Sen de ailemdensin, sakın unutma.”

“Boşu boşuna strese girecektin çünkü yapabileceğin bir şey yoktu. Öyle hissetmeni istemedim o yüzden diğerlerini de benim için yalan söylemeye ikna ettim. Emma’nın içine düştüğü durum da aşağı yukarı aynı.”

Yengesi kollarını göğsünde kavuşturarak ona dik dik baktı. “Yaşlı, zayıf kadınları gerçeklerden koruduğunuzu mu söylüyorsun?”

Ah, olamaz. “Zayıf veya yaşlı değilsin, Mary Yenge. Emma’nın büyükannesi Cat de değil. Buna sinirlendiğini biliyorum ama iddiaya varım sevdiğin birinin mutsuz olmasını engellemek için bir iki kez gerçeği gizlemiştir.”

Yengesi hemen karşılık vermeyince Sean onun yumuşuyor olabileceğini düşündü. “Bu iş hiç hoşuma gitmiyor, Sean.”

“Emma’ya söz verdim.” Asıl önemli olan buydu.

Yengesi dudaklarını sıktı. “Yani?”

“Yani...” Sean derin bir nefes aldı. “Bana destek olmazsan Cat’i buradan uzak tutmak zorunda kalacağım. Yakınlarda oturduğunuzu biliyor, o yüzden küstüğümüzü söylemem gerekecek.”

Yengesi, “Sakın beni tehdit etme, genç adam,” dedi fakat sesi biraz yumuşamıştı. Kowalski erkeklerinin inatçı olduklarını ve söylediklerinde ciddi olduklarını herkesten iyi bilirdi.

Ancak Sean'ın isteyeceği son şey bu kadınla zıtlasmaktı. Onu çok seviyordu. "İkisini birlikte gördüm ve Emma haklıydı. Cat nişanlı olduğumuzu düşündüğü için çok daha mutlu ve Emma'nın yapmaya çalıştığı tek şey bu. Lütfen, Mary Yenge. Ona söz verdim."

Mary ancak anne olan birinin gerçekten uzmanlaşacağı anlam yüklü bir iç çekti. "Benim ne yapmamı istiyorsun?"

"Cat seninle tanışmak istiyor. Birlikte akşam yemeği olabilir belki. Düşünüyordum da -daha doğrusu umuyordum- sen ve Leo Amca barbekü partisi verebilirsiniz."

Joe mutfağa girip aniden durduğunda Mary hâlâ onun fikrini düşünüyordu. Kuzeni annesinin beden dilini okuyup mutfaktan çıkmak için arkasını döndü.

"Joseph, Sean'm karıştığı bu delilikten haberin var mıydı?"

Joe kuzenine yakın zamanda intikamını alacağını vaat eden bir bakış attı ve annesine döndü. "Evet, vardı."

"Ve bana söylemedin, öyle mi?"

"Bana düşmezdi, anne. Ayrıca kimseye zararları yok."

"Yanlış."

Joe muhtemelen yatıştırıcı olması gereken bir tebessümle gülümsedi fakat Sean'ın düştüğü durumu bariz bir şekilde komik bulması tebessümünün etkisini azaltmıştı. "Emma sadece büyükannesinin Florida'daki yeni hayatının tadını çıkarmasını istiyor. Bu yanlış mı?"

"Bana ukalalık taslama, Joseph. Buradaki asıl konu o değil."

Sean, "Asıl konu *gerçekten* bu," diyerek yengesinin dikkatini tekrar kendi üstüne çekti. "Büyükannesinin iç huzuru kesinlikle asıl konu."

Yengesi genç adamın yüzünü hiç bitmeyecekmiş gibi gelen dikkatli bir bakışla incelerken Sean kendi şüphelerinin belli

olmamasını umdu. “Cumartesi. Saat üçten sonra herhangi bir saat uygun ve ızgaraları saat beşte yakarız.”

“Teşekkür ederim, Mary Yenge.”

“Ağzımı kapalı tutup uyumlu davranacağım ama ikinizin bir fırıldak çevirip çevirmediğinizi açıkça sorarsa yalan söylemem.”

Sean, Cat’in öyle bir soruyu neden soracağını anlamadı. “Telafi edeceğim. Söz veriyorum.”

“Fikrimi değiştirmeden git.”

Sean çıktı, Joe da arkasındaydı ve garaj yoluna sağ salim varana dek durmadı. “Annen bazen korkutucu bir kadın olabiliyor.”

Joe arabanın tamponuna yaslandı. “Onu nasıl ikna edebildin?”

“Yapmazsa uzak durmam –küstüğümüzü söylemem– gerekeceğini söyledim.”

“Offf. Ama umarım annemin kolay kısım olduğunun farkındasındır.”

Bu kolay kısmı mıydı? Sean hiç sanmıyordu. “Ne demek istiyorsun?”

“Geçen hafta nişanlı olmamanın yanı sıra son bir buçuk yıldır Emma’nın evine göndermesi için Lisa’ya mektup yazmadıklarını bilen beş kardeşin konusunda ne yapacaksın?”

“Kahretsin.” Ne zaman gözünün topta olduğunu ve topu bahçenin dışına atabileceğini düşünse top ona doğru geri dönüyordu. “Aklıma bile gelmemişlerdi. Lanet olsun.”

Joe gülererek sırtına vurdu. “Çocuklarla biz ilgileniriz. Merak etme.”

“Teşekkürler, dostum.” Kamyonetine binmeye yeltendi ama sonra durdu. “Bak, bu durumun size komik geldiğini biliyorum ama Emma ve Cat için bir şaka olmadığını unutma. Bunu mahvedersek büyükannesi gerçekten çok üzülür.”

Joe sırtarak kamyonetin yan tarafına vurdu. “Hadi ama... Arkanı her zaman kolladığımızı biliyorsun, kuzen.”

“Evet, beni tekmele yazısını genellikle yapıştırdığınız yerim tam orası.” Sean garaj yolundan geri geri çıkarken kuzeni gülmeye devam ediyordu.

Emma iç çekerek katlanır sandalyesine yaslandı, “İçinde portakal suyu ve soya sosu bulunan bir şeyin bu kadar lezzetli olabileceğini asla tahmin etmezdim,” dedi. Büyükannesinin ballı zencefilli somonunu çok kısa bir sürede tüketmişlerdi ve yerinden kıpırdamak istemiyordu.

“Tarifini yazarım.”

“Her halükârda elime yüzüme bulaştırırım.”

Büyükannesi güldü. “Yapman gereken tek şey malzemeleri karıştırmak, somonla birlikte bir fırın poşetine koymak ve yarım saat sonra ızgaraya koyması için Sean’a vermek. Bu gece somonu mükemmel pişirdi.”

Elbette mükemmel pişirmişti. Cat’e daha önce de söylediği gibi endişelenmesine gerek yoktu çünkü Y kromozomu barbekü-ızgara konusunda uzmanlaşması için doğuştan bir yetenek taşıyordu.

“Salata da güzeldi,” dedi Sean.

Emma, “Sağ ol,” diye mırıldandı. “Marul doğramayı ben bile elime yüzüme bulaştıramam.”

Sean, yengesi tarafından muhtemelen şiddetle azarlanmış birine göre inanılmaz derecede rahat görünüyordu ve şu anda doğru dürüst tanımadığı iki kadının yanında gevşiyordu. Oysa Emma toksinlerini atıyormuş gibi hissediyordu. Gergindi. Kasılıyordu. Sırtından ter süzülüyordu.

Sean ayağa kalkarak tabakları toplamaya başladı fakat Emma da kalkmaya yeltenince elini uzattı. “Siz hanımlar oturup laflayın. Bulaşıkları ben hallederim.”

Sean içeri geçince büyükannesi gülümseyerek kaşlarını kaldırdı. “Bulaşıkları da mı hallediyor? Onu kapmana şaşırmamak gerek.”

Araba kullanmasına izin vermeyen cinsiyetçi bir mankafa olması gibi Sean’ın daha az çekici gelen özelliklerinin birkaçından bahsetmek için can atıyordu. Ancak, Sean büyükannesini yakışıklı prens olduğuna ikna etmede iyi bir iş çıkarıyordu, tüm mesele de bu olduğundan Emma Aziz Sean rutinine karşın öfkelerini tuttu. “Koruyucu biridir.”

“Seni huzursuz eden bir şeyler var. Ne olduğunu anlattırsan daha iyi hissedersin.”

Emma bundan gerçekten şüpheliydi. Yüz ifadesini gevşetmek için bilinçli bir çaba harcadı. “Cidden bir şey yok. İşle ilgili şeyler.”

“Gerçekten, Emma, yarın çalışmanız gerekiyorsa benim için sorun olmaz. Çok yoğun olduğunuzu anlayabiliyorum. Ayrıca işlerin böylesine iyi gittiği için gurur duyuyorum.”

“Cidden iyi gidiyor.” Emma büyükannesine içtenlikle gülümsedi. “Yazlıkçılar yaptığım işlerle gösteriş yapmaya bayılıyor, diğer yazlıkçıların da beni tutmaktan başka çaresi kalmıyor.”

“Bu harika, hayatım.” Büyükannesi buzlu çayından bir yudum aldıktan sonra bardağını verandadaki masaya bıraktı. “Ama Sean hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyorum.”

“Şey... ne gibi?” Emma onun brokoli ve bezelye sevmediğini biliyordu.

“Ah, bilmiyorum. Senin için çalışmayı nasıl buluyor? Patron sen olduğuna göre çocuklarınız olduğunda evde kalıp çocuklara mı bakacak?”

Emma, Sean'ın aklındaki ideal eşinin bir kalçasında bebek, diğerindeyse çamaşır sepetiyle mutfakta çıplak ayaklı ve hamile halde dolanan biri olacağından oldukça emindi ama içinden geçeni söylemedi. "Benim için çalışıyor olması uzun dönemli bir iş değil. Sadece ne yapmak istediğinden henüz emin olamıyor. Ayrıca bebek olayını da zamanı gelince hallederiz."

Diğer bir deyişle, tek bir fikri bile yoktu ama büyükannesi-nin anlamamasını umuyordu. Yeterince belirsiz davranırsa Sean konu hakkında ne derse desin büyükannesi çelişkiye düşmezdi. Buzlu çayını yudumladı ve gergin görünmemeye konsantre oldu.

Büyükannesi uzanarak eline dokundu. "Mutlu musun?"

İşte milyon dolarlık o soru gelmişti. Sean'la yaşadıkları her şeyin büyükannesini o sorunun cevabının yıldızlı bir *evet* olduğuna ikna etmesi gerekiyordu.

"Mutluyum, büyükanne. Gerçekten. Şirketim büyüyor ve ben Sean'a sahibim. Ayrıca seni çok özlemsem de Florida'da arkadaşlarınla harika vakit geçirdiğini bilmek çok hoşuma gidiyor."

"Bizi orada görmelisin. O ılık güneş ışığı insanın vücudunda harikalar yaratıyor ve en az on yaş gençleşmiş hissediyoruz. Martha'yı sıra dansı yaparken izlemelisin! O kadın vücudunu yirmilik bir kız gibi çalkalayıp titretebiliyor."

Emma sadece tıknaz olarak nitelendirilebilecek Martha'yı vücudunu çalkalayıp titretirken hayal etmemeye çalışarak gülümsemi. "Yunuslarla yüzerken çektiirdiğin fotoğraflara bayıldım."

"İnanılmazdı! Ne kadar dost canlısı olduklarına inanamazsın." Büyükannesi hikâyesini anlatmaya koyulunca Emma bedenindeki gerilimin hafiflemeye başladığını hissetti.

Bir ara Sean da onlara katıldı, bir sürahi taze soğuk çay da getirmişti. Hep beraber verandada oturarak gün çoktan batmış olduğu halde büyükannesinin güneşli Floridadaki şen şakrak hayattan bahsetmesini dinlediler. O yatmaya gidince Emma ve Sean verandadaki masada baş başa kaldı.

Emma'nın büyükannesi onları duyamayacak kadar uzaklaşınca Sean, "Cat'ten hoşlandım," dedi, "Düşündüğüm kadar zor geçmiyor."

Emma, "Sandığımdan daha iyi gidiyor," diye onayladı. "Oyunumuzun gerçekten işe yarayabileceğine inanmakta hâlâ zorlanıyorum."

"Florida'yı sevdiği belli."

"Bunu telefondan bile anlayabiliyordum. Geri taşınmaktan bahsetmeye başladığında bir şeyler yapmam gerektiğini anladım."

Sean şefkatli gözlerle gülümsedi. "Delice olsa bile."

"Sanırım tam olarak kullandığın kelime *zırdeliydi*." Emma sanki söylediklerini hatırlamaya çalışıyormuş gibi alnının bir an için kıvrımını izledi. "Ama Lisa uzun ve ateşli kısmından da bahsetmişti, o yüzden üstüme alınmadım."

"Belki de yatağa gitmeden hemen önce ateşli kısmından bahsetmemeliyiz."

İyi bir noktaya değinmişti. "Bunu bir ay boyunca sürdürebileceğini düşünüyor musun?"

"Yapacağımı söyledim."

"Büyükanne mi şimdiden parmağının ucunda oynatıyorsun. Ara sıra senden yakınmaya başlamam gerekecek yoksa senden ayrıldığımı söyleme zamanı geldiğinde asla inanmaz."

"Doğru. Belki de ona *benim senden ayrıldığımı* söylemelisin."

Emma buruşturulmuş bir peçeteyi Sean'a fırlattı. "Çok komik."

"Bu konuda daha sonra endişelenebilirsin. Şimdilik büyükanne bana deli gibi âşık olduğuna inanıyor ve önemli olan tek şey bu."

“Yani Emma’nın büyükannesinin bunu gerçekten yuttuğunu mu söylüyorsun?” Kevin patates kızartmasını bir ketçap yığınına batırıp ağzına attı. “İnanmıyorum.”

Sean omuz silkti. “Sana söylüyorum. Bize komik bakışlar atmıyor.”

O ve Emma sonraki gün çalışıyor olacaklarından ve üç gün boyunca rol yaptıktan sonra molaya ihtiyaç duyduğundan onları baş başa bırakmış, öğlene doğru evden ayrılmıştı. Birkaç işini halletmişti ve sonra neler olup bittiğini görmek için Jasper’s Bar&Grill’e uğramıştı. Oraya Kevin’in eşi ile çocuğunun onu öğle tatilinde ziyaret etmek için geldikleri sırada varmıştı ve Sean’ı onlara katılmaya davet etmişlerdi.

Beth, Lily’nin mama sandalyesini kendi sandalyesine doğru çekerek onu Kevindan uzaklaştırdı. Ufak çocuk doğranmış muzunu babasının patates kızartmasıyla takas etmeye çalışıyordu ve Sean onu suçlamıyordu. “İtiraf etmeliyim, işe yaraya-cağını sanmıyordum.”

Sean, “Biz de,” dediğinde hep birlikte güldüler.

“Tuhaf değil mi?” Kevin, Lily’ye patates kızartması uzatınca Beth ona şu kadınca bakışlardan birini atıp Sean’a döndü. “Tanımadığım biriyle yaşamayı hayal edemiyorum.”

“Evet, tuhaf. Orduda bulunmanın yardımı dokunmuş olabilir. Önüme gelen herkesle yaşamaya alışkınım. Ayrıca çok da kötü değil. Cat müthiş bir aşçı.”

“Bir Kowalski erkeğini mutlu etmek çok kolay,” diye takıldı Beth.

Kocası gülümseyerek mama sandalyesinin üzerinden uzanıp onu yanağından öptü, o sırada çocuğa gizlice bir kızartma daha verdi. “Jasper burgerlerimle kalbini kazandığımı hatırlıyorum.”

“Başka şeyler de var. Ayrıca Lily’nin karnı ağrımaya başlarsa onunla sen uğraşırın.”

Sean dikkatini aile saadetinden balık ve kızartma sepetine çevirdi. Kuzenleri adına mutluydu –hepsi evli ve çocuk sahibiydi– fakat bunlar ona göre değildi. Belki birkaç sene sonra kalmak istediği bir yer ve orada birlikte kalmak istediği bir kadın bulduğunda olabilirdi. Ancak şimdilik böyle bir arayışı yoktu.

Lily mama sandalyesinden sıkılıp memnuniyetsizliğini son derece gürültülü bir şekilde ifade etmeye başlayınca Beth bebek eşyalarını topladı ve kocasına veda öpücüğü verdi. “İyi şanslar, Sean. Cumartesi görüşürüz.”

Yalnız kaldıklarında Kevin, “Peki,” dedi, “şu uyku düzenlemeleri nasıl gidiyor?”

“Kanepede yatmaya devam ediyor.”

“Sanırım Josh iki gece diye bahse girmişti. Kaybetti.”

Sean başını salladı, en küçük kardeşinin Sean’ın kendini kontrol edebileceğine duyduğu inanç eksikliğinden biraz iğrenmişti. “Ay sona erdiğinde hepiniz kaybedeceksiniz. Hem de paranızı.”

Sean bunları inanıyormuş gibi söylemişti fakat sallantıdaydı. Onunla üç gece boyunca aynı odada yatmak uyku düzenini mahvetmişti. Dün gece onu rüyasında gördüğünde –siyah saç bulutu göğsünü gıdıklarken çıplak ve istekli şekilde– ter içinde, sertleşmiş ve arzulu halde uyanmak ancak odanın üç metre ilerisine geçememek onu neredeyse öldürüyordu.

Yarın işe gitmenin iyi olacağını düşündü. Emma ile baş başa olsa da biraz bedensel çalışma bedenine iyi gelecekti. Kendini iyice yorarsa penisi lanet bir maden arama çubuğu gibi Emma’ya doğru yönelmeye çalışmadan gece boyunca uyuyabilirdi.

Kevin aklından geçirmemesinin daha iyi olacağı düşüncelerini bölerek, “İşe dönmeliyim,” dedi. “Öğle yemeğin bugünlük müesseseden.”

“Teşekkürler, dostum.” Sean ayağa kalktı, kuzeninin elini sıktı ve yemeğinin geri kalanını silip süpürdü.

Bir hevesle Joe ile Keri’nin evine giden muhteşem manzaralı yola koyuldu ve ikisinin de araçları garaj yolunda olduğundan park ederek arabadan indi.

Kapıyı Keri açtı, yorgun görünüyordu ve saçları gördüğü en iyi halinde sayılmazdı. “Merhaba, Sean. Ben de tam hayatımda daha fazla Kowalski’ye ihtiyacım olduğunu düşünüyordum.”

Sean gülerek geniş hole geçti. “Bebek rahat durmuyor mu?”

“Üstüne alınma ama Kowalski erkeklerinin tam bir baş belası olduklarını sanırdım oysa kızların yanından bile geçemezsiniz.”

“Joe yazıyor mu?”

Keri hiddetli bir nefes vererek ellerini kalçalarına koydu. “Hayır. Brianna’yı kucağına bırakmamayım diye yazıyormuş *gibi yapıyor*, muhtemelen aptalca bir oyun oynuyordur.”

Diğer odadan Sean’ın yemek artığı arayan vahşi bir hayvana değil de kızlara ait olduğunu umduğu öfkeli bir feryat yükseldi. “Yani çalışma odasında mı?”

Keri başıyla onaylayıp elini çalışma odasına doğru salladıktan sonra homurdanarak kızını yatıştırmaya gitti. Sean ise Joe’nun çalışma odasına yönelmeden önce *ormana hoş geldin* diye düşündü. Kapıya iki kez vurduktan sonra içeri girdi.

Joe başını kaldırıp suçlu bir bakış attı ve Sean karısının onu çok iyi tanıdığını anladı. “Çocukla uğraşmak zorunda kalmamak için yazıyormuş gibi yaptığını biliyor.”

“*En kötüsü de ne biliyor musun? Herkes biraz büyüsün de gör diyor. Sanki daha kötü olabilirmiş gibi. Nasıl daha kötü olabilir?*” Sean ellerini *bana sorma* der gibi kaldırdı. “Yıllardır öcüler ve insanların yüreklerinde gizlenen kötülükler hakkında yazıyorum. Bir kız bebekten daha korkutucu bir şey olamayacağına dair en ufak fikrim yoktu.”

Sean güldü. “O kadar da kötü olamaz. Kaç kilo? Dört buçuk filan mı?”

“Yedi. Fakat yedi kilo kötü huy ve daha kötü koku. Güven bana.”

“Sana inanıyorum.”

Joe deri ofis koltuğuna yaslandı ve iç çekti. “Senin hayatından bahsedelim. Hâlâ kanepede mi yatıyor?”

“Evet, öyle.”

“Güzel. Üç hafta dayanacağını söyledim.”

Belki de Sean bu konuda iddiaya girmezdi. Aslında bu konuda iddiaya *girmemiş* olmalıydı. Özellikle de koca bir ay için. Düşününce bile hayaları sızlıyordu. “Cumartesi gününe çocuklar için bir plan yapabildiniz mi?”

“Evet, ama sana pahalıya patlayacak.”

“Sorun değil. Ay sonunda siz salaklardan alacağım parayla öderim.”

Joe sırtıttı. “Kendini avutmaya devam et, dostum.”

Öyle yapıyordu, hem de toplayabildiği tüm azmiyle... Muhtemelen Emma’yı çıplak bırakacağı ana kadar kendini böyle avutmaya devam edecekti.

Yedinci Bölüm

“Bugün öylece oturup bitkilerin büyümesini izleyeceğimizi bilseydim kitabımı yanımda getirirdim.”

Emma dikkatini incelediği hasekiküpelerinden Sean’a çevirdi. “Özür dilerim. Bir anlığına dalmışım. Ot önleyiciyi hallettin mi?”

“Evet. Kumsala giden patikanın neden beyaz taştan yapılmasını istediklerini anlamıyorum. İnsan sudan çıkınca genellikle çıplak ayak dönmez mi?”

“Bu çift için geçerli değil. Ne kadar kullanışlı olduğu önemli değil. Önemli olan tek şey nasıl görüldüğü.”

“Her neyse. Onca taşı döşemek bütün gün sürecek o yüzden lalelerin arasında yürüme hayalini bırak da gidelim.”

Emma ona fikirlerini alıp kıcına sokmasını söylemek, en azından arkasından ortaparmak çekmek istedi çünkü patron oydu ama hiç gücü yoktu. Sahte bir hayat yaşamak tahmin ettiğinden çok daha yorucuydu.

Sadece üç metre uzağında yatağa serilen, iç çamaşırılı oda arkadaşının yanında her gece uyumaya çalışmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyordu. O yüzden tam o sırada kasabaya gitmekte olan büyükannesini düşündü. Nişanı hakkındaki dedikoduları çoktan duymuş ama nişanlısını asla görmemiş olan kasabaya...

Büyükannesi kasabadan döndüğünde hâlâ onların evleneceğine inanıyor olursa bu tam bir mucize olurdu.

Sean, “Bitkin görünüyorsun,” dediğinde Emma küreği patlatmamak için kendini zor tuttu. Genç adam taşları kürekle alırken

oynaşan kasları ve bronz kollarının parlamasına sebep olan hafif bir ter ısıltısıyla elbette leziz görünüyordu.

“Kanepe sandığımdan daha kısaymış ama alışıyorum.”

“Yatakta yer var.”

Emma kendini el arabasına kürekle taş doldurma işine devam etmeye zorladı. Ona bakmazsa ciddi olup olmadığını anlamazdı. Ciddi değilse ona kürekle vurabilirdi. Ama eğer...

“Kötü bir fikir.”

Sean güldü. “El arabasını kırıpratamayacağın kadar çok doldurman da öyle fakat yine de doldurdun.”

“Kahretsin.” Taşları o kadar çok yığmıştı ki lanet arabayı yerinden oynatabilmek için taşların yarısını boşaltması gerekecekti.

“Ben götürürüm.” Sean ona göz kırptı. “Bu seferlik.”

Sean arabanın taşıma kollarının arasına geçip sanki market torbası taşır gibi kolayca kaldırıncı Emma'nın dili damağı kurudu. Onu ot önleyici örtüyle hazırladığı ve ilk mıcır yığını sereceği yere doğru onu izledi. Bu arada yolun çoğu kısmında Sean'ın arka tarafını süzmemeyi de başardı.

Sean el arabasını Emma için yerleştirdince, “Bunca zamandır bu işi tek başına yapmayı nasıl başardın?” diye sordu.

“Genellikle arabayı tepeye kadar dolu götürmem.”

Sean deri iş eldivenlerini çıkarıp arka cebine soktu. “Ciddiyim. Bu iş...”

Cümlesini tamamlamayınca Emma gözlerini yuvarladı. “Kadınlara göre değil mi?”

“Oldukça zorlayıcı olduğunu söyleyecektim, yani bedensel olarak.”

“Bir erkeğin yapacağından biraz daha fazla zamanımı alıyor fakat yavaş yavaş hallediyorum. Bazen de Joey ve Danny’ye yardım etmeleri için para ödüyorum.”

“O halde Mike ve Lisa’nın çocukları seni çok iyi tanıyordur, değil mi?”

“Evet. Bugün sen yanımda olmasaydın muhtemelen dört oğlanı da getirirdim. Brian ve Bobby kuru otlar taş serebiliyor ve bu sayede biraz fazladan para kazanabiliyorlar. Genellikle yaptıklarını düzeltmem kendi başıma yapacağımdan daha uzun sürüyor fakat sürekli ağabeylerini çağırdığımda kıskanıyorlar.”

“Böyle bir sırrı saklayabileceklerine gerçekten inanıyor musun?”

Emma iç çekerek küreğine yaslandı. “Bilmiyorum. Umuyorum.”

Bu nereden bakılırsa bakılsın başarı şansı düşük olsa da iki kısımlı bir plandı. Birinci kısım, çocukları Cat Shaw’dan mümkün olduğunca uzak tutmaktı. Planın ikinci kısmı ise bunu bir oyuna çevirmekti. Ödüllerle. Terry’nin kızı Stephanie ile Lisa’nın dört oğluna durum anlatılmıştı ve çocuklar kabul etmişlerdi. Sırrı açığa çıkarmayan çocukların hepsi ay sonunda nakit para ve bilgisayar oyunu izni kazanacaktı, ayrıca küçükleri yönlendirmeye yardım eden gençlere bolca bonus verilecekti.

Bayan Kowalski’nin kafasının Sean’ın söyledikleri yüzünden patlamaması şaşırtıcıydı fakat isteksizce de olsa katılmaya hevesli görünüyordu. Şimdilik.

Emma eldivenlerini tekrar giyerek, “Ailenin benim için yaptıklarım ne kadar takdir ettiğimi anlatamam,” dedi. “Deli olduğumu düşünüyorlardır.”

“Biraz.” Fakat Sean gülümsemişti, bu sayede Emma sözlerinin üstünde çok fazla durmadı. “Ama deneyecekler.”

Emma, Sean onlardan bunu yapmalarını istediği için diye düşündü. Ayrıca, meselenin sadece onlardan bunu yapmalarını istemek olmadığını biliyordu. Sean ailesinin işbirliğini kazanmak, kendisinin bile emin olmadığı bir şeye katılmalarına ikna etmek için muhtemelen mücadele etmek zorunda kalmıştı. Belki de artık emindi.

O sabah banyo aynasında bir tane daha yapışkan not vardı. *Bence doğru şeyi yapıyorsun.*

Çok fazla önemi yoktu ama Emma'nın bir günü daha atlatması için yeterliydi. Büyükannesinin kasabadan cevaplar talep ederek dönmeyeceğini varsayarsa belki bir gün daha.

Cat kasabanın ana caddesinde gezinerek oyalandı, yazın ilk zamanlarındaki mükemmel New England gününün tadını çıkardı.

Birkaç arkadaşına bakacaktı ve market alışverişi yapıp birkaç şey daha alacaktı fakat şimdilik sadece yürüyordu. Yürümek zihnini açmasına yardım ediyordu, New Hampshire'a geri geldiğinden beri hiç yaşamadığı bir durumdu.

Emma ile Sean'ın ilişkisinde doğru gitmeyen bir şeyler vardı. Bunu havaalanındayken hissetmişti ve onlarla birkaç gün aynı çatının altında yaşadıktan sonra bu his sadece daha da artmıştı.

Emma'nın Sean'ın dokunuşları karşısında verdiği tepkiye terbiyeli yetiştirilmiş genç bir kadının büyükannesinin önünde sevgi gösterilerinden utanması olarak kılıf uydurmaya çalışmıştı. Ama gerçekten, Cat'e göre birlikte yaşamak bir tarafa son bir yıldır çıkmadıkları o kadar belliydi ki zekâsını bu denli hafife almış olmalarına kızmalı mıydı merak ediyordu.

Bir türlü anlayamadığı şey de sebebiydi.

Bir mağazanın kapanması dolasıyla yapılan indirim ilanı gözüne takılınca kaldırımında durdu. Walker Hırdavat, Isaiah Walker tabelasını 1879 yılında ilk astığından beri ev, bahçe, hayvan ve inşaat malzemeleri satardı ve 1983 yılında babası öldüğünden beri tezgâhın arkasındaki kişi Russell Walker'dı. Aslında boyu tezgâhın üstünü görmeye zar zor yettiği zamanlardan beri tezgâhın arkasında babasına yardım ederdi ve Cat dükkânı kaybetmenin ona kim bilir ne kadar zor geldiğini hayal bile edemiyordu.

Karısını yaklaşık altı yıl önce kaybetmişti. Flo Walker çamaşır sererken kalp krizi geçirmişti ve örgü kulübünü kaçırincaya kadar çimlerde uzanmıştı. Arkadaşlarından biri evi, ardından Russell'i aramıştı. Russell kurtarma ekibini aramıştı fakat gönderdiği ekip kadının çoktan öldüğünü görmüştü. Cat aslen Connecticut'tan olan Flo'yu çok az tanırdı ama Russell'la aynı okula gitmişti. Asla samimi olmamışlardı ama birbirlerini doğduklarından beri tanırlardı.

Cat ahşap basamakları çıktı ve dükkâna girdiğini haber veren tanıdık çan sesi onu gülümsetti. Walker Hırdavat'ta sinir bozucu elektrikli ziller olmazdı.

Russell tezgâhın arkasındaydı, burnunun ucuna ilıştirdiği okuma gözlükleriyle bir gazeteyi inceliyordu fakat çan çalınca başını kaldırdı. Gözlükleri çıkarırken tamamen gümüş rengi saçlarının altında hâlâ yakışıklı olan yüzünde samimi bir tebessüm belirdi.

"Cat! Ziyaret için eve geleceğini duymuştum." Ayağa kalktı ve gazeteyi hızla kapattı. "Florida sana kesinlikle yaramış."

Russell oldum olası tatlı dilliydi fakat Cat altmış beş yaşına gelmiş biri olarak cazibesine bağışıklık kazanmış olacağını sanırdı. Yanılmıştı. "Teşekkürler, Russell. Sen nasılsın?"

Russell omuz silkti, boşalmak üzere ve işyeri kapatma indirimli kırmızı etiketleri olan raflara doğru elini salladı. "En azından sağlığım hâlâ yerinde."

“Üzgünüm.”

“Olacağı belliydi. Mega mağazalarla rekabet edemiyorum. İnsanlar elbette denedi. Sadece rulo bant, bir sigorta veya bahçe makasına ihtiyaçları olursa buraya gelirlerdi. Fakat devir zor ve sahip oldukları paradan tasarruf etmek istedikleri için onlara kızamam. Kızım dükkânı devralmak yerine buradan ayrılıp veteriner olmak istediğinde çok fazla karşı çıkmadığıma memnunum.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Borçların bir kısmını ödemeye yardımcı olsun diye bina satılığa çıktı, o yüzden yaşlı konutlarında bir daire için bekleme listesindeyim.” Duraksadı, yüzünde bir acı belirdi. “Yüz otuz yıl... Ailemin bu yeri işletmeye devam ettiği sıra dışı bir süre ve birkaç ay sonra dikili bir ağacım bile kalmayacak.”

Cat ne söyleyeceğini bilemedi. Gerçekten de söylenecek pek bir şey yoktu. “Seni öğle yemeğine çıkarayım. Yağ, kolesterol ve sodyum dolu bir şeyler yiyelim çünkü neden olmasın?”

Cat’ın daveti anlaşılan onu şaşırtmıştı fakat yeterince hızlı toparlandı. “Yarı zamanlı çalışanın geçen yıl işten ayrılmasına izin vermek zorunda kaldım. Ayrılamam.”

“Bir saat öğle yemeği arası versen müşterilerin ne yapacak? Başka bir yerden mi alışveriş yapacaklar?”

Russell’ın kahkahası neşeliydi ve boş dükkânda yankılandı. “Sanırım bu konuda haklısın. Ayrıca şu anda gülümseyen bir yüz cidden iyi gelecek.”

“O halde kapiya bir yazı as, dükkânı kilitle ve gidelim.”

Sokağın sonuna, kasabadaki tek kafeye doğru yürüdüler ve nispeten sessiz bir köşede bir masa buldular. İkisi de kahve söyledi. Russell özel kızarmış tavuklarından isterken Cat patatesli ve peynirli omlet sipariş etti.

“Emma nasıl? Onu birkaç haftadır görmedim ama sonunda evleneceği için mutlu olmalısın.”

“Çok iyi. Sean da çok iyi bir genç.” Kahvesinden bir yudum aldı, düşünüyordu. “Onunla tanıştın mı?”

Russell birkaç saniye kaşlarını çattıktan sonra başını salladı. “Hayır, sanmıyorum. Sanırım Emma onu epey çalıştırıyor. O alışverişe geldiğinde Sean da aynı anda ailesini ziyaret edebilmek için genellikle şehre gidiyormuş.”

“Onunla tanışan birini duydun mu?”

“Bu tuhaf bir soru. Az önce iyi bir genç olduğunu kendin söyledin, o halde gerçekten öyle biri olmalı.”

Kulağa çılgınca geliyordu fakat Cat bunu aklından çıkarmıyordu. “Ah, öyle biri var.” Fakat torunumla bir buçuk yıldır beraber olduğunu ve bir yıldır da aynı çatının altında yaşadığını düşünmüyorum.”

Russell şaşkın görünüyordu. “Neden yalan söylesinler?”

“Benim de cevaplayamadığım soru bu işte.” Kahvesinden bir yudum daha içti. “İki insanın birbirlerine âşık olduğu anlaşılır. Ayrıca şey yaptıkları da... Bilirsin işte.”

Russell’ın yavaşça gülümsemesi gömleğiyle aynı mavi tonunda olan gözlerini ısıttı. Birini altmış küsur yıldır tanıyıp gözlerinin ne renk olduğunu bilmemek çok tuhaftı. “Epey oldu ama evet, biliyorum.”

Russell ona öyle bakınca Cat kocasıyla pervasızca aşka yelken açtığına nasıl hissettiğini ve onu ne kadar çok özlediğini hatırladı. Ama bazen onu yanında birinin olmasını özlediği kadar çok özleyip özlemediğini merak ediyordu, Russell’ın da hiç aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti.

Söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışarak Russell’a gülümsemiş ama bir şey bulamadı. Bir erkekle flört etmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

Bu düşünce onu şok etti. İkisinin arasında olan bu muydu? Russell ona kur mu yapıyordu? Yoksa sadece kibar davranmaya çalışıyordu da Cat onun sözlerine Amerika Emekliler Derneği tarafından onaylı, batan gemisindeki son cankurtaran filikasıymış gibi mi tutunuyordu?

Neyse ki, tanımadığı genç bir kadın yemeklerini getirdi ve yasak ziyafetine dalarak kurtuldu.

“Elli yaşına girdiğim ve Flo beni kolesterolümü kontrol ettirmeye sürüklediğinden beri gerçek kızarmış tavuk yediğimi sanmıyorum,” dedi Russell.

“Sadece belirli bir zamanımız kaldı, o yüzden zamanımın tadını çıkarmak niyetindeyim. Ara sıra yumurta, patates ve peynir yemeyeceksem yatayım da çürümeyi bekleyeyim.”

“Bu huyunu seviyorum.”

Cat bir kez daha, “Ama sadece ara sıra,” dedi. “Sürekli bu şekilde yersen gerisi için endişelenecek kadar ömrün kalmaz.”

Russell çatalını bırakarak ağzını sildi ve kahvesini yudumladı. “Müşterilerin işlemlerini yaparken yazarkasaya ulaşmak için tabureye çıkmaya ihtiyaç duyduğum zamanlarda dükkânda olduğumu hatırlıyorum. Yürümeye başladığım andan itibaren o nalbur dükkânının tüm hayatım olacağını ve Dani bu kadar inatçı olmasaydı ona geçeceğini biliyordum. Ama itiraf etmeliyim, küçük bir parçam dükkânın elimden gittiğini görmekten üzüntü duymuyor. Burada oturup bana gülümsemen ve tabağımdaki bir yığın kızarmış tavuk sayesinde anladım ki, sanırım içimde eğlenmeye çalışmak için hâlâ yeterince hayat var.”

Cat altmış beş yıldır ilk kez bir erkeğe karşı cüretkâr davranmaya karar verdi. “İçinde yaşlı bir kadını dansa götürecek kadar da hayat var mı?”

“Yaşlı bir kadınla karşılaşırsam bunu biraz düşünmem gerekecek. Ama bu sırada, seninle dans etmeyi çok isterim.”

Cat liseli bir kız gibi kızarınca en azından liseli bir kız gibi kıkırdamadığı için şükretmesi gerektiğini düşündü. “Baştan çıkarıcı birisin, Russell Walker. Sanırım gözümü üzerinden ayırmamam gerekecek.”

Russell sırtıtmakla yetindi ve büyük, yağlı bir kızarmış tavuk parçasını ısırdı.

Sean papatyalara bakarak posta kutusunun yanından geçti ve garaj yoluna döndü. Emma’nın alarmı çalmadan ve çılgınca bir gün daha başlamadan önce hızlıca duş almak için ucu ucuna vakti olacaktı.

Saat sabaha karşı dördü gösterdiğinde ve sızlayan bedeni onu uyutmadığı için yatakta dönüp durarak daha fazla vakit geçirdiğinden sessizce kalkmış, koşmak için evden gizlice çıkmıştı. Bu, itaatsizliğin ve isyankârlığın ağır fiziksel cezayla bastırıldığı acemi birliğindeyken işe yarardı. Aynı prensibin penisinde de işe yarayıp yaramayacağından emin değildi fakat denemeye değirdi.

Terden yapış yapış ve biraz da soluksuz halde verandadan geçerek sessiz eve geri girdi. Spor ayakkabılarını çıkardıktan sonra gıcırdayan noktanın nerede olduğunu tam zamanında hatırlayarak üst kata çıktı ve Emma’nın odasına girdi. *İkisinin* odası. Genç kadın hâlâ horluyordu, o yüzden banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Sıcak suyu açarak terden arındıktan sonra tamamen aylana ve bedenini sakinleştirene kadar suyu yavaşça soğuğa çevirdi. Ardından saçlarındaki suyu havluyla olabildiğince kuruladı, kendisi de kurulandı ve havluyu beline doladı.

Kapı açılıp Emma yüzünü ovalayarak içeri girdiğinde ağzı diş macunuyla doluydu. Emma’nın elinde bir kıyafet yığını vardı, ışık yüzünden gözlerini kısmıştı. Uyukladığı halde eliyle duvardaki elektrik düğmesine bastı ve Sean’ı ancak ona çarpmak üzereyken fark etti.

“Ah.” Durdu ve gözlerini kırpıştırarak genç adama baktı. “Hâlâ yattığını sanıyordum.”

Sean diş macununu tükürdü ve ağızını silmek için el havlusunu aldı. “Genellikle yatakta daha büyük bir çıkıntı oluşturmam.”

“Bakmıyorum çünkü örtüyü üstünden atıyorsun ve...” Emma sustu, bakışlarını güneye doğru, *daha büyük bir çıkıntının* tamamen yeni bir anlam kazandığı havluya doğru kaydırды. Sean bedenine boşuna kilometrelerce ceza çektiydi. “Ah.”

Sean bu *ah* sesinin manasını düşünmek yerine Emma’nın omuzlarından tuttu ve yanından geçebilmek için onu sola doğru kaydırды. Özgürlüğe kavuştuğunda kapıyı arkasından kapattı ve sessizce küfretti.

Havlusunu Emma’nın önünde kayıp düşseydi ancak o zaman daha tuhaf kaçardı.

Hızlıca giyindikten sonra kendini yatağa attı ve tavana baktı. Tam da bir kadının en iyi arkadaşıyla paylaşacağı türden bir hikâyeydi. En iyi arkadaşı ise kuzeniyle evliydi ve kuzenin ağzında bakla ıslanmazdı. Hikâyeyi bir güzel süslerdi. Ağabeylerinden birinin arayıp yanında çıplak kalmaması gereken kadının önünde neden çıplak olduğunu sorması an meselesiydi.

İç çekerek yataktan kalktı ve alt kata indi. İlk önce kahve istiyordu. İkinci olarak da Emma banyodan çıktığında yatağa sere serpe uzanmış olmak istemiyordu. Ereksiyonu saklamada pek işe yaramayan bir havluyla yakalanmaktan daha tuhaf bir şey varsa o da bu konuda konuşmaktı.

Sean içeri girdiğinde Cat masada oturuyor, çayını yudumluyordu. “Bu sabah Emma’dan daha erkencisin.”

“Pek sık olmaz.” Sean iki fincan kahve doldurduktan sonra donup kaldı. Emma’nın kahvesini nasıl içtiğine dair en ufak fikri yoktu. Biraz krema koyduğunu biliyordu ama şekerden emin

değildi. Sirtını Cat'le fincanların arasına koyarak iki fincana da ikişer çay kaşığı şeker koydu.

"Torunumla çalışmak nasıl gidiyor?"

Sean onunla sadece bir buçuk gün çalıştığından tam olarak bilmiyordu. "Çok kötü sayılmaz. Emma çok çalışıyor. İşi konusunda yetenekli."

"Ayrıca kontrol yeteneği mükemmeldir," diye ekledi Cat.

Sean markete gitmelerini hatırlayarak güldü. "Kesinlikle."

"Sanırım onu çok iyi tanıyorsun."

Cat onu izliyordu o yüzden dürüst görünmeye odaklandı. Dürüstlük nasıl görünüyorsa artık... "Karmaşık bir kadın. Onu herhangi birinin çok iyi tanıdığından emin değilim. Senin dışında tabii..."

Söz konusu karmaşık kadın mutfığa girerken Cat güldü. "Günaydın, büyükanne. Bu kadar komik olan ne?"

"Sadece Sean'la sohbet ediyorduk, sen de kalktığına göre Fransız tostunu hazırlamaya başlayabilirim."

Sean, Emma'nın kahvesinden ilk yudumunu içmesini izledi. Emma irkilmeyince veya suratını ekşitmeyince doğru hazırladığını anladı. Cat malzemeleri buzdolabından çıkarmaya başladığında genç kadının göz teması kurmaktan kaçındığını fark etti.

Odadan çıkıp gitmemeliydi çünkü Emma banyodaki olay hakkında konuşma ihtiyacı hissedene kadar bu tuhaflik devam edecekti. Sabah sertleşmesi diyerek gülüp geçmeliydi, bariz çıkıntının onunla ilgisi olmadığını belirtmeliydi. Elbette yalan söylemiş olurdu. Saatlerce uyarılmış halde kalmıştı ve bunun kesinlikle genç kadınla ilgisi vardı ama Emma hikâyesini yutabilirdi ve bu konuda konuşmak zorunda kalmazdı.

Doğru dürüst tanımadığı iki kadın ve bariz gerçeğe mutfak aniden klostrofobik hissettirince kahvesini aldı, sabah haberle-

rini izlemekle ilgili bir şeyler mırıldandı. Oturma odasındaki televizyonu açtı, rahat bir nefes alarak kanepeye oturdu. Fransız tostunun hazırlanması birkaç dakika sürerdi o yüzden normal geçecek birkaç dakikası vardı.

“Seninle biraz konuşabilir miyim?” Elbette gelen Emma’ydı ve normal geçireceği dakikaları böylece sona erdi.

Sean iç çekerek kanepede kenara kaydı. “Keyfine bak.”

Emma vücutlarının hiçbir kısmının birbirine değmeyeceği kadar uzağına oturdu. “Tüm o erkek olayını anlıyorum. Sabah yani bilirsin işte... bunun tuhaf olmasını istemiyorum.”

“Büyütülecek bir şey değil.”

“Tamam.” Emma kahvesinden bir yudum içtikten sonra elle-riyle fincanı kavradı. “Bir ay boyunca birlikte yaşayacaksak muh-temelen böyle anlar yaşayacağız. Galiba en iyisi gülüp geçmek.”

Sean kaşını kaldırdı. “Aslında bir erkek tamamen sertleşmiş halde ve üstünde havlu dışında bir şey olmadan önünde duru-yorsa durumu halletmek için gülmek *en iyi* çözüm olmayabilir.”

“Doğru.” Yanakları hoş bir pembe tonuna bürünen Emma usulca güldü. “Bir filmde olsaydık havlu kesin düşerdi. Daha kötüsü olabilirdi.”

“Bende bu şans varken düşmemesine şaşırdım.”

Cat mutfaktan, “Kahvaltı,” diye seslendi. İkisi de ayaklandı ve Sean bunun sertleşmesi hakkında konuştukları son sefer olma-sını umdu.

Mutfağa doğru yürürken Emma, “Karnını iyice doyur,” dedi. “Bugün ağaç dikeceğiz ve canın çıkacak.”

Bedensel yorulma mı? Sean bunu dört gözle bekliyordu. Hem de umutsuzca.

Sekizinci Bölüm

Emma büyükannesinin gitmesini istemiyordu. Büyükannesi tavukgöğüslerini parçalara ayırmış, çeşitli baharatlarla bir kâsede karıştırmış ve şişlere geçirmişti. Izgaranın üstünde birkaç dakika piştikten sonra Emma kendini cennette hissetmişti.

Çok da zor olamayacağını düşündü. Elbette hamburger köftesi gibi basit bir şeyi bile ızgarada pişirmeye kalktığında yanlardan alevler çıkmaya başlamıştı ve sonunda büyükbabasının bile yutamayacağı kadar kararmış, ortalarıysa çiğ kalmış topak etler kalmıştı. Ama bu tavuk şişti. Ne kadar zor olabilirdi ki?

Sean parmaklarındaki et sularını Emma'nın sırtını ürpertecek şekilde yalayarak, "Çok lezzetli olmuş, Cat," dedi. "Mary Yenge de buna benzer bir şey yapıyor ama baharatları bu kadar özleşmiyor."

"Cumartesi günü onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Söylediklerine bakılırsa etkileyici bir kadın."

Sırtındaki ürperti bir anda kesilen Emma bir tavuk şiş daha aldı. Herkesin dikkatli olmak ve söyledikleri her söze dikkat etmek zorunda kalacağı cumartesi gününün ne kadar stresli geçeceğini düşünmek bile istemiyordu. Sean ona ne söylemiş olursa olsun sonunda zamanı geldiğinde Bayan Kowalski'nin onları destekleyeceğinden emin değildi.

"O da seninle tanışmak için sabırsızlanıyor," dedi Sean. "Ayrıca Emma son zamanlarda çok meşgul olduğundan onu da bir süredir görmediler."

Hayır, Mary Yenge cumartesi günü onları görmeyi sabırsızlıkla beklemiyordu. Lisa ise bekliyordu. Sean sorun çıkmayacağını kaç kez söylemiş olursa olsun Bayan Kowalski'nin gözlerine bakmak zor olacaktı.

"Bugün kasabadayken bir film kiraladım," dedi büyükannesi. "Kızın söylediğine göre çok güzel bir aksiyon filmiymiş."

Emma rahatlatıcı bir filme hayır demezdi. Kendini kaptırabileceği ve beden diline veya Sean'm her söylediğine takmayı keseceği anlamsız bir şey iyi olurdu. Zihnine bir mola verdirmek tam da ihtiyaç duyduğu şeydi.

Bir saat sonra büyükannesi koltuğa oturup örgü sepetini ayaklarının dibine koyduğunda ve kanepeyi Sean'la ikisine bıraktığında Emma'nın film planı konusundaki hisleri de değişti.

Kahretsin. Elbette lanet şeyin karşı uçlarında oturamazlardı. Mutlu bir çift birbirine sokulurdu, büyükannesinin bakmadığını düşündükleri anda ara sıra hızlıca öpüşürlerdi. Sean Kowalski ile iki saat boyunca dip dibe ve bedensel temas halinde olmak rahatlatıcı olmaktan çok uzaktı.

Kanepeye önce Sean vardı, oturdu ve ayaklarını sehpanın üstüne uzattı. DVD'yi koymak ve oynatmaya hazırlamak Emma'ya birkaç dakika kazandırdı fakat sonrasında kanepeye gitmek zorundaydı. Sean onun kanepenin diğer ucuna oturmayacağını son anda fark etmiş gibiydi ve büyükannesine bir bakış attıktan sonra kolunu kaldırarak kanepenin sırtlığına uzattı.

Emma sırtı bir an için koltuğa dönük olduğundan Sean'a *elden ne gelir* der gibi mahcup bir gülümsemeyle baktı ve kolunun altına oturdu. Uzaktan kumandada OYNAT tuşuna basarken Sean elini Emma'nın omzuna indirdi.

Emma dikkatini filme vermeye çalıştı. Bir kadının bir tepsi dolusu yanmış kurabiyeyi lavaboya dökmesini ve sonra bir adamın mutfaka girmesini izledi. Adamın bir silahı vardı ve kadına oğlunu kaçırdığını söyledi. Emma ilk başta filmi takip edebildi.

Fakat Sean'ın bedeni marshmallow şekerlemeleri bile eritebilecek kadar sıcaklık yayıyordu ve bedeninin büyük kısmı Emma'nın bedenine dokunuyordu. Kolu omuzlarındaydı. Baldırı kadının baldırına değiyordu. Ara sıra ayakları birbirine sürtünüyordu. Dikkat dağıtıcıydı.

“Görürsünüz,” dedi büyükannesi. “Çocuğu teslim etmesi gereken adam, oğlanın babası çıkacak ve iddiaya varım adamın bundan haberi yok.”

Emma büyükannesinin haklı olduğunu anlayabilecek kadar televizyona odaklanmaya devam edebildi fakat Sean gevşemişti, yani bedeninin daha fazla kısmı kadının vücuduna değiyordu. Emma ise Sean'ın temasıyla giderek eriyordu ve bir marshmallowa dönüşüyordu. Sean güzel kokuyordu, ona dokunmak da güzeldi... Ah, başı büyük beladaydı. Sean onun arzulayacağı erkeği değildi. Aslında, teknik olarak yapabılırdı. Sadece devamını getiremezdi.

Sean gelip geçiciydi. Kanepede sokulacağı, inatçı kavanoz kapaklarını açtıracağı veya ağır kaldırma işlerini yaptıracağı bir erkeğe alışmanın anlamı yoktu çünkü büyükannesi gider gitmez Sean da gidecekti. Zaten Emma da öyle olmasını istiyordu. Koca ve bebek olaylarına girmesi için Emma Peyzaj'ın hazır olması herhalde beş yıl daha sürerdi.

Koca aramaya başladığında ise tüm hayatı futbol, biftek, bira ve kadınlar etrafında dönen bir adamla evlenmeyecekti. Ya da sadece Fred veya Bob gibi erkeklerin çimleri biçebileceğini düşünen bir erkekle. Sean kendi kamyonetini kullanmasına bile izin vermiyordu.

Anne ile babanın, kaçırılan oğullarını kurtarmak için silahlar ateşlenirken bir helikopterden iple indikleri sahnenin ortalarına doğru Sean'ın eli kıpırdadı ve parmak uçları Emma'nın omzunda daireler çizmeye başladı. Sean'ın dikkati ekrandaydı, büyükanne-

sinin de öyleydi o yüzden Emma yaptığıının farkında olup olmadığından bile emin değildi.

Oysaki *Emma* farkındaydı, orası kesindi. Tişörtüne rağmen Sean'ın dokunuşunun sıcaklığının farkındaydı ve bedeninin omuzundan çok daha güneydeki kısımlarını okşuyormuş gibi tepki vermesinin çok ama çok farkındaydı.

Sean'ın parmakları tişörtünün kısa kolundan aşağı inip çıplak tenine değince Emma televizyon ekranında dönen hikâyeyi tamamen kaçırdı. Geçici olsun veya olmasın bir erkek tarafından dokunulmak kesinlikle güzeldi. Çok uzun zaman olmuştu.

“Biraz durdurabilir misin?” diye sordu büyükannesi. “Film arası.”

Emma uzaktan kumandayı almak için eğilince Sean kolunu geri çekti ve ayaklarını sehpadan indirdi. “İyi fikir.”

Büyükannesi mutfığa yönelince o da ayağa kalktı, adamın yolundan çekilme niyetindeydi ama Sean ayağa kalkınca Emma'yı dirseğinden tutarak kendine çevirdi.

Dudakları Emma'nın dudaklarıyla buluştu, ateşli ve açtı. Emma aynı şekilde karşılık vererek kollarını Sean'ın boynuna doladı. Geçiciyse ne olmuş yani? Devam ederken keyfini çıkaracaktı. Genç adamın elleri Emma'nın kalçalarında ve onu kendine doğru çekiyordu, istiyormuş gibi rol yapmadığını hissedebileceği kadar yakındı.

Öpüşmeleri inanılmazdı ve Emma parmak uçlarında yükselelerek daha fazlası için uzandı. Elleri Sean'ın ensesini buldu ve ense kökünden başlayarak saçlarıyla sırtını okşadı.

Sean ondan öyle hızlı uzaklaştı ki Emma az kalsın düşüyordu. “Kahretsin.”

“Onur verici.” Sean yüzünden aklı başından gittiği için daha fazlasını söyleyebileceğine güvenemiyordu.

Sean elini saçlarında gezdirerek başını salladı. “Bu...”

Emma, muhteşem, diye düşündü. Harika. Heyecan verici. “Bu ne?”

“Bir hata.” Sean yanından geçip gitti ve birkaç saniye sonra merdivenlerden çıktığı duyuldu.

“Ukala,” diye mırıldandı cılız bir sesle. Öpüşmenin ne olduğunu iyi bilen bir erkek tarafından layıkıyla öpüldüğü için hâlâ soluk soluğaydı.

Hiç şüphesi kalmamıştı: Başı beladaydı.

Sean kendini evden dışarı atmalıydı yoksa kontrolünü tamamen kaybedecekti. Bunun sonu-duvara yumruk atıp bir delik açmak mı yoksa Emma’yı omzuna atıp bir mağara adamı edasıyla yatağa taşımak mı demekti emin değildi fakat ikisi de kötü fikirdi.

Gezintiye çıkıp biraz uzaklaşma zamanıydı ama önce aynaya bir not kâğıdı daha yapıştırdı ve keçeli kalemin kapağını açtı.

Elimi tutabilirsin, başımı okşayabilirsin veya karnımı kaşıyabilirsin fakat çıplak kalmak istemediğin sürece bir daha ensemini okşama.

Alt kata inerek kapının yanındaki askıdan kamyonetinin anahtarlarını aldı. Başını oturma odasına uzattığında Cat’in kol-tuğuna döndüğünü gördü.

“Gitmek zorundayım, hanımlar. Üst kattayken Kevin aradı ve yardımıma ihtiyacı varmış.”

“Ama ya film,” dedi Cat.

“Sonunu anlatırsınız.” Kendini öfkesini saklamakta hiç başarılı olamayan Emma’ya bakmaya zorladı. “Geç kalabilirim o yüzden bekleme.”

Emma’nın söylediği tek şey, “İyi eğlenceler,” oldu.

Sean otoyola çıktığında Emma'nın dudaklarının tadını hatırlamasına yol açacak düşüncelere yer vermemeyi umarak arabayı fazla hızlı sürmekle kalmayıp müziğin sesini de gereğinden fazla açtı.

Emma'yı kendine doğru çevirmeden önce bile onu öpmenin büyük bir hata olacağını biliyordu. Ancak, genç kadın ensesini okşamaya başlayana ve bedeni sadece yatakta sona erecek bir baskıyla tepki verene kadar hatasının gerçekten çok büyük olduğunu fark etmemişti. Yatakta birlikte... Ateşli ve terli, çarşafların arasında hızlı soluklar alarak...

Şansı yaver gitti ve Jasper's Bar&Grille'in yakınında bir park yeri buldu. Kapıdan girerken rahatlayarak oh çekti. Bira içen adamlar. Güzel garson kızlar. Büyük ekranda maçlar. Akıl sağlığı.

Biraz sakindi, elbette bir çarşamba akşamı için şaşırtıcı bir durum değildi o yüzden bar tezgâhında epey boş koltuk vardı. Anlaşılan bu gece tezgâhta Kevin vardı.

Kuzeni önüne bir bira koyarken Sean, "Seni bu gece burada göreceğimi düşünmemiştim," dedi.

Kevin omuz silkti. "Terry kadınların toplandığı ve içlerinden birinin bedava salata kâsesi gibi bir şey kazanmak için diğerlerine ihtiyaçları olmayan bir şeyler sattığı şu partilerden birini veriyor. Paulie gitmek istedi, ben de kesinlikle istemediğim için işte buradayım. Sahte müstakbel evlilik hayatın nasıl gidiyor?"

"Onu öptüm." Kupanın dörtte birini tek dikişte içti.

"Yani ne olmuş? Nişanlı insanlar bunu ara sıra yapar."

"Onu Cat odadan çıktıktan sonra öptüm. Rol yaptığımız için değildi. Onu öptüm çünkü... Kahretsin, senin için harita çizmeme gerek yok."

"Ne zaman oldu?"

Sean saatine baktı. "Yaklaşık yarım saat önce."

Kevin sessizce ıslık çaldı. "Kanepede uyumaya devam ediyormu?"

“Evet. Orada da kalacak, lanet olsun!”

“Yüzüne yumruk attı mı? Hayalarına diziyle vurdu mu?”

“Hayır.”

Kevin sırtıttı. “O halde sorun ne? Onu istiyorsun. En azından seni idare edebilir. Sisteminden çıkar gitsin.”

Sean, Emma’yla sevişmenin onu sisteminden çıkarmak yerine içinde daha derine işletmesinden korkuyordu. “Kötü fikir.”

“Buna yan fayda diyebilirsin.”

“Zaten bana âşıkmiş gibi yapıyor. Üstüne bir de gerçek sekslersek kafası tamamen karışabilir.”

“Kafasının karışmasından endişelendiğin Emma mı? Yoksa sen misin?”

Kuzeni saçmalıyordu o yüzden homurdanarak biraz daha bira içti. Yuva kurmakla –askerden daha yeni dönmüşken hayatını başka birine bağlamakla– ilgilenmiyordu ve kesinlikle emeklilik yaşı gelene kadar çiçek ekmeyecekti. Elbette o zamana kadar aklını kaçırmadığını ve kendini bir kuru ot yığnında boğmadığını varsayarsa...

“Cumartesi gününe hazır mısın?” diye sordu Kevin.

“Kesinlikle hayır.” Bunu düşünmek bile istemiyordu.

Kevin barda işlerine dönmek zorunda kaldı o yüzden Sean birasını yudumlayarak televizyon ekranına boş gözlerle baktı.

Emma kanepede yanında kıvrılırken fazlasıyla iyi hissettirmişti. Sıcaktı ve bedeni Sean’ın bedenine mükemmel uymuştu, ayrıca görüş açısı sayesinde uzun ve kusursuz bacaklarını zevkle izleyebilmişti. Bacağına baskı yapan baldırının sıcaklığına gelince...

Sean kalan birasını bitirdi ve kupasını tezgâhın ucuna koyarak yenilenmesini bekledi.

Kevin geri gelerek kupayı doldurdu. “Eve arabayla döneceksen bunu idareli iç. Bir tane daha içersen üst katta kalırsın.”

“İdareli içerim. Bana acı peynirli patates kızartması ısmarlamaya ne dersin?”

Sean birasını yavaşça içerek maçı izledi ve kızartmasını yedi. Eve döndüğünde başka birinde asla seksi görünmeyecek olan eski pamuklu şortundan fırlayan muhteşem bacaklarıyla Emma muhtemelen uyumuş olurdu.

Buz gibi suyla alacağı uzun düşün onu uyandırmamasını umuyordu.

Emma yapışkanlı not kâğıdını banyo aynasından çıkararak çöpe attı.

Sean’ın, ensesini yakın zamanda tekrar okşayacağına dair endişelenmesine gerek yoktu. Ayrıca çıplak kalmak istemesinden endişelenmesine kesinlikle hiç gerek yoktu.

Gerçek bir çift olsalardı Emma onun yastığını kanepeye atardı ve değişiklik olsun diye *onun* ayaklarının kanepeden sarkmasına izin verirdi. Sırf onu öptü diye kaçmak için hızlıca sudan bir bahane bulması ne kadar da acınasıydı.

Altı üstü bir öpücüktü. Evet, harika bir öpücüktü; yine de sadece bir öpücüktü. Emma onunla evlenmesini istememişti – *gerçekten* evlenmesini– veya bebeğini doğurmak istediğini söylememişti. İki bekâr yetişkinin ateşli, şehvetli, ayaklarını yerden kesen ve kemiklerini sızlatan öpüşmesi kaçılacak bir şey değildi.

Oysa Sean bunu bir sorun haline getirmişti ve artık her şey son birkaç gündür olduğundan bile daha tuhaf bir hal alacaktı.

Sean’ın kamyonetinin garaj yoluna girdiğini duyduğunda neredeyse bir saattir kanepede kıvrılmıştı ve burnundan soluyordu. Sean’ın yatak odasına sessizce girip kapıyı kapatması bir

on dakika daha sürdü. Emma yüzünü kanepeye döndüğünden onu görmezden gelmek için çabalamak zorunda kalmadı.

Sean duşta öyle uzun kaldı ki Emma su şırıltısından dolayı uyu-
yakalmış olmalıydı çünkü kendine geldiğinde alarmı çalıyordu ve
yarattığı cehennemde yeni bir günle yüzleşme zamanıydı.

Fakat önce Sean'la yüzleşmeliydi. Banyoya ilk o gitti ve çıktı-
ğında Sean tamamen giyinmiş halde yatağın ucunda oturuyordu.
Tanrı'ya şükür.

Elleriyle yüzünü ovaladı. "Dün gece hakkında konuşmalıyız."

"Kevin nasıl?"

"İyi. Daha öncesini kastetmiştim."

"Filmin sonunu beklemeliydin. Güzeldi."

"Kahretsin, Emma, onu kastetmediğimi biliyorsun."

"Ah, alıştırma öpücünü mü diyorsun?" Ceptelefonunu ön
cebine ilaştirdi. "Giderek daha iyi oluyoruz. İkna edici sayılırdı."

"Alıştırma öpücüğü mü?" Sean ayağa kalktı. Büyük ihtimalle
Emma'ya tepeden bakmak niyetindeydi fakat Emma da uzun
boyly olduğundan pek etkisi olmadı. "İkna edici mi sayılırdı?"

Emma, "Evet," dedi fakat göz temasından kaçınmak için
Sean'a arkasını dönerek kapıya yöneldi çünkü alıştırma öpücüğü,
CIA'in en iyi dedektiflerini bile ikna edebilirdi.

Emma odadan çıktığı sırada Sean bir şeyler mırıldanıyordu
fakat kapıyı suratına kapatarak alt kata indi. Bu konuda konuş-
mak istemiyordu. Ayrıca alıştırma öpücüğü demesinin Sean'ı
mutlu etmediği gerçeğini de düşünmek istemiyordu.

Demek ki Sean öpüşmelerini gerçek olarak değerdendirmişti.
Sadece gerçek bir öpücük olmakla kalmamıştı, onu sarsmıştı.
Sean gibi bir erkeğin bir kadını öpmesinden huzursuz olmasının
tek sebebi o kadından etkilenmemek için mücadele etmeye çalış-
masından kaynaklanırdı.

Emma mutfaka doğru giderken umarım kazanır, diye düşündü çünkü o da kendisiyle mücadele içindeydi ve zafer yolunda ilerlediği söylenemezdi. Belki Sean'ın ikisine de yetecek iradesi ve özkontrolü vardı.

Kahvaltılarını yaparken büyükannesiyle küçük bir sabah sohbeti dışında ikisi de konuşmadı ve işe gitmek için yola koyuldular. Emma'nın kamyonetini yine Sean kullandı. On dakika ilerledikten sonra daha on beş dakikalık yolları vardı ve Emma daha fazla dayanamadı. "Bana neden kızgınsın?"

Sean ona bakmadı. "Kızgın değilim."

"Mutlu değilsin."

Sean'ın parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. "Alıştırma öpücüğü değildi."

"Öyle olmadığını biliyorum. Bu konu hakkında konuşmamak için ikimize de bir sebep vermeye çalışıyordum."

"Ah. Yani bu konuda konuşmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Erkeklerin böyle şeyler hakkında konuşmaktan nefret ettiklerini sanırdım."

Sean parmaklarıyla direksiyonda ritim tuttu. "Sadece yanlış fikirlere kapılmanı istemiyorum, hepsi bu."

Yanlış fikirlere kapılmak mı? Bir an için Emma'nın dili tutulmuştu, Sean'ın bunu cidden söylediğine inanamıyordu. "Yanımdan uzaklaşırken beni döndürüp öpen sen olduğuna göre asıl *sen* yanlış fikirlere kapılıyorsun bence."

"Elbette bazı fikirlere kapılıyorum. Çekicisin ve ben henüz ölmedim. Yine de şehveti başka bir şeyle karıştırmamak gerektiğini biliyorum."

Emma homurdanarak camdan dışarı baktı. "Ah, evet, Sean Kowalski. Muhteşem öpücüklerin aklımın başından gitmesine

sebepti oldu. Keşke sihirli penisinle içimi doldurabilseydin, o zaman delicesine âşık olacağımızı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı biliyorum.”

Kamyonet sarsıldı ve Emma başını çevirdiğinde Sean’ın ona öfkeliyle baktığını gördü. “Sakın bir daha öyle deme.”

“Neyi? ‘Delicesine âşık’ mı yoksa ‘sonsuza dek mutlu yaşamak’ mı?”

“Penisim sihirli değil.” Sesi aksiydi ama sonra ön cama bakıp gülümsedi. “Ama bazı numaraları vardır doğrusu.”

“Önümüzdeki üç buçuk hafta için penisinin bilmesi gereken tek numara ‘*sakin ol, oğlum*’ demek.” Emma kendini bu sohbete nasıl dâhil edebilmişti? “Konumuza geri dönersek, sırf memelerim var diye benden daha iyi bir şoför olduğunu düşünen bir adamla gerçek bir ilişki isteyebileceğimi düşünüyorsan çıldırmışsın.”

“Sorun memelerinin olması değil. Kadınlar araba kullanamaz çünkü sihirli penisleri yoktur.”

Emma yolcu kapısına dönerek daha fazla konuşmak istemediğini beden diliyle belli etti. “Büyükanne neden postanedeki Bob’la çıktığımı söylemedim ki?”

Sean ona güldü. “Kowalskilerle tanıştın. Bu ismi yüksek sesle söylediğin anda lanetlendin.”

Emma arabanın yanından akan manzaraya bakarak, lanetlenmek, diye düşündü. Durumunu güzel ifade eden bir kelimeydi.

Dokuzuncu Bölüm

“Ah, ne güzel bir ev!”

Sean arabayı amcasının ve yengesinin garaj yoluna çekip motoru kapattı. “Teşekkürler, Cat. Kuzenim Joe, korku romanları *New York Times* çok satanlar listesinde düzenli olarak yer bulmaya başlayınca bu evi onlara satın aldı.”

“Çok büyük, onca torunları varken kullanışlı olmalı.”

Sean başını direksiyona vurma dürtüsüne direnerek Cat’in tanışmak üzere olduğu onca torun, diye düşündü. Steph, Joey ve Danny için pek endişelenmiyordu fakat Brian ile Bobby’nin sağı solu belli olmazdı.

Tanışma merasimi fena geçmedi. Amcasının kaba mizahı Cat’i rahat hissettirdi, ciddi çekinceleri olmasına rağmen yengesi bile sevecen ve misafirperverdi.

“Ben Bobby,” diyen küçük bir çocuk sesi yükselince Cat dışındaki herkes aynı anda nefeslerini tutmuş gibiydi. “Bil bakalım ne oldu?”

Bobby’ye doğru sallanan telaşlı el kol hareketlerinin farkında olmayan Cat, “Ne?” dedi.

“Sean benim kuzenim. Uzun zaman önce ordudan ayrıldı ve Emma ile yaşıyor ve onunla evlenecek.”

Mike’in en büyük oğlu Joey gülerek kolunu küçük kardeşinin omzuna doladı ve onu pek de zarif olmayan bir şekilde çekiştirerek uzaklaştırmaya başladı. “Florida’da telefonları var, salak. Bayan Shaw bunları zaten biliyor.”

Bobby karşı çıkamadan Lisa atıldı. “Çocuklar, hepiniz Bayan Shaw’a merhaba dediğinize göre bodruma gidip oyununuzu oynayabilirsiniz.”

Bobby hoplayıp zıplamaya başladı. “Sean bize Nintendo Wii için ‘Rock Band’ oyununu ve tüm oyun araçlarını aldı, o yüzden ‘Rock Band’ Kıyamet Turnuvası yapacağız.”

Sean çocuklara bir sürü video oyunu saçmalığı aldığını bilmiyordu fakat bu konuda tartışamazdı. Mike ve diğerleri kesin bunları da hesabına yazardı.

Neyse ki Cat ve Mary Yenge kolayca anlaşmış görünüyordu. Cat, Mary’ye doğrudan Sean ile Emma’nın nişanının gerçek olup olmadığını soracaktı gibi görünmediğinden genç adam rahatlamaya başladı.

Hep birlikte arka bahçeye çıktılar ve kadınlar kamelyadaki sandalyelerde otururken erkekler de ızgaranın etrafında toplandı. Henüz etleri pişirme vakti gelmemişti fakat soğuk ızgaranın etrafında toplanmak kadınlarla oturmaktan iyiydi.

Leo tüm mahallenin onu duymaması için sesini ilk kez alçaltarak, “Mary bu yüzden günlerdir perişan,” dedi.

“Bunu yapmak istemediğini biliyorum.” Sean kadınların Cat’in dediği bir şeye gülmelerini izledi. Daha doğrusu, özellikle Emma’nın gülüşünü izledi. “Bir şekilde telafi edeceğim.”

Sıradan konulardan konuştular. The Red Sox gibi. Lisa’nın aklını yitirmeye başlamadan önce yaz tatilinin ne kadarının geçeceği gibi. Terry temiz tutması imkânsız olduğu için beyaz almamasını söyledi diye Evan’ın beyazını almayı seçtiği yeni kamyoneti gibi. Evan ile Terry’nin evlilik danışmanlığının nasıl gittiği gibi...

Joe, Sean’ın kolunu dürttü. “Yemin ederim, sadece saniyeler içinde Emma’nın sana kaç kez baktığını sayarak saati söyleyebilirim.”

Sean dönüp bakmamak için kendini zor tuttu. “Çok gergin, hepsi bu.”

“Gerginlikten değil.”

“Bence onu senden daha iyi tanıyorum.”

Joe güldü. “Onu bir haftadır tanıyorsun.”

“On gün.”

“Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama onu on günden daha uzun süredir tanıyorum. Çok iyi sayılmaz ama Mike ve Lisa’nın evinde karşılaşmıştım. Bir kadının yüzündeki o bakış son derece evrenseldir.”

“Bakış filan yok.”

“Ah, kesinlikle var,” dedi Kevin.

“Bir bakış olabilir,” diye ekledi Leo.

“Mike ve ben göremiyoruz,” diye ekledi Evan. “Yüzümüz ters tarafa dönük. Dönüp bakabiliriz ama Emma hep birlikte ona neden dik dik baktığınızı merak edebilir.”

Sean kuzenlerinin onunla kafa bulduğunu anlasa da Emma’yı yandan görebilmek için hafifçe döndü.

Pekâlâ, Emma gerçekten ona bakıyordu. Hem de çok sık. Yine de Joe ve Kevin saçmalıyordu çünkü o anlamda bir *bakış* yoktu. Emma’nın gönderdiğini ima ettikleri türden bir mesaj bir tarafa hiçbir anlam çıkarılamayacak kadar kısa bakışlardı.

Sean bir süre Emma’nın onu izlemesini seyretti ve sonra Mary Yenge ızgarayı yakabilmeleri için etleri hazırlamalarını söyledi. Sean, kuzenleri malzemeleri hazırlamak için yeterince kalabalık olduklarından ve Emma ile oynadıkları bakış yakalama oyunundan uzaklaşma ihtiyacı hissettiğinden bir bira alarak büyük alet odasına yöneldi. Burası resmen dillendirilmiş olmasa da dişilerin adım atmaya çekindikleri Kowalski erkek iniydi. Mary Yenge bile alet odasına girmek yerine dışarıda durup bağırırdı.

İçerisi damlayıp ahşap zemine işlemiş olan eski motor yağı kokuyordu ve eski odun sobasının yanında duran odun yığını

soğuk aylarda bile bir erkeğin birkaç dakikalık huzur ve sessizlik için gidebileceği bir yeri olduğu anlamına geliyordu. Duvarlara vida, cıvata ve somun dolu cam kavanozlarla iyi bir alet odasında zaman içinde toplanan tüm diğer eski püskü şeylerin bulunduğu raflar sıralanmıştı.

Sean birasını açtı, antika radyoyu çalıştırdı ve birilerinin muhtemelen aile barından yürüttüğü bar taburelerinden birine oturdu. Ancak yerinde duramayacak kadar gergindi, o yüzden birasını bıraktı ve kar küreme makinesinin motorunu yenileme projesini araştırmaya koyuldu. Kapı açılıp amcası içeri girdiğinde benzin ve tel fırçayla yağlı somunları temizlemeye girişmişti. “Merhaba, Leo Amca.”

“Seni burada bulabileceğimi düşündüm.” Sean’ın yaptığı işi inceledi ve başını onaylayarak salladı. “Oğlanlara ara sıra somun anahtarı çevirmeyi öğretiyorum. Steph de bazen yardım ederdi ama artık parmakları mesaj yazma saçmalığıyla somun çeviremeyecek kadar meşgul.”

“Satın aldığım bu lanet telefonu nasıl çalıştıracığımı ona sormalıyım. Arama yapabiliyorum ama hepsi bu.”

Leo başka bir fırça aldı ve Sean’ın yanına bir süt kasası çekti. “Peki, nasıl gidiyor?”

“Kendimi sürüklediğim durum düşünülürse sanırım fena değil.”

“Hayır, oğlum. *Gerçekten* nasıl gidiyor?”

Sean omuz silkerek seyrelen yağ tabakasını silmek için bir bez parçası aldı. “İyiyim. Oradaki birçok erkek –ve kadın– benden daha beterini yaşadı. Şanslıydım ve artık orduda değilim, sağ salim döndüm.”

“Oynadığınız şu maskaralık sona erdiğinde ne yapacağını düşündün mü?”

“Muhtemelen bu maskaralık başlamadan önce planladığım şeyi. Nereye yerleşmek istediğime karar verene kadar bir yerlerde çivi çakmak gibi bir iş.”

“Yengen, Emma’yla aranızda bir çekim olduğuna kafayı takmış.”

Sean homurdanarak güldü ve bacaklarını açmak için ayağa kalkarak birasına uzandı. “Ordudan ayrılmamla *Emma Kasırgası* tarafından yutulmamın arasında uzun zamandır kurtlarımı dökme şansım olmadı. İnan bana, şu anda bir telefon direğine karşı bile çekim duyuyorum.”

İstediği son şey Emma Shaw ile arasında bir çekim olmasıydı, özellikle de diğer insanların fark edeceği kadar güçlü bir çekim.

Mary Yenge dışarıdan, “Leo?” diye seslendi. “Yine şu lanet kulübede misin? Sean da yanında mı? Yemek vakti.”

“Eyvah.” Sean ellerini temizce bir bez parçasına olabildiğince sildi. “Yakalandık.”

“Dinle, herhangi bir konuda konuşma ihtiyacı duyarsan beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Teşekkürler, Leo Amca.” Elini uzattı fakat Leo elini sıkarak yerine tuhaf bir hareketle elini tutup onu kendine çekerek kucakladı ve sırtına vurdu.

“Vatanına hizmet ettiğin için seninle gurur duyuyorum ama eve dönmüş olmana çok memnunum.”

Sean bir şeyler söyleyecekti fakat boğazı düğümlendi, o yüzden yaşlı adamın omuzlarını hafifçe sıkarak başını salladı.

“Sean Michael Kowalski!”

Amcası onu serbest bırakarak, “Gitsen iyi olur,” dedi. “Yengen tahta kaşığı alıp kalemi yerle bir etmeden önce...”

Cat ancak akşamın sonuna doğru Mary'yi mutfakta tek başına yakalayabildi. İşin doğrusunu bilmeseydi Sean'ın yengesinin ondan uzak durduğunu düşünürdü.

“Yemek muhteşemdi, Mary.”

Diğer kadın elinde bir alüminyum folyo kutusuyla arkasını döndü. “Ah! Beni korkuttun. Ayrıca işin çoğu kısmını oğlanlar halletmiş olsa da teşekkür ederim.”

“Senden şu terbiye karışımının tarifini almalıyım.” Cat tezgâha yaslanarak kollarını kavuşturdu. “Peki, torunumla yeğenin neden nişanlıymış numarası yapıyor?”

Hazırlıksız yakalandığı belli olan Mary birkaç saniye boyunca sustu. Daha sonra yüzü aydınlandı. “Rol yapmıyorlar. Sean ona evlilik teklif etti, Emma da kabul etti. Yani nişanlılar.”

Mary yemekten kalanları ayırma işine döndü ve Cat kadının arkasından gözlerini kısarak baktı. Sorusu Mary'yi hiç şaşırtmamıştı. Cat'in neden böyle düşündüğünü veya böyle bir şey sormasının sebebini öğrenmek istememişti. Bir kumpas döndüğü belliydi.

Biraz düşündükten sonra, “Tamam,” dedi. “Neden âşıklanmış ve bir yıldan uzun süredir birlikte yaşıyorlarmış gibi davranıyorlar?”

Mary resmen irkildi ve Cat kadının kulaklarının tepelerinin koyu pembeye dönmesini izledi. “Sean uzun süredir torununun hayatının bir parçası.”

Cat onun ustaca olsa da kıvırdığını anlayabiliyordu. “Sean ordudan ne zaman ayrıldı?”

“Ah, bir süredir orduda değil. Biraz daha meyveli pasta ister misin? Yemin ederim, tüm mahalleyi doyuracak kadar çok yapmışım.”

“Hayır, teşekkürler. Sean ve Emma bir buçuk yıldır birlikte mi yaşıyor?”

“Yaklaşık... Ah, bilmiyorum. Dört çocuğumu ve torunlarımı bile zar zor takip edebiliyorum.”

Kadın iyiydi. Çok iyiydi. “Daha havaalanından bile çıkmamıştık ve ikisinin bir çift olmadığını anladım. Çiftlerse bile ikinci aşamaya geçecek kadar uzun süredir çıkmıyorlardı. Anlayamadığım şeyse nedeni?”

Mary ona döndü ve iç çekerek tezgâha yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Emma yeğenimle bir ilişki icat etme gereği hissettiyse –ama öyle bir şey yaptığını söylemiyorum– belki o mutlu olmadan *senin* de mutlu olamayacağını düşünmüştür.”

“Hiç mantıklı değil.” Belki de mantıklıydı.

Cat ikisinin yaptığı çok sayıdaki telefon görüşmesini düşününce Emma için ne kadar çok endişelendiğini gizlemede çok da iyi bir iş çıkaramamış olabileceğini fark etti. Ona sürekli evi ve kalorifer kazanını kontrol ettirip ettirmediğini soruyordu, çatı oluklarını tek başına temizlememesini, merdivene tırmanmasını ve daha yüzlerce başka şey tembihliyordu. Ayrıca büyük, eski evin Emma için çok fazla olduğunu muhtemelen bir kereden çok dile getirmişti.

Şimdi geriye dönüp baktığında Emma gerçekten iyi bir adamla çıktığını söylediğinde belki biraz da olsa rahatlamıştı. Sean sözüm ona eve taşındığındaysa muhtemelen telefon konuşmalarında söylenmeyi kesmişti, kendisinden ve Floridada çok eğlendiğinden bahsetmeye başlamıştı.

Cat iç çekerek başını salladı. “Torunumun herkesi buna bulaştırma ihtiyacı hissetmesine yol açan zavallı, bunak ve yaşlı bir kadın olduğumu düşünüyorsunuzdur.”

“Hayır, hiç de öyle düşünmüyoruz.” Mary samimi görünüyordu. “Emma seni seviyor ve onun için endişelenmeni istemedi. Anlaşılan işler çığırından çıktı. Ama ne olursa olsun bence Sean ondan çok hoşlanıyor.”

Cat bunu biraz düşündü. “Emma da kesinlikle ondan hoşlanıyor.”

“Çok güzel bir çift oldular ve Sean’ın yuva kurmasının bence hiç sakıncası yok. O çocuk için endişelenmekten bıktım.”

“Yalan söylediklerini bildiğimi söylersem Sean evden ayrılır ve daha önce her ne yapıyorsa ona döner.”

“Henüz bir şey yapacak fırsatı olmadı. Ordudan ayrılalı çok olmadı ve hayatını nasıl geçireceğine karar verene kadar Kevin’in barında kalacaktı.” Mary susarak gülümsedi. “Bence bildiğini belli etmemen çok iyi bir fikir.”

“Eğlenceli olabilir.”

Mary Kowalski’nin gülümsemesi oğullarıninkine rakip olabilecek bir sırıtışa dönüştü. “Ah, kesinlikle.”

“Nikâh tarihi belirleyebildiniz mi?”

Bayan Kowalski’nin sorusu Emma’nın buzlu çayının genzine kaçmasına yol açtı ve Sean sırtına gerekenden belki biraz daha hevesle vurana dek öksürmeye devam etti.

Emma boğazını temizlemeye giriştiğinde Sean, “Hayır, belirlemedik,” diye cevap verdi. “Uzun bir nişanlılığın zararı olmaz.”

“Çok da uzun olmasın,” dedi Cat. “Torun sevmeye hazırım.”

“Bence de kız veya erkek yeğen fena olmaz,” diye ekledi Bayan Kowalski.

Emma emin değildi fakat Sean’ın nefes almayı kesmiş olabileceğini düşündü. “Düşünürüz.”

“Hey,” diye araya girdi Mike, “Bayan Shaw Floridadan eve gelmişken evlenebilirsiniz. Bir sulh hâkimi ve büyük, kiralık bir tente... Birkaç barbekü ızgarası...”

Emma, Sean'ın çok eğlendiği belli olan kuzenine bardağını fırlatmasından korktuğu için elini adamın koluna koydu. Kolu parmaklarının altında seğiriyordu fakat Emma dikkatini Mike'a çevirdi. "Cidden, arka bahçede hamburger pişirmeyi içeren türden bir düğün istemiyorum."

"Ne tür bir düğün istiyorsun?" diye sordu Mary.

"Büyük bir tane," dedi Emma. "Planlanması çok uzun sürer."

"Ayrıca para biriktirmesi de," diye ekledi Sean.

Terry meleksi bir tebessümle, "İddiaya varım Stephanie nedime olmayı çok ister," dedi.

Emma için için kıvranıyordu fakat belli etmemek için elinden geleni yaptı. Sean'ın ailesi acımasızdı. Kandırımacada üstlerine düşeni yapıyorlardı fakat çok da eğleniyorlardı.

Hepsi arka kamelyaya dönmüştü, çocukların son derece dağınık, kuralsız bir badminton maçı yapmalarını izliyorlardı. Muhteşem bir yemeğin rahatlatıcı sonuna gelmiş olmalıydılar ama Emma'nın düşünebildiği tek şey sinir krizi geçirmeden önce oradan çıkmaktı.

"Bende hâlâ bir yığın gelin dergisi ve katalog duruyor," dedi Keri. "Toplanıp düğün planlama partisi vermeliyiz."

Çok zalimdiler, hem de her biri. "Olabilir. İşimde yoğun sezondayım ama olabilir."

Büyükannesi uzanıp Emma'nın dizine vururken Joe'nun eşini, "Elbette zaman ayıracaktır," diye temin etti. "Düğünler çok heyecan verici!"

Leo Amca o gür sesiyle, "Heyecan verici olan ne, biliyor musun? The Red Sox yedek oyuncu kulübesi," deyince Emma konuyu değiştirdiği için yerinden fırlayıp onu öpmek istedi çünkü kadınlar gözlerini devirirken erkekler birbiriyle konuşmaya koyulmuştu.

Yirmi dakika sonra büyükannesi esnemeye başlayınca, Emma cheeseburgere atlayan aç bir kadın gibi hemen atıldı. “Uzun bir gün oldu. Muhtemelen yola koyulsak iyi olur.”

Cat eve dönüş yolu boyunca Sean’ın ailesi hakkında konuşurken Emma koltuğuna gömülmüştü, çetin sınavları sona erdiği için minnettardı. Atlamışlardı ve artık bitap düşmüştü.

Nihayet evin önüne park ettiklerinde büyükannesi içeri geçerken Emma ile Sean, Mary’nin yanlarına koyduğu bir orduyu doyuracak kadar çok olan artan yemekleri almaya koyuldu.

“Çok iyi geçti,” dedi Sean.

Emma güldü. “Ailenin çarpık bir mizah anlayışı var.”

“Evet ve her fırsatta ikimize de pislik yapacaklardır. Fakat kimse ağzından kaçırmadı.”

Verandadan geçerken Emma onun koluna dokunabilmek için taşıdığı yemekleri diğer eline aldı. Sean döndü ve batan güneşin altında ona baktı. “Teşekkürler, Sean. Yengen pek hoşlanmasa da ve ailen unutmama asla izin vermeyecek olsa da bunu yaptığın için minnettarım.”

“Endişelenme. En büyük zorluk buydu, artık daha da kolaylaşacak.”

Emma nedense bundan şüpheliydi.

Onuncu Bölüm

Kapı çalınınca Emma fırlayarak uyandı ve odanın karşı tarafında Sean'ın da aniden doğrulduğu yatağın yanındaki saate baktı.

“İkiniz de müsait misiniz? Bulduğum şeyi size göstermek için sabırsızlanıyorum!”

Ah, lanet olsun. Büyükannesi içeri girmek istiyordu. Emma kanepeden kalktı. “Sadece bir saniye!”

Battaniyeyi beceriksizce kanepenin arkasına fırlattıktan sonra yastığını kapıp yerdeki gıcırdayan noktaya basmadan parmak uçlarında koşarak yatağa geçti. Sean yastığını yana çekti ve yorganı Emma için açtı. Emma bakmamaya çalışsa da çarşafların arasına sokulurken gri şortun içindeki şişkinliği fark etti. Her sabah bu görüntüyle uyanmasının hiç sakıncası yoktu.

Oysa büyükannesinin doğaçlama ziyaretiyle uyanıyordu. Sean'a mahcup bir bakış attı ve Sean yastığına sırtüstü yatarak koluyla gözlerini örttü. “İçeri gel.”

Büyükanne kapıyı açtı ve içeri girdi, dantel parçaları ve elişî kâğıtlarından kesilmiş pembe kalplerle süslenen eski bir ayakkabı kutusu taşıyordu. Gülümseyerek kutuyu havaya kaldırdı. “Düğün kutun!”

Emma'nın yüreği ağzına geldi. Düğün kutusunu tamamen unutmuştu. Düğünlere yıllarca takıntı yapmıştı, sebebi belki de anne ve babasının aynı karedeki tek fotoğrafları düğünlerine ait olduğu içindi. Dergilerden resimler kesmişti ve renkli sayfalarda bulamadıklarının ilkel karalamalarını çizmişti. Gelecekteki

düğünü hakkında önce boya kalemiyle eğri büğrü notlar yazmıştı, sonrasında da karakalemle ve matbaa harfleriyle notlar almıştı. Kutuyu sonunda bırakma yaşına gelmeden önce canlı pembe bir kalemlle elyazısı birkaç not bile yazmıştı. Kutuyu yıllardır düşünmemişti ve bir pazartesi günü sabahın köründe görmeyi beklemiyordu.

“Gardırobumun arka tarafında en dipteymiş,” dedi büyükannesi. “Kahvaltıyı hazırlamaya başlayacaktım ama cumartesi gecesi nasıl bir düğün istediğini konuşmamız aklıma geldi. Bunu en sonunda bu sabah bulabildim ve size göstermek için bekleyemedim, zaten işe gitmek için kalkacağınızı da biliyordum.”

Emma yüzünü ovaladı ve sürtünme hareketinin beynini hızla çalıştırmasını diledi. “Kahvaltı hazırlamana gerek yok.”

“Son kez söylüyorum, hazır yulaf ezmesinden hoşlanmam ve kahvaltı hazırlamaktan gocunmuyorum.” Yatağa yaklaşp kutuyu Emma’nın kucağına bıraktı ve kapıya yöneldi. “Birkaç dakika sonra aşağıda görüşürüz.”

Cat kapıya varmak üzereyken Emma’nın alarmı çaldı. Odanın karşı tarafında daha birkaç dakika önce yattığı kanepenin yanında şarja takılı olan ceptelefonunun alarmıydı. Emma büyükannesinin durup kaşlarını çatarak telefonuna bakmasını izledi.

“Telefonumu orada tutuyorum çünkü yatağın yanındayken erteleme tuşuna basmak çok kolay oluyor.”

“Mantıklı.” Büyükannesi gülümseyerek odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Emma homurdanarak yatağından –çok özlediği muhteşem, rahat yatağından– kalktı ve odanın karşı tarafına geçerek alarmı susturup telefonunu şarjdan çıkardı. Arkasını döndüğünde Sean yatakta oturmuş kutuyu karıştırıyordu.

Sean’ın elinde büyükbabasının onuncu yaş gününde aldığı pembe kurtasiye setinden küçük bir kâğıt parçası tuttuğunu fark edince Emma’nın yüreği cız etti.

Sean yüksek sesle, “Pembe gömlek giyen bir erkekle evlenmek istiyorum çünkü pembe benim en sevdiğim renk,” diye okuduktan sonra başını kaldırıp Emma’ya baktı. “Cidden mi? Kıtasın bu mu?”

“On yaşındayken önemli görünüyordu.”

Sean okul defterinden yırtılmış eski bir kâğıt parçasından, “Çiçek buketim beyaz kurdeleyle bağlanmış pembe glayöl çiçeği olsun,” diye okudu. “Glayöl de ne? Makarna ismi gibi.”

“Glayöl en sevdiğim çiçektir.” Emma giysilerini alarak banyoya gitti ve kapıyı sertçe kapattı.

Banyodan çıktığında Sean hâlâ yataktaydı ve Emma’nın geleceği hakkında kurduğu çocuksu hayallerini kurcalamaya devam ediyordu. Sean’ın pembe çiçeklerle süslenmiş bir düğün pastasının elçizimi resmine kaşlarını çatarak bakmasını ve sonra resmi onu koyup pembe bir kâğıt daha çıkarmasını izledi.

Sean kadın sesi taklidi yaparak tiz bir sesle, “Benimle evlenmek isteyen adam teklif etmek için tek dizinin üstüne çökmezse,” diye okudu, “cevabım hayır olur.”

“Çocuk halimin çok yüksek standartları varmış,” diye atıldı Emma. “Açıkça görüldüğü üzere *o durum* değişti.”

Sean ona gülmekle yetindi. “Tüm bunları çizelge haline mi getirecektin? Zavallı enayiye bir kontrol listesi de verirdin belki, değil mi?”

“Bugün kalkıp işe mi gideceksin yoksa yatakta kalıp küçük bir kızın hayalleriyle dalga mı geçeceksin?”

“Muhtemelen ikisini de yapabilirim.”

Emma daha Sean kutunun kapağını kapatıp kenara koyduktan sonra yataktan kalkmak için örtüleri üstünden atamadan odadan fırlayarak çıktı. Adamın boxer şortlu vücuduna günde tek bir bakıştan fazlasını kaldıramazdı.

Cat yaban mersinli pankek yapıyordu ve bunu gören Emma'nın morali hızla düzeldi. İki kahve hazırladı ve Sean'ın ordu kupasını oturacağı yere koyduktan sonra kendi kahvesini yudumladı.

“Kutumu bulduğun için sağ ol, büyükanne.”

“O kutuyla saatlerce uğraşırdın. Başladığında o kadar küçük-tün ki büyükbaban dergilerden resim kesmene yardım etmek zorunda kalırdı çünkü güzel elbiselerin bir parçasını yanlışlıkla kestiğinde ağlardın.”

Çok büyük hayallerdi vardı. Yakışıklı Prens beyaz atı ve pembe gömleğiyle hayatına girecek, ayaklarını yerden kesecekti. Her gün romantizm, güller ve şampanya olacaktı, prensi ona olan aşkıyla ilgili şiirler yazacaktı.

O zamandan beri işler kesinlikle değişmişti. Nihayet evlenip bir aile kurmanın bir seçenek haline geldiği bir noktaya ulaştığında veya ulaşırsa romantizm ve güller yerine sevgi, güvenilirlik ve saygıyla yetinecekti.

Sean aldığı duştan dolayı saçları ıslak halde yanlarına geldiğinde Emma ikinci pankekini yiyordu. Sean büyükanneyi iltifatlara boğduktan sonra yemeye koyuldu.

“Sen Florida'ya dönünce ağlayacağım, hazır yulaf ezmesi ve arabaya servis edilen hamburgerlere geri döneceğim.”

Emma kahve fincanının kenarından, “Yalaka,” diye mırıldandı fakat Sean ona sırtıtmakla yetindi.

Cat, Sean'ın tabağına bir pankek daha bıraktı. “Mary üçümüzü de cumartesi günü büyük 4 Temmuz eğlencelerine davet etti. Bir parti vereceklermiş, sonra da gölün üzerindeki havai fişek gösterisini izlemeye gideceklermiş. Elbette katılacağımızı söyledim. Senin ailenin de bazen onlara katıldığını söyledi, Sean.”

Emma'nın iştahı o anda kesildi. “Bana bundan bahsetmemiştin.”

Sean omuz silkti. “Mitch geleceğini söyledi. Diğerlerinden henüz haber almadım.”

Kafasını masaya vurmak bir seçenek olmadığı için Emma ağzına bir parça daha yaban mersinli pankek attı ve içindeki çılgılığı durdurmak için zaman kazanmak amacıyla lokmasını yavaşça çiğnedi.

Daha fazla insan yol açtığı karmaşaya sürüklenmekle kalmayacaktı, Sean’ın erkek kardeşleri ve kız kardeşi çok daha beter olacaktı çünkü Emma tamamen yabancı değillermiş gibi davranmak zorunda kalacaktı. Sırf bunu düşünmek bile başını ağrıtıyordu.

Masadan kalkarak tabağını duruladı. “Çıkmadan önce birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım. Gün boyunca güneşin altında çalışıyor olacağız, Sean, o yüzden kahvaltıyı abartmasan iyi olur.”

Büyükannesi endişe dolu gözlerle bakarak, “Sen iyi misin, tatlım?” diye sordu. “Az önce iyi görünüyordun ama şimdi biraz solgun gibisin.”

Emma kendini gülümsemeye zorladı. “Sadece programımı kafamda oturtmaya çalışıyorum, büyükanne. Cumartesi konusunda emin değilim. Çalışmam gerekebilir.”

“Saçmalama. Kimsenin arka bahçesi aileden daha önemli değil. Sean’ın ailesi zaman yaratabiliyorsa sen de yapabilirsin.”

“Tamam, büyükanne. Yaparım.” Büyükannesini yanağından öptükten sonra birkaç dakika huzur bulabilmek için çalışma odasına kaçtı.

Sean yaklaşmakta olan aile eğlencesinden veya yengesinin onları da beklediğinden bahsetmemişti. Ya da kardeşlerinden bazılarının gelebileceğinden.

Emma alnını masasının soğuk yüzeyine koyarak iç çekti. Tam da ihtiyacı olan şeydi. Daha fazla Kowalski.

Sean'ın ay sonu geldiğinde ne yapacağına dair pek bir planı yoktu fakat yapıyor *olmayacağı* tek bir şeyden emindi: Çok fazla parası olan mızımız insanlar için peyzaj tasarımı.

Günlerini yine Winnepesaukee Gölü kıyılarında, aslında köşk olan küçük yazlık kulübelere birinde Emma'nın daha önce yaptığı bahçe düzenlemesine eklentiler yaparak geçiriyorlardı.

Sean işi söz konusu olduğunda patronunun anlamsız kontrol manyaklığını tatmin etmek için yaydığı malç örtüsünün yeterli seviyede olduğundan emin olarak, "Daha sonra tüm bunları sökmeni mi isteyecek?" diye sordu.

"Olabilir. Fakat o iş için ödeme yapacak ve ben de işi yapacağım. Yine de bunlar genellikle yıl boyu kalabilir ve genel peyzaj planını bozmadan yazın geri kalanında burada bırakabilir."

Bayan Birileri sonraki hafta kulübede şımarık prensesi için bir bebek partisine ev sahipliği yapacaktı ve söylentilere bakılırsa hevesle beklenen ilk torun kız olacaktı. Emma'nın -dolayısıyla Sean'ın- işi sahile yakın mülkü bir pembe cümbüşüne çevirmektir.

Sean'ın hiç bilmediği uzun, ince pembe çiçekler; kısa, gür pembe çiçekler ve farklı türlerden pembe çiçekler vardı. Emma'nın o sabah bahsettiği glayöl çiçeklerinden bile vardı. Ancak Emma gösterdiği saksıyı taşımak ve istediği zamanda, istediği yere malç sermekten fazlasını yapacağına güvenmediğinden Sean muhtemelen çiçekler hakkında hiçbir şey öğrenemeyecekti.

Her yerinin pembeyle çevrelenmiş olması sabah olanları aklından çıkarmasını imkânsız hale getiriyordu çünkü her bir çiçek ona pembe gömlek giyen bir adamla evlenmek isteyen on yaşındaki Emma'yı düşündürüyordu.

Bu düşünce doğal olarak çarşafın arasında kıpırdanan, uzun bacağı Sean'ın baldırına sürtünerek ona her türlü hınzır-

lıđı dűşündüren yetiřkin Emma hakkında dűřüncelere sebep olmuřtu. Neyse ki, uyku yüzünden hâlâ sıcak olan bedenini kendine dođru çekmeyi içeren řehvetli dűřünceleri büyükannesi odaya girince uçup gitmiřti. Yine de o aptal kutu hakkında konuşurlarken bile arzusu tam olarak geçmemiřti, o yüzden Emma'nın alarımını kapatmak için yataktan fırlamıř olması çok iyi olmuřtu.

Dűřündükçe nedense tüm olanlar yanlış geliyordu. Cat onlar daha yataktan çıkmadan önce pat diye odalarına girmesini gerektirecek bir kutuyu bulmak için böyle bir telaşa girecek bir kadına benziyordu. Masadaki heyecanı doğaldı fakat daha önce sahte mahremiyet gereksinimlerine karşı öylesine saygılıydı ki sabahki hareketleri mantıklı gelmemişti.

“Bence Cat bizi biliyor.”

Emma bacaklarını altına kıvrırarak oturdu ve eldivenlerindeki toprağı silkeledi. “Sana böyle dűşündüren ne?”

“Sadece bir his.” Sean tam olarak açıklayamıyordu. “Bazen bizi izleme şekli. Altıyı yirmi geçe odamıza gelmesine ne demeli? Sana da şüpheli görünmedi mi?”

“Heyecanlıydı.” Fakat bu mazeret zayıftı ve Emma da farkındaydı. “Büyükannem ona yalan söylediğimi dűşünseydi mutlaka bir řey söylerdi.”

“Belki de söylemezdi. Neyin peşinde olduğumuzu anlamaya çalışıyor olabilir.”

Emma bir an için Sean'ın yorumunu dűşünüyor gibiydi ama sonra başını salladı. “Bu konuda sessiz kalabileceğini sanmıyorum. Ama şüpheleniyor olabilir diye biraz daha ileri gitmemiz gerekecek.”

İleri gitmek mi? Birazcık bile daha ileri giderlerse Sean'ın hayaları infilak edecekti. “Bununla tam olarak neyi kastediyorsun?”

“Bilmiyorum. Belki daha fazla temas veya öyle bir şey...”

“Hayır.” Sean sesli söylemek istememişti ama bu konuda ciddi-di. Daha fazla temasa dayanamazdı. “Demek istediğim, soru-nun bu olduğunu sanmıyorum.”

Aslında sorun tam olarak birbirine dokunmalarıydı fakat Emma’nın düşündüğü şekilde değildi. Sean kontrolünü kaybet-mek üzereydi ve birbirlerine sürekli dokunmaları, bakışmaları ve rol yapmaları onu mahvediyordu. Yavaşça mahvoluyordu ve görünüşe göre sonu yoktu.

En kötüsü de gecelerdi. Emma uykusunda çok kıpırdıyordu, Sean’ın ise uykusu hafifti ve ikisinin birleşimi sürekli düşük dereceli uyku yoksunluğu haline sebep oluyordu. Genç kadının yastığının üzerine dağılan siyah buklelerinin görüntüsü ve bat-taniyeden çıkan uzun bacakları Sean’da sürekli yüksek dereceli şehvet haline sebep oluyordu.

“Sence sorun *ne* o zaman?”

Sean başını salladı. “Boş ver. Muhtemelen sadece hayal gücümdür.”

Emma ayağa kalkıp gerinirken Sean onu izlememeye çalıştı ama gözlerini ondan ayıramıyordu. Bahçede eğilerek çalışmanın kasları çok zorladığını biliyordu ama Emma’nın ellerini belinin arkasına koyup arkaya doğru eğilmesi ve göğüslerinin öne fırla-ması Sean’ın iradesi için çok zorlayıcıydı.

“Nasıl olur da yengenle amcanın büyük bayram eğlencesin-den söz etmezsin?”

“Çünkü sadece endişelenip stres yapacaktın ve daha gün-lerden pazartesi. Konuyu açmak için cuma gününü beklemeyi düşünmüştüm.”

“Vay canına, teşekkürler.”

“Cat’le ev hakkında konuşabildin mi?”

Emma başını salladı. “Konusunu açar diye ümit edip duruyo-rum fakat henüz açmadı. Asla doğru zamanı yakalayamıyorum.”

“Evi sana satmadan Florida’ya dönmesine izin verirsen tüm yaptıklarımız boşa gider.”

“Evet, biliyorum,” diye çıkıştı Emma. “Öyle görünmediğini biliyorum ama büyükanneme bu şekilde yalan söylemekten *hoşlanmıyorum* ve artık zamanı geldiği için ev konusunu açmakta zorlanıyorum.”

Sean telefonu çalınca arayana bakmak için cebinden çıkardı. “Kahretsin.”

“Kim?”

“Kız kardeşim. Özür dilerim, açmak zorundayım yoksa sürekli aramaya devam eder.” Emma ile arasına biraz mesafe koyarak telefonu açtı. “Selam, Liz.”

“Sen bir mankafasın.”

“Ben de seni özledim.”

“Bana Mitch’in saçmaladığını söyle.”

“Genellikle saçmalar.”

Liz’in iç çekişi telefonu resmen titretti. “Yeni tanıştığın bir kadınla yaşayıp nişanlısıymışsın gibi mi davranıyorsun?”

“Öyle.”

“Bu sana normal mi geliyor?”

“Normal olduğunu asla iddia etmedim. Aslında son derece çılgınca ama yürütebiliyoruz.” Aşağı yukarı. Beklenmedik bir mavileşmiş haya olayı dışında Sean’ın tahmin edebileceğinden çok daha iyi gidiyordu.

“Mary Yenge de destekliyor mu?”

“Gönülsüzce ama evet.”

“Ben gelemiyorum ama Mitch 4Temmuz için orada olacak. Eğer o kadının bir şeytanlık peşinde olduğunu söylerse Rosie’yi üstüne salarım.”

“Kimse şeytanlık peşinde değil, Liz ve kimseye zarar veremeyeceğiz. Söz veriyorum.”

“Mitch ne söyleyecek göreceğiz.” Sean arka planda birini ve kapı çarpılmasına benzeyen bir ses duydu. “Kapatmak zorundayım. Önümüzdeki hafta Mitch’le konuştuktan sonra seni ararım.”

Sean, “Önceden uyardığın için sağ ol,” dedi fakat Liz telefonu çoktan kapatmıştı.

Telefonunu cebine geri soktukten sonra Emma’ya gülümsedi. “Selam söyledi.”

“Eminim öyledir. Buraya gelmiyor, değil mi?”

“Partiye gelmeyecek. Eğer Mitch bir şeytanın, entrika çeviren baştan çıkarıcı bir kadının pençesine düştüğümü rapor ederse kesin gelir. Onun dışında eve pek gelmez.”

Emma çiçekliğin önüne oturdu ve pembe çiçekler ekmeye devam etti. “New Mexico’da yaşadığını söylemiştin. Ne iş yapıyor?”

“On dokuz yaşındayken ayaklarını yerden kesen ve onu üniversiteyi bırakmaya ikna eden bir ressam özentisine destek olmak için kamyon durağında garsonluk yapıyor.”

“Ah. Sanırım mutlu bir hikâye değil.”

“Aynen. Biz dört erkek kardeşin toplamı kadar inatçı ve bence sırf babamın haklı olduğunu itiraf etmemek için o adamla kalıyor.”

“Baban neredeyse on yıl önce ölmüş olsa bile mi? İnat dedikleri bu olsa gerek...”

“Liz bu.” Emma’nın ona doğru ittiği malç örtüsüne somurtarak baktı. “Hepimiz aklını başına getirmeyi denedik, o adamla da birkaç sohbetimiz oldu ama Liz onu bırakmıyor.”

“Evliler mi?”

Sean homurtuyla güldü. “Hayır. Pislik herif ilişkilerinde resmi kısıtlamaları kabullenmeyecek kadar özgür ruhlu.”

“Şu tiplerden biri demek.”

“Evet. Eninde sonunda Liz de saçmalıklarından bıkacaktır. Umarım...”

“Yani, hiçbiriniz evli değil misiniz?”

“Hayır. Liz o adamla on üç yıldır boş boş takılıyor. Ryan boşandı. Mitch, Josh ve ben de evliliğe ikna edilemeyecek kadar zoruz.”

“Yani, henüz *saçmalıklarınıza* katlanmak isteyecek kadınlar bulamadınız.”

Sean güldü. “Öyle de denebilir.”

Elbette, sıkı bir arayış içinde değildi zaten. Ancak arayışa geçme zamanı geldiğinde –o zamana daha çok vardı– muhtemelen Emma gibi birine âşık olurdu. Emma zekiydi, komikti ve ailesine sadıktı. Ayrıca birçok kadının aksine Sean’a kendini ezdirmiyordu.

Tabii ki bazı sinir bozucu huyları vardı. Uykusunda çıkardığı küçük iniltiler gibi. Bazen de birazcık ukalalaşabiliyordu. Bir de temizlik olayı vardı. Geçen gece Sean’ın spor ayakkabılarını dış fırçasıyla temizlemişti ve şu anda bile ayakkabılar ayağına henüz tam oturmuyordu.

Ama bütününe bakıldığında, gün gelir de yuva kurma isteği uyanırsa Emma gibi bir kadına hayır demezdi.

“Tamamen düzmece mi?” Russell tezgâhına yaslanarak başını salladı. “Birlikte yaşamaları? Nişan? Hepsini yalan mı?”

“Evet.” Cat iç çekti. Emma’nın sırf onun huzurunu korumak için böylesine ayrıntılı bir plana başvurduğunu itiraf etmek biraz utanç vericiydi. Yine de Russell kıkır kıkır gülerken ona Mary Kowalski ile konuşması da dâhil her şeyi anlatmıştı.

Cat anlatmayı bitirince Russell, “Bunca zahmete girdiğine göre seni gerçekten seviyor olmalı,” deyince Cat gülümsedi.

“Sanırım haklısın. Beni kandırabileceğini düşünmüş olsa bile iyi bir kız.” Fakat Cat cesaretini toplayıp Emma hakkında konuşmak için kasabaya gelmemişti. “Bana bir dans borçlusun, Russell Walker.”

Russell mahcup bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Seni götürebileceğim iyi bir yer bulmak için gözümü açık tutuyorum. Haftaya cumartesi günü lisede –yetişkinler için– alkol bağımlılığından kurtulma mezuniyeti bağış etkinliği olduğunu duydum. Lüks olmayacaktır ama yeri yakın ve iyi bir amaç için düzenleniyor.”

“Güzel olabilir.”

“Çıkıyoruz o zaman.”

Çıkmak mı? Bu yaşta biriyle çıkarak ne halt ediyordu? “Çıkıyoruz.”

“Güzel. Çocuklar ve sen 4 Temmuz’da bir şeyler yapacak mısınız?”

“Günü Kowalski ailesiyle geçireceğiz ve sonra büyük gölün üzerindeki havai fişek gösterini izleyeceğiz.”

Russell başıyla onayladı. “Dani ile kocası Russell da hep aynı şeyi yapar.”

Cat sırf nalburda durabilmek için bir mazereti olsun diye tasfiye satışından aldığı bahçe aletleri poşetini eline aldı. “Onlarla gidersen belki seni orada görürüm.”

“Belki de görürsün. Şimdi nereye gidiyorsun?”

“Öğle yemeğinde Mary Kowalski ile buluşmak için Concord’a gidiyorum.”

“Zavallı çocukların hiç şansı yok, değil mi?”

Cat güldü. “Yok.”

Mary seçtikleri gösterişli kafede bekliyordu çünkü burası diğer aile üyelerinin dikkatini çekmezdi ve bu sayede samimi bir öğle yemeği yiyebilirlerdi. Cat tabii ki yaşça ondan büyüktü fakat yaş farkı çok da fazla değildi. Johnny'yi doğurduğunda çok gençti ve Emma doğduğunda Johnny ile karısı da çok gençti.

Mary bir sürahi su almıştı fakat isteksizce sipariş ettikleri salatalarıyla gitmesi için ikisi de çay istedi. Tüm o barbekü partileri sürüp giderken fırsat bulduklarında sağlıklı beslenmelidirler. Cat etli peynirli omletin suçluluk hissini üstünden hâlâ atamamıştı ve üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti.

Salatalar gelene kadar aileleri ve hava hakkında sohbet ettikten sonra Sean ile Emma'nın konusu açıldı. "İkisinin arasında neler oluyor?"

"Emma'nın yatak odasındaki kanepede yattığını keşfettim. Kapıyı çaldığımda içeri girmemi söylemeden önce yatağa girmek için karşı tarafa geçtiğini duydum. Çalar saat olarak kullandığı telefonu da kanepenin yanındaki prize takılıydı."

"Birbirlerine bu kadar uzun süre karşı koyabilmelerine şaşırdım."

Cat başıyla onaylayarak salatasının üzerine düşük kalorili bir sos gezdirdi. "Ben de. Neden bu kadar uğraştıklarına gerçekten emin değilim. Küçük oyunlarını anladığımı kimseye söyledin mi?"

"Hayır. Sean'a söylemeyecekleri konusunda hiçbirine güvenemem. Ya da Lisa'nın Emma'ya söylemeyeceğine. Leo'ya bile söylemedim, yani sadece ikimizin arasında."

"Torunumun sanki Mitch ona tamamen yabancı biri değilmiş gibi davranmasını izlemek komik olacak."

"Mitch'in bu hafta sonu burada olması Sean'ı çileden çıkarıyormuş gibi yetecektir."

“Öyle mi düşünüyorsun?”

Mary gülümsedi. “Mitch oldukça çapkındır. Ayrıca haberrimin olmadığını sandıkları bir bahis havuzu söz konusu ve Sean’ın kazanmasını istemiyorlar. Mitch, Emma’yla flört etmeye başladığı anda Sean’ın ona karşı gerçek duygularını hemen öğreniriz.”

“Umarım haklısındır. Kesinlikle biraz dürtülmeye ihtiyaçları var.”

“Güven bana. Oğlanlarımı tanırım.”

On Birinci Bölüm

Cumartesi gelip çattı ve Sean'ın birazcık daha uzun ve yaşlı versiyonu, Kowalski ailesinin büyük arka bahçesinin karşı tarafından onu fark ettiğinde Emma başının belada olduğunu anladı.

Mitch sırtarak Emma'ya doğru yürümeye başladı. "Emma!"

Genç adam onu uzun boylu olmasına rağmen kolayca havaya kaldırıp etrafında döndürürken Emma adamın omuzlarına tutundu. "Selam, Mitch."

Tanrıya şükür, Sean'ın ağabeylerinden sadece biri gelebilmişti. Sadece aklında tutması gereken daha az kişi olacağı için değildi, aynı zamanda *bunun gerçekten Mitch olması* çok daha iyi bir seçenektir.

Emma, Sean'ın, "Biraz abartmıyor musun?" diye mırıldandığını duydu.

Mitch genç kadını yere bırakarak, "Elimde değil," dedi. "Müstakbel yengem tam bir fıstıkmiş, seni şanslı piç."

Sean burnundan bir ses çıkardı fakat Emma sebebin Mitch'in ondan müstakbel yengesi olarak bahsetmesi mi, ona fıstık demesi mi yoksa Sean'm şanslı bir piç olduğunu söylemesi mi olduğunu anlayamadığı için aldırış etmedi.

Mitch'in Sean'dan biraz daha uzun boylu ve yaşça daha büyük olduğunu hemen fark etmişti fakat gözleri mavinin biraz daha koyu bir tonundaydı, saçlarıysa daha uzun ve dağınıktı. Ayrıca daha zayıftı ama yine de son derece yapıldı.

Sean elini beline dolayıp yüzünü Emma'nın yüzüne yaklaştırdı. Genç kadın irkildi. "Ağabeyimi süzmeyi kes."

“Senden daha uzun.”

“Ayrıca daha yaşlı.”

“Olabilir ama bir iki yıldan ne çıkar?” Sean homurdanınca Emma gülerken yan boşluğuna dirsek attı. “Kıskanmıyorsun, değil mi?”

“Mitch’i mi? Lütfen ama...”

“Seni tamamen anlayabiliyorum, küçük kardeşim,” dedi Mitch. “Şimdi beni müstakbel büyükannenle tanıştır da birama devam edebileyim.”

Emma oradakilerle bolca haşır neşir oldu, bolca güldü, yemek yedi ve gün ilerledikçe daha da güldü. Herkes rahattı, kimse özellikle onu ve Sean’ı izlemekle –ya da düğün muhabbetini açıp Sean’ın damarına basmakla– ilgileniyor gibi görünmüyordu, o yüzden Emma da rahatladı.

Büyükannesi yanına bir sandalye çekip oturduğunda Emma buzlu dondurmasını yalıyordu. “Merhaba, büyükanne. Eğleniyor musun?”

“Çok eğleniyorum. Sean’ın çok iyi bir ailesi var. Seni de cidden seviyorlar.”

Emma, “Ben de onları seviyorum,” dedi ve yalan değildi. Sean ve ona zor anlar yaşattıklarında bile onları sevmemek çok zordu.

“Bir süredir düşünüyordum ve düğün hediyesi olarak evi sana vereceğim.”

Emma’nın yediği tüm yemekler, kurabiyeler ve cipsler mide-sinde altüst oldu. “Olmaz, büyükanne.”

“Olur. Orayı yuva bellediğin açıkça görünüyor ve senin olmasını istiyorum. Büyükbaban da evi senin almanı isterdi. Ölmeden önce konuşmuştuk.”

“Ben de istiyorum büyükanne ama *satın almak* istiyorum. Senin için maddi değeri bana öylece veremeyeceğin kadar büyük.”

Emma'nın sözleri üzerine büyükannesi kaşlarını çatı. "O devasa evin borcu tamamen kapatıldı. Şimdi üzerine bir ipotek daha koydurmanın anlamı yok. Mutlu olmaya devam etmemi sağlayacak kadar param var ve senin de devam ettirmen gereken bir işin var."

Emma ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Evi istiyordu. Ayrıca evi şüpheli koşullarda satın almaya da gönüllüydü. Fakat bir düğün olmayacakken büyükannesinin evi düğün hediyesi olarak vermesine müsaade edemezdi.

Derin bir nefes aldı. "Büyükanne ben..."

Bobby kamelyaya koşarak geldi ve önlerinde kayarak durdu. "Kowalski 4 Temmuz Futbol Maçı Kıyameti zamanı geldi."

Cat gülerek yerinden kalktı. "Bu konuyu başka bir zaman konuşuruz, Emma. Git ve eğlen."

"Futbol oynamak istediğimden emin değilim. Özellikle de içinde kıyamet lafı geçiyorsa," dedi ama Bobby elini tuttu ve onu kamelyadan dışarı sürükledi.

Cüselere göre kabaca takımlara ayrıldılar; erkekler, kadınlar ve çocuklar her takıma eşit dağıtılmışlardı. Emma müstakbel nişanlısının takımındaydı ve bu iyi bir şeydi. Sean'ın arkasına saklanacaktı çünkü futbol hakkında bildiği tek şey bir sürü çarpışma içerdiydi.

Kowalski ailesinin oyunu kendi kurallarıyla oynadığını ve uyguladıkları çok az sayıdaki kuralın da değişkenlik gösterdiğini anlamak için sadece birkaç oyun yetmişti. Bu kurallar çoğunlukla küçük çocukların devrilmemesine, yetişkinlerin rekabetçi ataklarının kurbanı olmamalarına hizmet ediyordu.

Maç başladıktan beş dakika sonra her nasılsa Emma topu elinde buldu. Ciyaklayarak topu verebileceği birini -her kim olursa- bulmak için etrafına bakındı ama kimse yoktu. Aslında Danny vardı ama çocuk gülmekten iki büklümdü.

“Emma koş,” diye bağırdı Lisa.

Arkadaşının ona çılgına dönmüş halde el salladığı yöne doğru koştu ama iki güçlü kol onu belinden yakalayıp düşürene kadar ancak birkaç metre ilerleyebildi. Neyse ki yere düşmek yerine bir bedenün üstüne düştü.

Mitch ona sırtarak, “Futbola bayılıyorum,” dedi.

Emma yüzünü ekşitti ve dizini sert zemine dayayarak ayağa kalkabildi. Mitch daha hızlıydı, serbest kalıp ayağa kalkarak Emma’ya yardım etti.

“Topu sana daha sık vermeliler,” dedi, gözlerindeki parıltı Sean’ın gözlerindekiyle aynıydı ama o kadar hınzır değildi.

Sean, Emma’yı dirseğinden çekiştirerek, “Ellerini kızımın üstünden çek,” dedi.

“Ona daha iyi blok yapmalısın.”

“Gidelim,” diye bağırdı Brian.

Mitch bir sonraki oyunda Mike’ın Evan’a attığı pası kesti ve diğer sayı çizgisine koşmak için arkasını döndü. Yolu yaralamışken Sean onu sertçe yere indirdi. Emma’nın yüzünü buruşturmasına yol açan bir gümbürtüyle yere çarptılar ve itişip kakışarak ayağa kalktılar.

Sean ilk yumruğu atmak için kolunu geri doğru çektiğinde Mary taç çizgisinden düdüğü çaldı. “Çocuklar! Yeter!”

Sean doğrudan takımın toplandığı yere gitmek yerine Emma’nın yanına yürüdü ve onu kollarına alarak tenini sızlatan, dizlerinin bağını çözen ve ceza veren bir mağara adamı gibi sert bir şekilde öptü. Ardından birkaç saniye boyunca gözlerini ayırmadan ağabeyine baktı ve Emma’yı orada nefesi kesilmiş, şaşkın haliyle bırakarak takımının yanına döndü.

Lisa ona bakıyordu. Teri, Beth ve Keri de öyle. Hepsinin kaşları Emma’nın gizlenecek bir yer bulmak istemesine yol açan bir

kuşkuyla kalkmıştı. Sean ona tam bir ilkel mağara adamı gibi davranmışsa ne olmuştu? Hiçbir anlamı yoktu. Ona sahip çıktığı filan yoktu. Muhtemelen sadece partiye getirdiği kadınla ağabeyinin flört etmesine içgüdüsel olarak verdiği bir tepkiydi. Öyle olmalıydı.

Birkaç oyun sonra Emma topu tekrar elinde buldu. Berbat olsalar bile herkesin oynama şansı yakalaması gerektiğine dair sessiz bir kural varmış gibiydi. Emma koşacaktı fakat Stephanie'nin gözlerinde o öldürücü Kowalski ruhuyla üstüne geldiğini gördü ve topu havaya fırlattı.

Onu yanlışlıkla yere sermesinden beri Emma'ya dokunmamış olan Mitch topu havada yakaladı ve kale çizgisinden geçirmek için geri koşarken Emma'nın takım arkadaşları memnuniyetsizliklerini yüksek sesle dile getirdi.

"Futbol becerilerin araba kullanmandan bile beter," diye mırıldandı Sean.

"Görünüşe göre, şeyim yok da ondan, yani..."

Genç adam, Emma'yı kendine doğru çekti ve kulağına fısıldayabilmek için kollarını ona doladı. "Sakin söyleyeyim deme."

Emma gülerek Sean'ın göğsüne yaslandı. "Neyi söylemeye-yim?"

"Eğer bu insanların önünde sihirli penisten bahsedersen sonsuza dek konuşup dururlar. Sonsuza dek. Tanrım, yirmi yıl sonra penislerimiz büzüştüğünde ve kullanılmaz hale geldiğinde hâlâ sihirli penis şakaları yapıyor olurlar."

"Senin için değeri nedir?"

Sean ona sardığı kollarını iyice sıkılaştırıp burnunu saçlarına sürttü. "Ne almayı umuyorsun?"

Emma başını çevirdi ve dudakları Sean'ın yanağına değmek üzereyken sesini seksi yatak odası tonuna indirdi. "İstediğim şey... Eve dönüşte arabayı kullanmak."

Sean homurtuyla güldü. “Çok fazla.”

“Mike’in iyice yaşlandığını, elinin ayağının tutmadığını, dış-
lerinin döküldüğünü, yürüme desteğine yaslanarak kıkır kıkır
güldüğünü ve ‘Hey Sean, sihirli peniste ne var ne yok?’ diye
bağırdığını hayal et.”

“Tamam, kazandın. Arabayı sen kullanabilirsin.”

Leo ikisine, “Oynamayı düşünüyor musunuz?” diye bağırdı.

Sean onu bıraktı ve topa doğru yöneldi fakat Emma taç
çizgilerine bakarak kaçma girişiminde bulunmayı düşünür-
ken Mary’nin dudaklarını çevreleyen son derece memnun bir
gülümsemeyle onu izlediğini gördü.

Emma o tebessümün anlamını tam olarak bilmiyordu ama
öğrenmek istediğinden de emin değildi, o yüzden kendini takı-
mına yeniden katılmaya zorladı. Bir araya toplanmışlardı ve
neyse ki Emma’yı içermeyen bir taktik hakkında konuşuyorlardı
fakat o yine de dinledi. Grup dağılırken Sean poposuna şaplak
atınca yerinden zıpladı.

Ağabeyinin Emma’yla flört etmesi Sean’ın içindeki yılışık
adamı ortaya çıkarmıştı. Terry elinde topla yanından koşarak
geçerken Emma düşüncelere dalmıştı.

Terry’nin kocası, “Emma, indir onu,” diye bağırdı ama artık
çok geçti. Ayrıca aptal değildi. Terry’ye bulaşırsanız canınız
yanardı.

Mary düdüğü çaldığında maçın skoru yirmi bire kırk ikiydi
veya kime sorduğunuza bağlı olarak otuz beşte berabere bitmişti.
“Temizlenme ve havai fişeklere hazırlanma vakti. Çocuklar, bu
yıl yola çıkmadan önce banyoya gittiğinize emin olun.”

Belki sadece Mitch yakınlarında olduğu ve Mary’nin gözü üzer-
lerinde olduğu içindi ama Sean eve doğru yürürken elini tutunca
Emma geri çekilmedi.

Kowalski sürüsünün eski yorganlardan yamalı bir adaya yerleşmeleri akşamüstünü bulmuştu. Cat örtülerin bir köşesine çantasını ve daha önce yüzünü güneşten korumak için taktığı şapkasını koyarak kendine yer tuttu. Daha sonra, tanıdık birileriyle karşılaşabilecek mi diye görmek için oradan uzaklaştı.

Ara sıra durarak birkaç arkadaşına selam verdi fakat parktaki banklardan birinde oturan Russell Walker'ı görünce zaten onu arıyor olduğunu kendine itiraf etmek zorunda kaldı. Russell yalnızdı, o yüzden Cat tuhaf liseli kız gerginliğini üstünden atmak için derin bir nefes aldı ve yanına gitti.

“Burası dolu mu?”

Onu görünce yüzü aydınlanan Russell yanındaki boş yere hafifçe vurdu. “Dani ve kocasıyla bir battaniyede otuyordum fakat yerde oturmak için biraz yaşlıyım.”

“Emma ve ben Sean'ın ailesiyle birlikteyiz fakat yürüyüşe çıkmayı ve yerde oturmayı olabildiğince uzun süre ertelemeyi düşündüm.”

“Burada benimle kalırsan sorun ederler mi?”

Kowalski yorgan tarlasındaki insan sayısına bakılırsa muhtemelen Cat'in gittiğini fark etmezlerdi bile. “Büyük olasılıkla hayır.”

“Sorun etmelerini umursar mısın?”

Cat gülümseyerek başını salladı. “Pek sayılmaz, hayır.”

Emma'dan bahsetmişken işte gelmişti, Cat'i aradığı belliydi. Dikkatini çekmek için elini salladı ve Emma'nın yüzünde beliren şaşkınlık gözünden kaçmadı.

“Merhaba, Bay Walker. Büyükannemin kaybolduğunu düşünmeye başlamıştık.”

“Sanırım havai fişekleri Russell'la izleyeceğiz.”

“Ah.” Cat torununun anlamaya çalışmasını izledi. “Pekâlâ.”

“Bu gece çok güzel görünüyorsun,” dedi Russell. “Belli ki aşk yaramış.”

Emma gülümsemeden önce Cat torununun gözlerindeki suçluluk parıltısını gördü, zaten bunu arıyordu ve ona takılmadan edemedi. “Russell henüz Sean’la tanışmadığını söyledi.”

“Hayır. O... şey, Sean alışverişe çıkmayı sevmez. Bir şeylere ihtiyacı olduğunda şehirdeki mağazalara gider, bu sayede aynı zamanda yengesini ve amcasını da ziyaret edebiliyor.”

Kız en azından istikrarlıydı. Cat onun yardım kartları hazırlayıp hazırlamadığını merak etti. “Havai fişeklerden sonra onu yanımıza getirmen gerekecek.”

“Evet. Olabilir. Yani iyi eğlenceler.”

Emma uzaklaşırken büyükannesinin havai fişekleri neden ailesinin yerine nalbur dükkânının sahibiyle seyretmeyi seçtiğini çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çatarak arkasına baktı. O anda Cat’e yakalandı.

Daha sonra bir test atışı yapıldı ve patlama kararan gökyüzünü aydınlatırken Cat torununu aklından çıkardı.

Havai fişekleri kalabalığın geri kalanıyla birlikte hayranlıkla izlediler ve gösteri büyük finaline yaklaştığında Russell elini Cat’in elinin üstüne koydu. Bir süre öylece durduktan sonra parmaklarını Cat’in parmaklarına geçirdi.

“Cat nerede?”

Emma iç çekti ve onları göremeyeceği kadar karanlık olsa da büyükannesini Russell Walker’la birlikte bulduğu yöne baktı. “Bir arkadaşına rastlamış. Bankta o adamla oturuyor, ağaçların orada.”

“O adam?”

“Evet. Nalbur dükkânının sahibi Russell Walker.”

Sean omuz silkti. “Muhtemelen yerde oturmak yoruyordur.”

Büyükannesi havai fişekleri Russell ile izlediğinden Emma canlı renkli, eski yorganın paylarına düşen kısmında Sean’la arasına biraz mesafe koymakta özgürdü. Elbette çok fazla mesafe koyamazdı çünkü bir sürü Kowalski vardı ve çocukların birbirlerini dirsekleriyle dürtemeyecekleri kadar uzak yerlere dağıtmaları gerekiyordu.

Sean kısık sesle, “Valium lazım mı?” diye sormak için ona doğru eğildi.

“Hayır. Neden?”

“Gergin olduğunda nişan yüzüğünü parmağında çevirip duruyorsun ve şu anda yüzükle elektrik üretmeye çalışıyormuşsun gibi görünüyor.”

Emma parmaklarını birbirine geçirerek kenetlediği ellerini kendine doğru çektiği dizlerine doladı. Gergin mi? Neden gergin olsun ki? Futbol maçındaki o mağara adamı öpücüğü yüzünden bedeni hâlâ uğulduyordu, büyükannesi onu nalbur dükkânındaki Bay Walker için ekmişti ve iki olaya da anlam veremiyordu.

Denemediğinden değildi. Tepesindeki karanlık gökyüzü renk cümbüşüne bürünürken her şeyi anlamak için akıllı hızla çalışıyordu. Belki Sean haklıydı ve büyükannesi sadece yerde oturmak istemediği için bankta Bay Walker’ın yanına oturmuştu. Belki Sean onu sadece ağabeyi nişanlısıyla flört ettiğinde gerçekten âşık bir adamın yapacağı şey olduğunu düşündüğü için öpmüştü. İkisi de son derece masumdu.

Fakat Sean’ın iki haftadır ona âşıkmiş gibi davranmasını izliyordu ve kötü bir iş çıkarmasa da Emma’nın dudaklarını ele geçirmeden hemen önce gözündeki ilkel, sahiplenici parıltıyı taklit edebilecek rol becerisine sahip olduğunu düşünmüyordu.

Sean muhtemelen ağzı Emma’nın kulağına yakın olsun diye biraz daha kaydı. Emma onun sağduyusunu takdir etti, teninde

hissettiği sıcak nefesini değil. “Bundan zevk almaya çalışmıyosun bile, değil mi?”

“Ben de.” Emma genç adamın omzunun kendi omazuna değmesinden zevk alıyordu. Ayrıca kokusundan da... Bir de havai fişeklerin yüzünü aydınlatmasından...

Sean başka bir şey söyleyecekmiş gibi durmuyordu fakat Emma’dan uzaklaşmadı o yüzden havai fişekleri seyrederek abartılı bir coşkuyla bağrıışan çocuklara güldüler. Hepsı parlak neon bileklikler ve kolyelerle bezenmişti; bir Vegas gösterisi kadar canlı ve parlaktılar.

Bir süre sonra Emma sert zeminde olabildiğince rahat bir pozisyon bulabilmek için kıpırdandı. Kolay değildi, ta ki Sean onu kendine doğru çekene ve Emma göğsüne yaslanana kadar. Çok rahattı, yani fiziksel açıdan. Yine de duygularını altüst ediyordu ve Sean’ın kollarını ona dolayıp ensesini öpmesi için bir mazereti olacağından kendini büyükannesinin battaniyede yanlarına gelmiş olmasını dilerken bulunca şaşırdı. Fakat şaşkınlığı iyi anlamda değildi.

Sean’ın ona *bir sürü* şeyi yapmak için mazereti olmasını dilemeye başlıyordu. Özellikle de büyükannesinin önünde yapamayacağı şeyler için.

Ayın daha yarısına gelmişlerdi ve Sean’la sevişmenin nasıl olacağını merak ederek öyle çok zaman geçirmişti ki yakınlarda bir gün Sean ona dokunduğunda kendiliğinden bir orgazm patlaması yaşayacağından korkuyordu. En kötüsü de her gece banyodan kanepeye gitmekti, tüm konsantrasyonunu kullanması gerekiyordu. Bedeninin sağa dönüp yatağa, Sean’ın yanına gitmeyeceğine güvenemiyordu.

Sean kulağına, “Şimdi ne düşünüyorsun?” diye fısıldayınca Emma içinden küfretti. Onun yanındayken sevişmeyi düşünmeyi cidden kesmeliydi.

“Yengenin evinde bekleyen tüm o pastaları ve turtaları düşünüyorum,” diye yalan söyledi.

Sean kıkırdadı ama sesi havai fişeklerin sesi tarafından neredeyse tamamen yutuldu. “Tatlıların senin üstünde böyle bir etkisi olduğunu bilmiyordum. Bunu hatırlamam gerekecek.”

Sean’ın sözlerindeki imalı vaatle ve kullandığı boğuk yatak odası ses tonuyla ilgilenmek yerine yüzünü çevirdi ve onu duymazdan geldi. Fakat adamın yüzeye geri çıkardığı arzu sızısını görmezden gelemiyordu. *Bunu hatırlamam gerekecek.*

Büyük finalin sonuncu gürültülü, rengârenk patlamaları gölün üzerindeki gökyüzünü aydınlatığında Kowalski ailesi alkışlayarak tezahürat yaptı ve sonra eşyalarını toplamaya başladılar. Örtülerin üzerinde oturdukları o kısa süre içinde aile oraya yerleşmiş gibiydi, her yere içecek şişeleri, abur cubur ambalajları ve oyuncaklar serilmişti. Sean ayağa kalkarak ellerini Emma’ya uzattı.

Aptalcaydı ama Emma ona dokunmakta tereddüt etti. Sean bir beyefendiydi, o yüzden elbette ayağa kalkmasına yardım edecekti. Daha önceki öpüşmelerinden dolayı içinin hâlâ ürpermesi ve çılgına dönmesi Emma’nın sorunuymdu, Sean’ın sorunu değildi.

Emma ayağa kalkar kalkmaz ellerini olabildiğince hızla geri çekti ve büyükannesinin şapkasıyla çantasına baktı. “Büyükanmem havai fişek gösterisinden sonra seni yanlarına götürmemi istedi. Sanırım seni Bay Walker’la tanıştırmak istiyor.”

“Rahatsız mı oldun?”

“Seni tanıştırmaktan mı?”

Sean başını sallayarak Emma’yı örtünün üzerinden çekti çünkü Terry örtülerini katlamaya çalışıyordu. “Havai fişekleri onunla izlemesinden.”

Büyükannesinin bir arkadaşının olmasının onu rahatsız ettiği iması karşısında sergilenecek olgunca hareket gülüp geçmek olurdu fakat Emma bunu yapamadı. Özellikle de Sean'ı dikkatlice izlerken. "Bilmiyorum. Böyle bir şeyin olacağını hissetmemiştim orası kesin. Mitch nereye gitti?"

"Sarışın. Tribünün orada."

Emma bakmak için döndüğünde Mitch'in sarı renkli, dar ve kısa bir yazlık elbise giymiş olan güzel bir sarışınla konuştuğunu gördü. Kadının sırf evine götürmek için bir erkek bulma amacıyla tek başına geldiğini ima eden süslü ve gösterişli bir görünüşü vardı. "Hiç zaman kaybetmiyor."

Sean homurdanarak güldüğünde Emma onun ağabeyine bakışının çapkınlığına öfkelenmesi mi yoksa kendi dar, yazlık elbiseli fıstığını bulmak için özgür olmaması anlamına mı geldiğini anlayamadı.

Daha bir karar veremedi büyükannesi yanında Russell Walker ve arkasında Emma'nın ebeveynlerinin görüneceğinden biraz daha genç bir çiftle çıkageldi.

"Emma," dedi büyükannesi, "bu Russell'ın kızı Dani ve kocası Roger. Torunum Emma ve nişanlısı Sean."

Emma gülümsedi ve onlarla tokalaştı, tanıştırma merasimi devam ederken gülümsemeyi sürdürdü. Ama içten içe afallamıştı. Kendine, sergilediğim gösterinin yorgunluğu yüzünden, dedi. Tüm bu rol yapma işi yorucuydu ve eve gidip Sean'ı kanepeye atmak istiyordu, bu sayede yatağına kıvrılıp uyuyabilirdi. En azından bu gece sona ermek üzereydi.

Mary, Russell ve diğerlerine, "İşiniz yoksa" dedi, "bizimle gelip tatlı yemelisiniz."

Belki de gece daha bitmiyordu.

On İkinci Bölüm

Sean kuzenlerini öldürecekti. Yavaşça. Acı çektirerek. Ama önce ikisini de eşek sudan gelene dek dövecekti.

Beklendiği üzere havai fişeklerden sonra hep birlikte amcasının ve yengesinin evine dönmüşlerdi. Beklenmedik olan ise Cat'ın Russell ve kızı Dani ile kocası Roger'ı Kowalski ailesiyle tanıştırması ve ailesinin de onları havai fişek gösterisinden sonra kahve ve tatlı için evlerine davet etmesiydi.

Turtalar ve pastalar sömürüldükten sonra Mike ve Lisa oğullarını eve götürmüştü, iki bebek Lily ve Brianna ise uyuyordu o yüzden daha yaşlı nesil kırk yaşın altındaki kimsenin oynamayı bilmediği bir kart oyunu oynamaya karar verdi. Dolayısıyla hiç giymeseydi de olurmuş denebilecek yazlık elbiseli muhteşem sarışınla havai fişek gösterisinden ayrılmadan önce veda eden Mitch dışındaki kırk yaş altı grup bodrumdaki oyun odasına çekilmişti.

Joe vakit geçirmek için harika bir oyunu olduğunu söylemişti. Kevin sırtarak onaylamıştı. Ayrıca dört çift vardı, yani mükemmeldi. Sean işin doğrusunu anlamalıydı.

Dört çift olmalarının mükemmel olmasının sebebinin oynamacakları oyunun yeni evli çiftlerin birbirini ne kadar tanıdıklarını belirlemek için soruların sorulduğu *Yeni Evli Oyunu*'nun sapkın bir yetişkin versiyonu olduğunu anladığında artık çok geçti. Joe ve Kevin içten içe gülmekten katılıyordu çünkü Dani ile Roger'ın orada olması Sean ve Emma'nın rol yapmaya devam etmek zorunda kalmaları anlamına geliyordu, aksi takdirde Dani babasına söylerdi ve babası da onları Cat'e ispiyonlardı.

Roger karttan, “Seviştiğiniz ilk yer neresi?” diye okudu.

Dani süreölçere bastı ve altısı da not defterlerinin üzerine eğilerek telaşla cevaplarını yazdı. Sean boş sayfasına bakarak basit tutmaya karar verdi. Emma’nın da aynısını yapmasını umuyordu.

Kronometre öttüğünde kalemini bıraktı. Joe ve Keri, *Joe’nun 1979 model Ford Granada’sının arka koltuğunda*, yazarak ilk puanlarını aldı. Kevin ve Beth için Joe ile Keri’nin düğün resepsiyonlarının düzenlendiği oteldi. Dani ile Roger ise, *Dani’nin yurttaki odası*, yazmıştı.

Emma suratını ekşiterek Sean’a baktıktan sonra not defterini havaya kaldırdı. “Çiçek açan bir kızılçık ağacının altındaki örtünün üstünde.”

Diğer kadınlar melodik beğeni sesleri çıkarırken Joe ile Kevin kıs kıs gülüyorlardı. Bu, basit tutmak değildi. Çiçek açan bir kızılçık ağacının altında mı?

“Senin cevabın gerekiyor,” dedi Roger.

Sean kâğıdını durum farklı olsaydı kaldırdı. “Bir yatakta.”

Kuzenlerinin kişnemeleri kahkahaya dönüştü, oysa Dani ile Roger sadece biraz şaşırılmış görünüyorlardı.

“Ah,” dedi Emma. “Kastettiğin *birbirimizle* sevişmemiz miydi?”

İyi bir kurtarıştı fakat Sean’ın içinden bir ses bundan sonrasında sadece daha kötüye gideceğini söylüyordu. Zerre kadar kazanma şansları olmaması bir tarafa, sırları açığa çıkmadan oradan ayrılabilirlerse şanslı sayılacaklardı. Belki biraz eğlenebilirdi bile.

Soru okuma sırası Dani’deydi. “Yatak odasında patron hanginiz?”

Kimsenin cevabının eşleşmemesi grubu eğlendirmişti ve Sean not defterini kaldırırken Emma ile onun da cevaplarının

eşleşeceğini sanmıyordu. “Büyük çubuk bende olduğu için tabii ki benim.”

Emma kendi cevabını son derece sıradan bir yüz ifadesiyle okudu. “Sean, çünkü sihirli bir penisi var.”

Erkekler gülmekten kırılrken, Dani, “Vay canına. Şey... yani Sean ve Emma bir puan aldı,” dedi.

Sean bunu kesinlikle onun yanına bırakmayacaktı ve Kevin sıradaki soruyu okurken o da Emma’ya göz kırptı. “Seviştiğiniz en alışılmadık yer neresi?”

Joe ile Keri’nin bu müstehcen icraatı genç adamın ATV’sinin arkasında yapmış olmaları arabanın yeri hakkında birkaç soruya sebep olduktan sonra sıra Emma’ya geldi. “Yatakta çünkü Sean’ın hayal gücü yok.”

Roger, Sean’a doğru mahcup bir bakışla yüzünü buruştururken kuzenleri yerlere yatarak gülmekten hiç utanmamıştı.

Sean omuz silkmekle yetinip not defterini kaldırdı. “Alışveriş merkezinin park alanında, arabada. Emma yalan söylüyor çünkü sevişirken seyredilmenin onu azdıldığını kimsenin öğrenmesini istemiyor.”

Emma’nın ağzı açık kalmıştı ama çabucak toparlandı ve gözlerindeki *gününi göreceksin* bakışıyla uyuşmayan tatlı bir tebesümle karşılık verdi.

Sonraki soruyu Beth sordu. “Hanımlar, erkeğiniz içten içe nerede sevişmenin hayalini kuruyor?”

Keri, Joe’nun Stephen King’in *Medyum* adlı romanında hayaletli olduğu söylenen Stanley Hotel’de sevişmek istediğini biliyordu. Dani, Roger’ın bu işi Karayip adalarında bir sahilde yapmak istediğini iddia etti fakat Roger bunun Dani’nin fantezisi olduğunu onunkinin ise bir iğloda sevişmek olduğunu söyledi. Roger’ı ne kadar sıkıştırsalar da sebebini söyletmediler. Sıra

Kevin'a geldiğindeyse Fenway Park'taki beyzbol sahasında, atıcının durduğu tümsekte seks yapmayı hayal ettiğini Sean bile biliyordu.

Tanrı Sean'ın yardımcısı olsun, cevabını gösterme sırası Emma'daydı. "Bir Burger King tuvaletinde."

Dani, "İğrenç, cidden mi?" diyene kadar kimseden çıt çıkmadı.

"Hayır, hiç de değil," diye gürledi Sean.

Emma ona bakarak, "Cidden," dedi. "Ağzıma koca bir whopper hamburger sokabilmesinin tek yolunun bu olduğunu biliyor."

Odadakiler kahkahaya boğulurken Sean akşamı sırları açığa çıkmadan atlatmalarının tek yolunun mizah olduğunu biliyordu ama bu son şakayı çok da komik bulmamıştı.

Yine de onu gerçekten çileden çıkaran son cevaptı. "Cinselliğinizin bir sloganı olsaydı ne olurdu?" diye sorulmuştu.

Joe ve Keri'nin cevabı doğal olarak, *bebeği uyandırma*, oldu. Kevin ve Beth, *çikolatalı pastadan daha iyi*, yazmıştı, her ne demekse artık. Dani, *güzel bir şarap gibi zamanla daha iyi bir hal alıyor*, yazarken Roger, *peynir gibi, olgunlaştıkça daha iyi oluyor*, yazmıştı ve bunun üzerine puan almaları konusunda bir tartışma başladı. *Rekabeti* kıyasıya bir düzeye taşıyan Keri ve Joe'ya bağlı olmasalardı puanı alabilirlerdi.

Hep birlikte Sean'a baktıklarında Sean homurdanarak kâğıdını çevirdi. Kazanma şansını çoktan kaybetmişlerdi fakat gerçekte nişanlı olmadığı ukalanın ne yazdığından korkuyordu. "Patron Emma'dır."

Not defterini yavaşça çevirirken Emma'nın ona bakışı Sean'ı oynadıkları bu küçük oyunda en büyük elini oynamak üzere olduğuna dair önceden uyarıyordu.

Sean'a çok yüksek bir ses gibi gelen bir tonla, "Boyu *hiç* önemli değil," dedi Emma.

Sean daha bir şey diyemeden –aslında ağzından ne çıkacağına dair en ufak fikri yoktu ama *bir şeyler* söylemeliydi– Cat merdivenlerin tepesinde belirdi.

“Partinizi bölmek zorundayım,” dedi, “fakat geç oldu ve geceyi bitiriyoruz.”

Cat için gece sona ermiş olabilirdi fakat Sean daha yeni başlıyordu.

Büyükannesi kamyonette olmasaydı Emma eve dönüş yolunda Sean’a asla unutamayacağı bir yolculuk yaşatırdı. Hal böyleyken biraz zorlayarak Sean’ın iç çekişlerinin ve ayağını kontrolünde olmayan fren pedalına doğru uzatıp durmasının tadını çıkardı.

Saat çok geç olduğundan büyükannesi doğrudan yatmaya gitti ve Sean da arkasından üst kata çıktı. Emma kapıları kilitlemeyi bitirdiğinde büyükannesinin odasının yanından geçerken odadan horlama sesleri geldiğini duydu.

Sean horlamıyordu fakat çoktan yatmıştı. Sırtüstü uzanmış ve ellerini başının altına koymuştu, somurtarak tavana bakıyordu. Emma ona arabayı kız gibi kullandığı konusunda söylenme fırsatı vermeden temizlenmek ve yatmaya hazırlanmak için banyoya girdi.

Ancak aceleden pijamalarını almayı unutmuştu ve bir ikilem yaşıyordu. Dışarı çıkıp pijamalarını alabilir ve üstünü değiştirmek için banyoya dönebilirdi veya dışarı çıkıp orada giyinebilirdi. Sean’ın hoşuna gitmezse izlemek zorunda değildi.

Banyodan çıktıktan sonra yatak odasındaki tavan lambasını kapattı fakat pek işe yaramadı. Hava açıktı, ay parlıyordu ve Emma kot pantolonunun düğmelerini açıp pantolonu kalçalarından indirirken tamamen görülebildiğini biliyordu.

“Ne halt ediyorsun?”

“Pijamalarımı giyiyorum.”

“O işi hep banyoda yaparsın.” Sean’ın sesi kısık ve boğuktu fakat Emma onun başını çevirmediğini fark etti.

“Almayı unuttum ve geri gitmenin anlamı yok.” Pantolonunu tekmeleyerek çıkardı ve tişörtünü çıkarmadan önce şortunu giyecekti fakat Sean’ın oyundaki aptalca sorulara verdiği aptalca cevapları hatırladı ve fikrini değiştirdi.

“Asıl konu giyinme işini benim önümde yapmaman.”

“Ah, unuttun mu? İzlenilmek beni azdırıyor.” Tişörtünü başından çıkardı.

Tişörtünü çıkardığında şaşkınlıktan çılgılık atmamak için kendini tutmak zorunda kaldı çünkü Sean sadece mavi boxer şortuyla somurtarak önünde duruyordu. “Hayal gücüm olmadığını söylemiştin.”

“Hayal gücünün olmaması en iyi arkadaşının ailesinin bir teşhirci olduğunu düşünmesinden *çok* daha kötü, değil mi?”

“Söylediğin diğer şey hakkında da bir daha asla konuşmayacağız. *Asla.*”

Sean genç kadının kişisel alanını ihlal ediyordu, o yüzden Emma onu itmek için ellerini göğsüne koydu fakat bileklerinden yakalandı. Emma avuçlarını adamın çıplak tenine bastırarak öylece dikilirken Sean’ın kalbinin de onunki kadar hızlı attığını hissedebiliyordu. İki seçeneği olduğunun farkındaydı. Çekip gitmek veya onunla yatağa girmek.

Bedenini biraz daha yaklaştırarak parmaklarını Sean’ın göğsünde iyice açtı. “Hangisi hakkında konuşmayacağız? Müşterek hamburgerci tuvaleti mi yoksa...”

“Beni çok zorlama, Emma. Uzun zaman oldu.”

“Ne kadar uzun?”

“Aşırı uzun.” Sean kadının ellerini göğsünden çekti fakat bileklerini bırakmadı. “Ayrıca bu işe yaramaz planla kapımda belirmediğinden beri flört durumunun dışına asla çıkmadım.”

“Yani biz başladığımızdan beri sen hiç...”

“İhtiyacım olan son şey gerçekte ilişkim olmadığını kimseye söyleyemediğim bir kadını aldatırken yakalanmak.” Sean’ın bakışları Emma’nın suratından dantelli beyaz sutyenine kaydı, ardından derin bir iç çekti. “Beni öldürüyorsun.”

“İki haftadır yatakta yanına kıvrılmanın nasıl olacağını merak ederek her gece kanepede uyanık halde uzanmak beni de öldürüyor.”

“Evet.” Sean onun bileklerini bıraktı, ellerini ensesine kaydırarak saçlarına gömdü. “Bunu ben de düşündüm. Hem de çok. Aslında neredeyse sürekli...”

“İki bekâr yetişkiniz. Acı çekmemiz için sebep yok.”

Sean onu yavaşça kendine çekiyor, parmak uçları kafasının arkasına masaj yapmaya devam ediyor ve konuştukça Emma sabırsızlanmaya başlıyordu. Konuşmaktan çok icraat istiyordu.

Anlaşılan Sean o sayfayı henüz çevirmemişti. “Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek, Emma, o yüzden herhangi bir fikre kapılmanı istemiyorum. Cat’i havaalanına götürdüğümüz gün ben de hayatıma devam edeceğim. Bu gerçek değil.”

“Orgazmlar gerçek olacak, değil mi?”

“Hem de çok. Ayrıca çok sayıda.”

“Kabul ediyorum.”

Sean kısık, boğuk bir sesle Emma’nın yüzünü kendine doğru çekti ve ağzını ele geçirdi. Daha önce eğreti futbol sahasında öptüğü gibi sert ve talep yüklü bir öpücüktü fakat telaşlı değildi. Sean’ın dili kadınınkıyla oynasırken eli de saçlarını sıkıca tutmuştu.

Diğer eliyle kadının kalçalarını kendine doğru çekti ve Emma onun belden aşağısının mükemmel olmadığını ima ederek çok ama çok yanıldığının sert kanıtını hissetti.

Elleri Sean'ın göğsünden omuzlarına ardından sırtına kaydı, öpmeyi bırakmamasını istediği için onu sıkıca tutuyordu. Genç adam, Emma bacaklarını beline dolayabilsin diye onun kalçalarına uzanıp kucagina kaldırdığında Emma da ona sarılarak sıkıca tutundu.

Bir saniye sonra Sean onu yatağa atmıştı, bedeni onun bedenini örtüyordu ve sertleşen penisi bacaklarının arasındaydı. Emma kalçalarını kaldırarak devam etmesi için onu teşvik etti fakat Sean uzun süredir sevişmediğini söyleyen bir erkeğe göre hiç aceleci görünmüyordu.

Daha sonra başını kaldırdı ve Emma'nın yüzüne baktı. "Daha ileri gitmeden önce söylemem gereken bir şey daha var."

Emma homurdandı. "Cidden mi?"

"Sihirli penis hakkında bir espri daha duyarsam," diye uyardı, "iç çamaşırımın içine buz küpleri doldurmak zorunda kalsam bile umurumda değil, çeker giderim. Muhtemelen çarpık bacaklı olarak ama yine de giderim."

Emma gülerek ellerini sırtına götürdü ve sutyenini açtı. "Kendimi tutmaya çalışacağım."

Sean sutyenin askılarını kollarından çekerek kenara attı, sonra da ağzını Emma'nın göğüslerine götürdü. Meme ucunu ağzına alıp nazıkçe emerken Emma inleyerek kalçalarını adama doğru itti.

Sean diğer göğsüyle de biraz ilgilendikten sonra Emma'nın yüzünü görebilmek için başını kaldırdı. Solukları biraz hızlanmıştı -aslında ikisi de aynı durumdaydı- ve Emma'ya mahcup bir gülümsemeyle baktı.

“Her ne kadar seni dayanıklılığım ve hayal gücümle etkilemek istesem de belki bunu yarın gece yapabiliriz.”

Emma bacaklarını Sean’ın baldırlarına dolayarak ayağını bacağına gezdirdi. “Yarın gece mi? Yanlış bir fikre kapılmıyorsun, değil mi?”

“Yarın gece sana yapmak istediklerimle ilgili fikirlerim var. Şu andaysa biraz... aciliyet söz konusu, demek istediğimi anlıyorsundur herhalde.”

“Ne demek istediğini tam olarak biliyorum.” Emma külotunu indirdi. Sean külotu tamamen çıkarabilmek için kenara kaydıktan sonra Emma’nın komodinine uzanıp bir kondom çıkardı.

“Hey. Komodinime kondom mu koydun?”

“İyimser biriyim.” Daha sonra doğrularak şortunu çıkarınca Emma da iyimserleşti.

Sean üzerine tekrar eğildiğinde Emma bacaklarını kalçalarına dolayarak onu devam etmesi için teşvik etti. Sean direniyordu, onu haşın bir şekilde bir kez daha öpmek için başını eğdi ve sonra bacaklarının arasına yerleşti.

Vay canına, Emma’nın son iki hafta boyunca huzursuz geçen gecelere değeceğini düşündüğü her şeye sahipti. Sean, Emma’nın tırnakları sırtına batana ve yavaşça inleyerek anlaşılmaz, kesik cümlelerle daha fazlası için yalvarana kadar azap verici yavaş itişlerle içini doldurdu.

Kolunu genç kadının sağ dizinin altına koyup kendini içine iyice itince Emma sert bir nefes alarak Sean’ın ismini haykırdı.

Sean, “Şşş,” diye fısıldadıktan sonra tekrar aynıısını yaptı.

Emma’nın sessiz kalmasına imkân yoktu. Ona daha hızlı ve daha sert hareket etmesini haykırmak isterken sessiz kalamazdı o yüzden bedenini döndürdü ve Sean ne demek istediğini hemen anladı. Emma artık dizlerinin üzerindeydi, ağırlığını kollarına vererek yüzünü Sean’ın yastığına gömdü.

Sean içine girerken parmaklarını Emma'nın kalçalarına geçirdi, her itişi bir öncekinden biraz daha sertti. Emma avuçlarında sımsıkı tuttuğu yastığa doğru inlerken son derece gerçek bir orgazmla bedeni titredi.

Sean inleyerek eliyle kalçalarını sıktı ve titreyerek iine son bir iki kez daha girdi. Daha sonra, Emma'nın bedenini çarşafın üstüne düz bir şekilde uzatarak üzerine yattı.

Emma yastık yüzünden boğulmamak için başını çevirerek Sean'ın titreyen, ağır bedeninin sıcaklığının tadını çıkardı. Sean genç kadının ensesini öptükten sonra kalkmaya yeltendi ama tekrar üstüne kt.

Emma'nın saçlarına doğru, "Bir dakikacık daha," diye mırıldandı.

"Mmm." Emma konuşacak gücü henüz bulamamıştı fakat konuşabilseydi kalkmasını istemediğini söylerdi. Hallerinden memnundu.

Sean bir dakika sonra banyoya gitmek için kalktı ve dönüşte Emma'nın yastığını kanepeden alarak yatağa fırlattı. "Yana kay. Yatağın benim tarafımda yatıyorsun."

Emma uykulu bir sesle, "Bu benim yatağım," diye mırıldandı. "Senin bir tarafın yok."

"Yana kay."

Emma sırf tartışmaya girerek o anın ışıltısını bozmak istemediği için yana kaydı. Sean yatakta *kendi* tarafına uzanıp onu tekrar bedenine doğru çekince Emma hiç umursamadı.

"İnanılmazdı," diye fısıldadı Sean.

"Sihirli."

Genç kadın poposuna şaplak atılınca ciyaktı fakat Sean kolunu ona dolayıp yüzünü saçlarına gömerken kıkırdıyordu. Emma uykuya daldığında hâlâ gülümsüyordu.

Sean telefonun sesine uyandı. Birkaç saniye için şaşırdı çünkü günlerden pazardı o yüzden Emma'nın alarmı çalmamalıydı. Daha sonra komodindeki kendi telefonunun çaldığını fark etti.

Aynı zamanda, Emma'nın gece ona doğru dönmüş olduğunu ve battaniyenin aşağı kaydığını fark etti. Kahretsin göğüsleri çok güzeldi. Fakat Emma telefon çaldığı için kıpırdanıyordu o yüzden Sean ona bakmayı kesip telefonu açtı.

"Ne var?"

"Umarım seni uyandırmamışımdır diyecektim ama sanırım uyandırdım." Arayan Mitch'ti ve sesi bunun için çok da üzölmüş gibi gelmiyordu.

"Günlerden pazar ve sabahın yedisi, pislik. Elbette beni uyardın."

Emma'yı da uyandırmıştı ve Emma yataktan çıkıp kıyafetlerini alarak banyoya gidince Sean hayal kırıklığına uğrayarak iç çekti. Dün gece uykuya dalarken gözünde canlandırdığı uyanma şekli bu değildi.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," dedi Mitch.

"Amerikan Otomobil Birliği'ni ara."

"Sen kardeşimsin."

Sean ayaklarını yere sarkıtarak yüzünü ovaladı. "Ne oldu?"

"Kiralık arabamın aküsü bitti ve öğleden sonraya kadar ellerinden bir şey gelmiyor. April'in da arabası yok."

"April. Ah, bekle... şu sarışının adı mı?"

"Evet. Gelip beni alman ve havaalanına götürmen gerekiyor."

"Taksi çağır."

"Denedim. Burası Boston değil, ahab. Burada bulabileceğim ve beni Manchester'a götürecekt en erken taksi Manchester'da olmam gerekenden on dakika sonra geliyor. Sadece beni havaa-

lanına götürmene ihtiyacım var. Kiralama şirketi beş para etmez arabalarını gelip alacak.”

“Tamam. April’in evine nasıl geleceğim?”

Yol tarifini yapışkanlı bir not kâğıdına karaladığı ve ağabeyine hemen yola çıkacağına dair söz verdiği sırada Emma yatak odasından çıkarak arkasında düşün çiçek kokan buharını bırakmıştı. Sean onu geri çağırmayı düşündü fakat ne diyeceğine dair en ufak fikri yoktu, o yüzden Emma ona sıcak su bırakmış mı diye bakmak için banyoya gitti.

Alt kata inmeden önce keçeli kalemını çıkardı ve aynaya yeni bir not kâğıdı yapıştırdı. *Aklıma gelmişken, en sevdiğim sevişme pozisyonu OYDU. Az kalsın yanına bir gülen surat ekleyecekti fakat bunun uygun olmayacağına tam vaktinde karar verdi. Ayrintılara dikkat etmek sonu olmayan riskli bir durumdu.*

Mutfğa girdiğinde, masadaki yerinde bir tabak dolusu çırpılmış yumurtayla pastırma bulunca saate baktı ve Mitch’in birkaç dakika daha bekleyebileceğine karar verdi.

Emma sıra dışı şekilde hareketliydi, sırf Sean’a bakmak zorunda kalmamak için yapıyor gibiydi. Kızarmış ekmeğe yağ sürdü, meyve suyunu kaldırdı ve Sean’ın görebildiği kadarıyla görünmez bir kahve lekesini silmek için birkaç dakika harcadı. Belki de büyükannesi odada olduğu içindi ama dün gece seviştikleri için biraz utanmış görünüyordu.

Harika bir sevişmeydi. Sean’ın en ufak bir utanç duymadığı ve yatma vakti gelir gelmez tekrar yapmayı umduğu bir sevişmeydi. Fakat bu kez bir yönetmenin kurgusu gibi daha uzun sürecekti. Uzun süredir ihmal ettiği seks dürtüsünün zorunlu kıldığı performans eksikliğini telafi edebilirdi.

Şimdilik Mitch’le ilgilenmeliydi. Kahvaltısını rekor sürede midesine indirdikten sonra tabağını kurularak Cat’i yanağından öptü. “Yiyip kaçmaktan nefret ediyorum ama ağabeyimi havaalanına götürmem gerekiyor.”

Bir nişanlının yapacağı bir şey olduğundan her zaman yaptığı gibi Emma'ya veda öpücüğü vermeye gittiğinde onun utanıp kaçmasını bekliyordu. Oysa Sean'ın dudakları dudaklarıyla birleşince Emma adamın üst dudağını diliyle okşadı ve daha sonra hayal gücünü değerlendirmeyi vaat eden bir bakış attı.

Sean, April'in evini sorunsuz buldu. Mitch kadına kapıda veda öpücüğü verirken kamyonette oturarak bekledi. Daha sonra Mitch kadını bir kez daha öyle uzun öptü ki Sean ikisini ayırmak için sonunda kornaya bastı.

Uzaklaştıkları sırada sarışın gülümseyerek el sallıyordu, onu gören Sean ise başını salladı. Kadın Mitch Kowalski'yi bir daha asla göremeyecekti ve bunu kendisi de biliyordu. En büyük ağabeyinin kadınları sevmeye ve ona kin gütmelerine yol açmadan terk etme konusunda inanılmaz bir yeteneği vardı.

Mitch'in keyifli hali çok geçmeden Sean'ın sinirine dokunmaya başladı. "Isık çalmaya devam edersen yürüyerek gideceksin."

"Hey, sadece senden hoşlanıyormuş gibi yapan bir kadınla takılman benim hatam değil."

Sean'ın parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. Mitch'e Emma'nın dün gece rol yapmadığını söylemek cezbedici geliyordu fakat dürtüsü geçene kadar ağzını kapalı tuttu.

Birincisi, işin ucunda para vardı. Mitch'e sırrını söylerse daha uçağa binmeden Ryan'a ve Josh'a söylerdi ve bu sayede bahsi kimin kazandığını belirleyebilirlerdi. Ama bu kısmı çok da önemli değildi. Her zaman bahisler olurdu ve Sean bazen kazanırken bazen de kaybederdi.

Asıl önemli olan Mitch'in kuzenlerinden birine söyleme ihtimaliydi. Hayır aslında muhtemelen söylerdi, o kuzen de diğer kuzenlere söylerdi, onlar da eşlerine söylerdi ve sonrasında haberin Mary Yenge'ye ulaşması an meselesiydi. Mary Yenge, Sean ve

Emma'nın *gerçek* bir çift olmaya başladıklarını kafasına koyarsa bir saniye içinde Sean'a saldırırdı ve evlenmesi için baskı yapardı.

En iyisi çenesini kapalı tutmaktı çünkü Emma dün gece her ne kadar dünyasını sallamış olsa da evlenmek Sean'ın aklındaki son şeydi.

On Üçüncü Bölüm

Gece dolaşan bir hayvan tarafından yeni bahçesi altüst edilen öfkeli bir müşteri yüzünden Sean'ın evden ayrılmasından beş dakika sonra Emma'ya telefon geldi. Emma ve Sean farklı kamyonetlerle evden ayrılır ayrılmaz Cat mutfakta bir zafer dansı sergiledi. Üzerlerinde kutlamak için yapılmış tişörtler olsaydı seviştikleri ancak bu kadar belli olurdu.

Birbirleriyle iki kelime bile konuşmamışlardı ve ne pahasına olursa olsun göz temasından kaçınmışlardı fakat kavga etmiyorlardı. Mutfağı gerilimle dolduran duygu öfke değildi. Hayır, sevişme sonrası sabahı tuhafılığıydı ve Cat şu anki halinden daha mutlu olamazdı.

Mutfakta ufak tefek işlerini halletmeyi bitirdiğinde Mary'yi aramak için yeterince uygun bir saatti. Kendine biraz çay demledi ve rahat oturmak için çayını da alıp oturma odasına geçti.

Karşılıklı selamlaşmalarının ardından, "Mitch'in fark yaratacağı konusunda haklıymışsın," dedi.

"Mitch'in Emma'ya dokunması Sean'ın hoşuna gitmedi. Yemin ederim, o öpücük az kalsın ayaklarının altındaki çimenleri tutuşturacaktı."

"Tahmin et bakalım, dün gece kim kanepede *uyumadı*?"

Mary, "İşler kızışıyor," deyince ikisi de güldü.

"İşlerin kızışmasından bahsetmişken, Emma'ya evi düğün hediyesi olarak vermek istediğimi söyledim. Bir an kucağıma kusacağını sandım."

"İlginç."

Cat çayından bir yudum içti. “Sanırım benim için endişelenmesinin yanı sıra evi satacağımdan da korkuyordu.”

“O halde Sean’la bir ilişki uydurması içini rahatlatmış fakat evin tek başına bir kadın için çok fazla olduğunu söyleyip durmanı da bıraktırdı.”

“Aynen.”

“Emma ne dedi?”

“Evi ona vermemi istemediği, benden satın almak istediği konusunda ısrar edip durdu. Torunumu tanırım. Yalan bahanelerle evi hediye olarak kabul edeceğini sanmıyorum.”

“Haklı olduğunu düşünmek istiyorum. Sen ne yapacaksın?”

Cat iç çekti. “Şimdilik olurlarına bırakacağım. Zorlarsam bana gerçeği söylemeye karar verebilir. Birbirlerini daha yeni –nasıl desem– keşfettikleri için bir süre daha her şeyi olurlarına bırakmayı tercih ederim.”

“İyi tespit.” Mary sesini biraz alçalttı. “Birbirini keşfetmekten bahsetmişken, Russell Walker’la aranda neler oluyor?”

Cat, “Arkadaşız,” dedi fakat arkadaşı gülmekle yetindi. “Tamam, *arkadaş* yeterince güçlü bir sözcük olmayabilir.”

“Yeterince güçlü olan sözcük *ne* olurdu?”

“Bilmiyorum. Çok saçma. Russell’in yanında olmadığım da kendime bir erkekle flört etmek için çok yaşlı olduğumu söylüyorum. Ama onunlayken kendimi hiç de yaşlı hissetmiyorum.”

“Sana vurulmuş. Bunu herkes görebilir.”

“Vurulmuş.” Cat kıkırdadı. “Hoşuma gitti. Fakat eve dönmem iki haftadan az kaldı ve Russell’in tüm hayatı burada.”

“Dükânının kapanacağını söylemiştin.”

“Evet ama hâlâ topluluğun bir parçası ve kızı burada.”

“Senin torununun burada olması gibi mi?” Mary’nin hattın diğer ucunda tüh çektiğini açıkça duyabiliyordu. “Bu bir engel değil.”

“Belki öyle ama kendi düzenimi kurdum. Russell etkileyici biri ve yanımda olması hoşuma gidiyor fakat kalan yıllarımı başka bir adamın çoraplarını toplayarak geçirmek istediğimden emin değilim. O işi uzun süredir yapmak zorunda değilim.”

“Ben Leo’nun çoraplarını topluyorum. Leo ise ayaklarımı ovalıyor. Benim için sorun yok.”

Cat çayını biraz daha yudumladıktan sonra iç çekti, Russell ayaklarını ovar mı diye merak ediyordu. “Çok saçma.”

“İddiaya varım Emma ve Sean da aynısını demiştir.”

Sohbet çocuklara döndü ve Cat için hava hoştu. Russell hakkında ne hissettiğini henüz çözmemişti, o yüzden bu konuda konuşmak istemiyordu.

Belki gerçekten aşktı. İkisi de uzun zamandır yalnızdı. Fakat ikisinden birinin eşyalarını toplayıp birlikte yeni bir hayata başlamak istediği anlamına gelmiyordu. Büyük bir taahhüttü ve Cat bu noktada gereken enerjiye veya isteğe sahip olduğundan emin değildi.

Kendi hayatı hakkında kafa patlatmaktansa Sean ve Emma’nın hayatlarına burnunu sokmak çok daha kolaydı.

Sean ağabeyini havaalanına bıraktı, sonrasında Emma’yı yatağına alma vakti gelene kadar yapacak bir işi yoktu. Aslında *Emma’nın* yatağına. *İkisinin* yatağı demek kulağa nasıl geliyor diye denedi fakat akli uzak durmasını tembih etti. Bu, gerçek bir çiftmiş gibi görünmelerine yol açıyordu.

Emma üzerinde çıplak olduğu sürece kimin yatağı olduğu hiç umurunda değildi. Dün gece çabucak boşalmıştı ve kanıtlaması

gereken bir şey olmasa da bu gece acele etmemeye niyetliydi. Fakat gece gelmek bilmiyordu. Zamanın bu kadar yavaş ilerlediğini sadece ülkesine geri döndüğü sırada görmüştü.”

Sean eve geldiğinde Emma'nın kamyoneti garaj yolunda değildi ve ilk başta evin boş olduğunu düşündü. Fakat daha sonra, kahkahalar duydu ve camdan dışarı baktığında Cat'ın kablosuz ev telefonunu kulağına dayamış halde arka bahçedeki salıncakta oturduğunu gördü. Emma'nın nereye gittiğini sormak için Cat'ın telefon görüşmesini kesmek istemediğinden kitabını aldı ve okumak için kanepeye uzandı.

Uyuyakalmış olmalıydı çünkü kendine geldiğinde saat ilerlemişti ve Emma'nın mutfak tarafından gelen sesini duyabiliyordu. Gerinerek doğrulduktan sonra kitabını sehpaye bıraktı. Biraz zaman öldürmek için kötü bir yol sayılmazdı. Tuvaletini yapmak ve uykulu nefesini tazelemek için üst kata çıktıktan sonra kadınları aramaya gitti. Verandadaydılar fakat esintinin içeri girmesi için pencereleri ve arka kapıyı açık bırakmışlardı, o yüzden Sean bira almak için buzdolabını açarken onları net bir şekilde duyabildi.

“Yani Lisa başnedimen, Stephanie de nedimen olacak,” diyordu Cat. “Sean'ın sağdııcı olarak kimi istediğini biliyor musun?”

“Hayır. Henüz o konuya gelemedik.” Emma'nın sesinde herhangi bir gerginlik duymuyordu fakat öyle hissettiğini tahmin ediyordu. Gerçekleşmeyecek bir düğünü planlamak en basit tabiriyle tuhaftı.

“Belki de Mike'in en büyük oğlundan sağdııcı olmasını isteyebilir bu sayede Stephanie'ye eşlik edebilir, adı Joey'di değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Emma. “Oğlanlardan birine sorup diğerlerine sormamak çok da adil olmaz bence.”

“Doğru. Belki de konuklara yerlerini gösterebilirler ve herkes oturduğunda ailelerine katılabilirler.”

Sean oturma odasına hızlıca geri dönmeye karar vermişti ki bir sandalyenin geri doğru itilirken çıkardığı gıcırıtıyı duydu.

“Bunu daha sonra konuşabiliriz, büyükanne. Şimdi gidip Sean’ı uyandırayım da ızgarayı yakmasını istediğimizde uyku sersemi olmasın.”

Sean’ın kaçacak vakti olmadı, o yüzden tezgâha yaslanarak birasını açtı. Emma onu görünce durdu ve elinden tutup koridordan oturma odasına götürdü.

“Nereye kayboldun?” diye sordu Sean.

“Ne? Ah, bir müşterinin acil bir durumu vardı. Ama...”

“Bahçeyle ilgili acil durumlar da mı oluyor?”

Emma öfkeyle nefesini verdi. “Evet. Zenginsen her şey acil bir durum olabilir. Ama büyükanne’nin dediklerini duydun mu?”

“Evet. Bu arada erkeklerin nasıl tek bir sağdıç seçmesi bekleniyor? Üç erkek kardeşim var ve üçünü de seviyorum. Ya Mikey? Veya Kevin veya Joey? Sokaktan geçen bir yabancıyı seçmek daha kolay görünüyor, bu sayede taraf tutmak zorunda kalmazsın. Sanırım Mitch’e sorabilirim. En büyüğümüz o ve geri kalanlarımız bir kadını tavlama hakkında bildiğimiz çoğu şeyi ondan öğrendik.”

“Unuttuysan diye söylüyorum, henüz bir kadın tavlamadın. Ayrıca kimi seçtiğin önemli değil çünkü bir düğün olmayacak.”

Emma aşırı gergindi, o yüzden Sean ona gülmeye cesaret edemedi. Yanakları parlıyordu ve yüzüğünü parmağında çevirip duruyordu. Cat’in sahte düğünlerini planlamak istemesi konusunda Emma’ya kendini daha iyi hissettirmek için söylebileceği bir şey olmadığından Sean birasını tutmadığı elini Emma’nın beline doladı ve onu kendine çekti.

“Aşırı endişeleniyorsun,” dedi Sean.

“Sen ise...”

Sean onu susturmak için öptü. Ona sahip olduğu son seferden beri düşünebildiği tek şey ona yeniden sahip olmaktı. En önemlisi de onu öpmek hoşuna gidiyordu. Hem de çok. Düşündüğünde belki de gereğinden fazla hoşuna gidiyordu.

O yüzden üzerinde durmadı. Bunun yerine kendini Emma'nın ağzının tadında, dudaklarının yumuşaklığında ve ellerinin beline kayarak onu kendine çekmesinde kaybetti.

Sean'ın arkasında duran Cat, "Ah," dedi. "Bölmek istememiştim."

"Hayır," dedi Emma. "Sadece... konuşuyorduk."

"Görebiliyorum."

Büyükannesi bir tarafa, herhangi birine dönüp bakabilmek için en azından birkaç dakika geçmesi gerekeceğinden Sean ona zaman tanıdı ve yanından geçip televizyonun kumandasını aldı. "Yarınki hava durumunu yakalayabilecek miyim diye bakıp sonrasında ızgaraya başlayacağım."

Neyse ki Emma ile Sean'ın sohbeti Florida, televizyon ve içinde düğün geçmeyen herhangi bir konuya çevirmeleri sayesinde akşamı nedimler ve yer göstericiler hakkında daha fazla konuşmadan geçirdiler. Fakat Sean daha önce dakikaların çok yavaş ilerlediğini düşünüyorsa akşam yemeği ve yatma vakti arasındaki geçmek bilmeyen süre dayanılmazdı.

Sonunda çıplak halde çarşafların arasına kıvrılma ve Emma'nın banyodan çıkmasını bekleme vakti gelmişti. Emma'nın çıplak olup olmamasını umursamıyordu. Yatmak için her ne giydiyse üzerinden çıkarması sadece birkaç saniye sürecekti.

Emma üzerinde her zamanki pijamalarıyla nihayet banyodan çıktığında Sean sırtarak yorgani onun için açtı.

Emma kaşını kaldırıp baktıktan sonra ışığı söndürmeye gitti. "Kendine fazla güvendiğini düşünmüyor musun? Yani seninle tekrar yatacağımı farz ederek?"

“Dün gece biraz aceleciydim. Bence daha iyisini yapabiliriz.”

Emma yatağa vardığında çıplaktı, arkasında kıyafetlerinden bir yol bırakmıştı. “Daha iyisini yapabileceğini mi söylüyorsun? Çünkü ibreyi epey yüksekte bıraktın aslında.”

Sean konuşarak daha fazla vakit kaybetmedi. Emma yatağa girdiğinde kendi tarafına kaydı ve eliyle kadının yüzünü tuttu. Gözleri içinde boğulmak istediği siyah havuzlar gibiydi, o yüzden bakışlarını ağızına indirdi. Emma dişleriyle alt dudağını kemiriyordu ve Sean onu durdurmak için öptü. Daha sonra onu öpmeye devam etti çünkü birazdan yaşayacağı güzel hisler bile Emma’nın dudakları kadar ilgisini çekmiyordu.

Sean isteksizce onu öpmeyi kestiğinde Emma hafifçe nefesi kesilmiş halde, “Öpüşmekte çok iyisin,” dedi.

“Birçok şeyde çok iyiyimdir.”

“Ah, cidden mi? Peki, kanıtlayabilir misin?” Sean başıyla onaylayınca Emma bir kedi gibi gerinerek kendini Sean’a sundu. “Hiç acele etme.”

Sean’ın kanı resmen kaynıyordu fakat dilini Emma’nın dudaklarında gezdirerek gülümsedi. “Niyetim o zaten.”

Emma’nın her santimini keşfetti, onu çıldırtmak için neresine ve nasıl dokunacağını öğrenirken kesinlikle hiç acele etmedi. Elleri ve ağızıyla ona dokunmaya devam etti, ta ki Emma altında nefes nefese kalana ve kıvranmaya başlayana dek. Ardından parmağını Emma’nın ıslak girişine daldırdı, genç kadın kalçalarını kaldırıra ve çığlık atamadığı için yumruğuyla omzuna vurana kadar klitorisini ovaladı.

Daha sonra hepsini tekrar yaptı.

Sean zaman kavramını yitirmişti. Emma ve ona hissettirmek istedikleri dışındaki her şeyi unutmuştu, ta ki Emma onu saçlarından yakalayıp bedeninin üzerine çekene kadar.

Emma kesik soluklarının arasında, “Her neyi kanıtlamaya çalışıyorsan başardın,” dedi. “Seni içimde istiyorum. Hemen.”

Sean rekor sürede bir kondom takarak Emma'nın bacaklarının arasına yerleşti. Emma başını kaldırdı, Sean içine girerken onu haşince öptü ve sonra başı yastığa düştü. Genç adam onun gözlerini izledi, Emma'nın içine girerken bakışlarıyla onu alta almasına izin verdi. İkisi de kendilerini daha fazla tutmayacakları bir noktadaydı ve çok geçmeden Sean zevkin doruğuna ulaşip aklını başından alırken Emma parmak boğumlarını ısırdı, orgazmı bedenini sarsarken sessiz kalmaya çalışıyordu.

Ah, evet, bu sefer kesinlikle daha iyiydi. Sean sonunda düzgün nefes alabildiğinde kondomu çıkardı ve örtüyü üzerlerine çekti. Emma'yı biraz yana kayması için dürttü fakat Emma fazla pişmiş spagetti kadar yumuşamıştı ve ona kaymasını söylediğinde yastığına doğru konuştuğu için Sean'ın duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

Sean ona sarıldı ve sırtarak gözlerini kapattı. Belki yarın gece tüm işi Emma'ya yaptıırırdı.

“Ağaçlara yeterince uzun bakarsan büzüşüp yok olacaklarını mı düşünüyorsun?”

Emma dikkatini önündeki sorundan uzaklaştırıp Sean'a vermeye çalıştı. “Ne?”

“Yarım saattir aynı noktaya bakıyorsun.”

Yazlık kulübenin arka basamaklarında oturuyordu ve fiyat teklifi vermeye davet edildiği arazi parçasına bakıyordu. “Ağaçlara bakmıyorum. Asıl sorun açığa çıkmış olan kökleri. Ayrıca tüm su boşaltma sistemi.”

Sean bir ağaca yaslanmıştı. Bir elinde gazoz vardı, diğer eliniyse cebine sokmuştu. “Bakmak yardımcı oluyor mu?”

“Evet, oluyor.” Emma ayağa kalktı ve kot pantolonunun arkasını silkeledi. “Kuru yaprakların toplandığı ve çürüdüğü şu alanları görüyor musun? Demek ki karlar erirken ve bahar yağmurları sırasında sular oralarda birikiyormuş. Su giderleri kısmen de olsa yüzeye çıkan ağaç kökleri yüzünden berbat durumda ve suyun birikmesi peyzaja başlamadan önce ilgilenmem gereken bir sorun.”

“Ev sahibi ağaç gölgesi istiyor mu yoksa ağaçları sökebilir misin?”

Emma başını sallayarak telefonunu cebinden çıkardı. Mülkün onlarca fotoğrafını çekmişti ve durduğu açıdan da birkaç fotoğraf çekti. “Ağaçları sökmem. Bu sahil kıyısı nükleer atıklardan daha fazla denetim altında.”

“Ağaç kökleri bile mi?”

“Büyük erozyon faktörü. Ağaçlara bulaşmadan çalışmalıyım.” Fakat orada yapabileceği başka bir şey yoktu. Yazılımına girmek için fotoğraflar çekmişti ve ölçümler yapmıştı, o yüzden ev sahibinin değerlendirmesi için bilgisayarında saatlerce çalışarak çıktılar ve tahminler hazırlayacaktı. “Burada işimiz bitti.”

Sean göz kıparak, “Tamam, patron,” dedi ve ağaçtan uzaklaştı.

“Ah, tabii. Şimdi patron oldum. Kamyonetimi kullanmak istediğimde nasıl oluyor da hiç patron olmuyorum?”

Sean ona cevap vermedi fakat Emma kulübenin köşesinde gözden kaybolurken dudaklarında oynayan sırıtsı görebilmişti. Telefonunu ve ajandasını ceplerine geri koyduktan sonra Sean’ın arkasından gitti ve çoktan direksiyon başına geçmiş olduğunu görünce hiç şaşırmadı.

Emma binip kemerini bağlayınca Sean, “Şimdi nereye?” diye sordu.

“Sağa dön ve anayola çıktığımızda sola dön. Johnsonlar birkaç ağaç dalının kopmak üzere olduğunu düşünüyor ve bakmamı istiyorlar. Zorunda kalmadıkça bir ağaç servisine para vermek istemiyorlar.”

“Müşterilerinin para saçmaktan gocunmadığını sanıyordum.”

“Paraları varsa tabii ki. Johnsonlar ilk müşterilerimden biriydi. Çocuklarının hepsi evden ayrılmıştı ve daha küçük bir eve taşınıyorlardı. Bayan Johnson şakayıklarını arkada bırakmak istemiyordu, o yüzden çiçeklerini onun için çıkarıp yeni evine diktim. Zenginlikten çok uzaklar.”

“Ağaç dallarını halledebiliriz.” Emma ona kuşkuyla baktı fakat Sean ciddiydi. “Ormanın ortasında bir pansiyonda büyüdüm. Vaktinde ben de birkaç dal budamıştım.”

Anayola vardıklarında Sean sinyali yakmış olsa da Emma hatırlatmak için sol tarafı gösterdi. “Ordudan ayrıldığında nasıl oldu da eve gitmek yerine New Hampshire’a geldin?”

“Leo Amca ile Mary Yenge’yi görmek istedim. Kuzenlerimle takılmak iyi gelir diye düşündüm.”

Birkaç saniye geçince Emma onun başka bir şey söylemeyeceğini anladı. Bu durum ona Sean hakkında bildiği çoğu şeyi daha onunla tanışmadan önce Lisa’dan öğrendiği gerçeğini düşündürdü. “Bir motorlu kızak pansiyonunda büyümek nasıl bir şeydi?”

“Aslında iyiydi. The Northern Star büyük bir yer ve geniş bir arazisi var, bu sayede koşturacak çok alanımız vardı. Yatak odalarımız konuk odalarından ayrıydı ve kendi aile odamızla banyomuz vardı. Yine de her hafta sonu evinde yabancıların olması tuhaf bir şey ve buna hiçbir zaman alışamadım.”

“O halde oraya dönmeyi istemiyor musun?”

Sean başını çevirip ona baktı, yüzündeki ifadeden ne düşündüğü belli olmuyordu. “Pek sayılmaz, hayır.”

Birkaç kilometre sessizce ilerledikten sonra Emma, “Sonraki soldan dön,” dedi. “Büyükannem gidince barın üstündeki daireye mi döneceksin?”

Sean birkaç saniye sessiz kaldı ama parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyordu. “Bilmiyorum.”

“Tamam.” Emma onu birkaç dönüşe daha yönlendirdi. “Sağdaki son ev. Kırmızı panjurlu, bej renkli olan.”

Sean garaj yoluna park edip motoru kapattı ama arabadan inmeye yeltenmedi. “Bu soruların anlamı ne? Seks yapıyoruz ve aniden çocukluğumla mı ilgilenmeye başlıyorsunuz?”

Cevap veremeyecek kadar şaşırان Emma bir süre ona öylece baktı. “Çok paranoyaksın. Buna sohbet etmek deniyor.”

“Yani seviştiğimiz için herhangi bir fikre kapılıyorsun, değil mi?”

Emma gülmeye devam ederek kapısını açtı ve kamyonetten indi. “Hayır, ikimiz hakkında herhangi bir fikre kapılmıyorum.”

Ancak birkaç saat sonra Sean terli ve aşırı seksi halde iş başındayken birkaç fikre kapılmıştı. Bunlar Sean’ın duşta çıplak ve sabunlu olduğu fikirlerdi. Hatta eve gidene kadar beklemeyip kamyoneti park edecek تنها bir yer bulma hakkında bile birkaç fikre kapılmıştı.

Sean, Johnsonların ağaç dallarını iyice inceledikten sonra kamyonetin arkasındaki alet kutusundan biraz halat ve motorlu testereyi alarak işe koyulmuştu. Artık işi yarılamıştı ve Emma’nın şimdiye dek Sean birkaç küçük dalı bağladıktan sonra halatla evden uzaklaştırmaktan başka bir şey yapmasına gerek kalmamıştı.

Genç adam ana dallardan birini kestikten sonra küçük dalları da hızlıca kesiyordu ve Emma’nın ev sahipleriyle birlikte kenara taşıyabilmesi için parçalara ayırıyordu. Odunların sobada yakıl-

ması için biraz beklemleri gerekiyordu fakat Bay Johnson odunları yığarak kurumaya bırakacaktı. Emma normalde müşterilerinin onunla birlikte çalışmalarına müsaade etmezdi fakat onlardan para almayacağı konusunda daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Ancak bir süre sonra Bayan Johnson Emma ve Sean için limonata getirdi ve kocasına birkaç dakikalığına gölgeye geçmesini söyledi.

Tek başlarına kaldıklarında Sean, “Daha önce haddimi aştım,” dedi.

“Daha önce ne zaman? Arabayı kullanmama izin vermediğinde mi? Banyoya yapıştırdığın ve bir daha asla makarna salatası yapmamamı istediğin notla mı?”

“Sırf bana çocukluğum hakkında sorular sordun diye beyaz çitli bir ev ve evlilik düşüncesine kapıldığını farz ettiğimde.”

“Beyaz çitlerim var zaten. Hepsini tek başıma yaptım bu arada.” Emma limonatasını yudumladı. “Daha önce ne tür kadınlarla çıktığını bilmiyorum ama sevişme sırasında düğün çanlarını duymuyorum.”

“Sanırım duyan bazı kadınlarla çıktım. Sadece işlerin sarpa sarmadığından emin olmak istedim.” Sean limonatasını bitirdi ve tişörtünün eteğini kaldırarak yüzündeki teri sildi, bu sırada Emma’nın ellerini üzerinde gezdirmeye bayıldığı baklavaları ortaya çıktı. Elbette Sean onu bakarken yakaladı. “Sevişmekten bahsetmişken, belki de sen...”

Sean’ın bu düşüncesi Bay Johnson’ın geri gelişle bölündü. Genç adam, Emma’ya yüzünde hınzır bir sırıtışla baktı. “Sonra söylerim.”

Emma sabırsızlıkla bekleyecekti.

On Dördüncü Bölüm

Çarşamba günü sadece yarım gün çalıştılar, bu sayede Emma evrak işlerini hallederken Sean da amcasıyla yengesini ziyaret edebildi. Sean eve döndüğünde Emma'nın kamyoneti garaj yolunda değildi fakat müzik sesini duyabiliyordu, dolayısıyla evde birinin olduğunu anladı.

Onu mutfakta bulduğunda orası hariç herhangi bir yere gitmek için arkasını dönecekti. Emma buzdolabını duvardan çekmişti ve bir diş fırçasıyla dolabın arkasındaki süpürgeliğin kenarını temizliyordu. Elleri ve dizleri üzerinde olduğundan poposunun görüntüsü çok hoş olsa da Sean'ın düşüncesine göre bu hali hiç de hayra alamet değildi.

Fakat Sean yaklaşıp dolabın arkasındaki ızgaraların süpürgeyle çekilmekle kalmayıp resmen parladığını görünce biraz endişelendi. Buzdolabı ızgaraları askeri denetimden bile geçebilecek durumda olan bir insanın aklı başında olamazdı.

“İyi misin?” diye sordu.

Emma ovalamayı kesmedi. “Tabii ki.”

“Yalancı.”

“Keyfin bilir.”

“Emma bir saniye dur.”

Emma onu şaşırtarak dediğini yaptı. Diş fırçasını bir kovaya atıp doğruldu ve başını Sean'a bakmak için çevirdi. “Ne var?”

“Cat nerede?”

“Yapacak işleri olduğunu söyledi, o yüzden kamyonetimi alıp kasabaya gitti. Muhtemelen sadece Russell'ı görmek için sıvışmıştır.”

Bir numaralı ipucu. “O altmış beş yaşında. Bir adamı görmek istiyorsa sızıışmasına gerek olduğunu sanmıyorum.”

Emma’nın çenesi gerildi. “O halde neden bana nereye gittiğini söylemedi?”

“Belki de Russell’a gitmemiştir. Belki sadece yapacak işleri vardır.” Emma gözlerini devirince Sean ona gülmek için yanaklarının içini ısırmak zorunda kaldı. “Buzdolabını geri itip seni öğle yemeğine çıkarmama ne dersin?”

“Neden?”

“Çünkü sinirli olduğunda temizlik yapıyorsun ve buzdolabının arkasına diş fırçasıyla girişmen aşırı kaygılı olduğun anlamına geliyor. Seni bizim bara burger yemeye Concord’a götürüyüm. O hamburgerlerin her şeyi düzeltme gücü var.”

Emma güldü fakat neşeli bir kahkaha değildi. “Tabii, çünkü günümü daha fazla Kowalski’nin dâhil olmasına ihtiyacım var.”

“Hey, sorun her neyse sorumlusu ben değilim.”

“Sadece bugün havamda değilim.”

Sean sırtarak arkaya doğru sallandı. “Sihirli penisim yüzünden, değil mi? Dört gecesi sana fazla mı geldi?”

“Hah! Kendinle böbürlenme, Kowalski. Seninle sırf yeniden kendi yatağında uyuyabilmek için sevişiyorum.”

Yanaklarının renginin değişmesi Emma’nın tamamen salladığını gösteriyordu. “O halde, sana tam burada, mutfak zemininde yapmayı önerseydim hayır mı derdin?”

“Artık sırf haklı olduğumu kanıtlamak için hayır demek zorunda kalırdım.”

“Lanet olsun.”

Emma iç çekerek ayağa kalktı. “Biliyor musun? Hamburger kulağa gerçekten iyi geliyor. Çok uzun süredir yememiş gibiyim...”

Emma süpürgeliği sildikten ve kovayı boşalttıktan sonra Sean buzdolabını onun için yerine itti ve onu kamyonette bekledi. Yolculuk sırasında Emma camdan dışarıyı seyredip bolca iç çekerek biraz olsun oyalanmıştı. Sean onun bir hamburger ve biranın ardından daha iyi hissedeceğini düşünerek sessizce endselenmeye devam etmesine izin verdi.

Kevin'ın barı sakindi ve kuzeninin ortalıkta görünmemesi Sean'ı rahatlattı. Jasper-burger önerisinde bulunana kadar aklına gelmemiş olsa da sahte nişanlısını öğle yemeğine çıkarmasıyla ilgili herhangi bir saçmalık duymayı hiç istemiyordu.

İri kıyım, kızıl Paulie bar tezgâhının arkasındaydı fakat sıradan bir el sallama dışında pek ilgi göstermedi. Sean arka köşede loş ışıklı bir masa buldu ve iki bira ile birer Jasper-burger sipariş etti.

Garsonları bardaklarını bırakıp yemek siparişlerini hazırlamaya gittiğinde Emma biraz gevşemiş görünüyordu ama dudakları gerilmişti ve ayakkabısının ucunu masanın bacağına vurup duruyordu.

Sean sessizlikten sıkılınca, "Peki, bugün konusunda neden kızgınsın?" diye sordu.

"Bir şey yok."

"Cat'in Russell Walker'a deli gibi âşık olmasından ve evini geri istemesinden mi korkuyorsun?"

Başının aniden geri gitmesinden ve yüzündeki ifadeden dolayı Sean diğer müşterilerin onu tokatladığını sanmalarından korktu. "Tam bir pisliksin."

Sean omuz silkti. "Daha kötüsünü de duymuştum."

"Ona şüphe yok."

"Bana canını sıkın şeyin ne olduğunu söylersen tahmin yürütmek zorunda kalmam."

Emma bir an için ters bir şeyler söyleyecekmiş gibi göründü fakat daha sonra sandalyesine yığıldı ve iç çekti. “Büyükanneimin mutlu olmasını istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum. Ama onu Bay Walker’la görmek... tuhaftı. Büyükbabamı hep özlüyorum ama sanırım büyükanneimi başka biriyle görmek beni derinden etkiledi.”

Gözlerinde yaşlar parıldıyordu ve Sean masanın karşısına uzanarak onun elini tuttu. “Bence bu çok normal, Emma.”

“Ayrıca birbirlerini çok uzun süredir tanıyorlar. Sırf havai fişekleri onunla izledi diye kaçıp evlenecek değil. Onlar arkadaşlar.”

“Büyükanne sordun mu?”

“Hayır.”

“Onunla konuşmalısın.”

Emma iç çekince Sean daha fazlasının olduğunu anladı. “4 Temmuz partisinde evi düğün hediyesi olarak bana vermek istediğini söyledi.”

“Senin istediğin de bu değil mi?”

Emma elini çekerek, “Hayır,” diye çıkıştı. “Evi bana *satmasını* istiyorum. Sana bunu söylemişim.”

“Tamam.” Sean ne söyleyeceğini düşünmek için birkaç saniye sustu. Deneyimlerine göre böyle bir ruh halindeki bir kadınla konuşmak sigara içmek için bir barut fıçısının üstüne oturmaya benzerdi. Kızının tutuşması an meselesiydi. “Bunu ona da söyledin mi?”

“Tabii ki söyledim. Üzerinde uzun süredir borç yokken evin üstüne ipotek koydurmanın anlamsız olduğunu söyledi. Ayrıca paraya ihtiyacı yokmuş.”

Bunun üzerine Sean sorunun ne olduğunu soracaktı çünkü bedavadan ev sahibi olmak çoğu insanı rahatsız etmezdi. Ama

zaten biliyordu. Eğer geçen iki yıl içinde herhangi bir zamanda Cat evi ona vermeyi teklif etseydi Emma muhtemelen evi alırdı. Fakat var olmayan bir düğün için hediye olarak verilmesi Emma'nın uykularını kaırırdı.

“Bir şekilde iinle bağlayabilir misin? O evde ekipmanların, ofisin ve diğer malzemeler var. Belki ona bankanın işyeri veya öyle bir şey için borca girerek kredi oluşturman gerektiğini düşündüğünü söyleyebilirsin.” Sean'ın bu tür konularda en ufak bilgisi yoktu.

Emma başını salladı. “Fidanlık gibi bir yer alıyor olsaydım olabilirdi fakat çok zayıf bir ihtimal.”

Sean'm fikirleri böylece tükendi. “Birkaç hafta daha var. Belki satması için onu ikna edebilirsin.”

“İki yüz bin dolar kadar borca girmenin yaklaşık iki yıldır benim sayılan bir evi hediye olarak kabul etmekten daha mantıklı olacağına onu nasıl ikna edebilirim?”

“Ben... bilmiyorum.” Sean garsonun iki tabakla geldiğini gördü. “Ama hamburgerlerimiz geldi işte. Yardımı olacaktır.”

“Jasper-burger iyidir fakat onlar bile bu iin içinden çıkmama yardım edemez.”

Sean sırtıttı. “Hayır, ama bu iin içinde olduğun için daha iyi hissetmeni sağlayacaktır.”

Emma ilk ısırık tat alıcılarını harekete geçirip sevinç dansı yaptırđında Jasper-burgerin seksten bile daha iyi olduğunu düşündü. Jasper'da her yemek yediğinde aynı şeyi düşünürdü ama son birkaç seferinde adil bir kıyaslama yapmaya yetecek kadar seks yapmamıştı.

Teknik olarak *hiçbir şey* Sean'la sevişmekten daha iyi değildi fakat burger şu anda daha üstün geliyordu çünkü karmaşık

değildi. Tadı muhteşemdi ve telafi etmek için kendine daha fazla salata yiyeceğine dair yarım yamalak bir söz vermesinin ötesinde hayatını mahvetmiyordu.

Sean'la sevişmekse hayatını mahvediyordu. Vaat edildiği gibi orgazmlar çok gerçektir ve sayısızdı fakat ilk başta bir dipnot da olmalıydı. Emma orgazmları kabul ederek ikisinin de beklemediğini düşündüğü belli bir seviyedeki yoğun samimiyeti de kabul etmiş oluyordu.

Akıllara durgunluk veren seks, sevecen dokunuşları da beraberinde getiriyordu. Sean'ın bakışlarının gözlerini ele geçirmesi ve Emma'nın gözlerini ondan alamaması gibi... Ayrıca Sean konuşkandı, sürekli Emma'nın ona ne kadar iyi hissettirdiğini ve hiç durmak istemediğini mırıldanıyordu. Ayrıca hayatını mahveden o kısım vardı: Emma da onun hiç durmamasını istiyordu.

“Yine sihirli penisimi düşünüyorsun, değil mi?”

Emma'nın patates kızartması az kalsın boğazına kaçıyordu. “Hayır, düşünmüyorum. Ayrıca şunu söylemeyi kes.”

“Sen başlattın.” Sean masanın üzerine eğildi. “Ve evet, düşünüyordun. Boyun çukurunun kızardığını ve bana bakışını görebiliyorum. Tam burada, barda tamamen azmış durumdasın. Senin hakkında haklıydım.”

“Ben teşhirci *değilim*,” diye tısladı Emma.

“Ah, kahretsin.” Emma, Sean'ın bakışını takip ettiğinde Kevin ile Beth'in içeri girmiş olduğunu ve Kevin'in onları fark ettiğini gördü. “Sadece sakın ol.”

“Sakin olmak mı?” Emma güldü. “Öğle yemeği yiyoruz, banka soygunu planlamıyoruz.”

“Demek istediğim... Unut gitsin.”

Emma pat diye, “Kuzenlerinin seviştiğimizi bilmesini istemiyorsun,” dedi.

“Bu her şeyi karmaşıklaştırır.”

Sean bu konuda haklıydı. Kevin ile Beth’in masaya gelmesiyle Emma daha fazla yorum yapmaktan kurtuldu. Kevin, Lily’yi kucağında tutuyordu fakat küçük kızın yere inmek istediği beliydi ve ayaklı bir güreş müsabakasını andırıyorlardı.

Beth, Emma’ya içtenlikle gülümseyerek, “Selam millet,” dedi. “Jasper-burgerlerin cezbedici çağrısına karşı koyamadınız mı? Hamileyken o kadar çok yedim ki Kevin kızımızın ilk kelimesinin *möö* olacağını söylerdi. Neyse ki yanılmış.”

Kevin, Beth’in gözlerini devirmesine yol açan yüksek bir fısıltıyla, “İlk kelimesi *ba-ba* oldu,” diye bilgi verdi. “Seni sonra arayacaktım. Ben, John, Evan ve Terry cumartesi günü dörtçekerle arazi gezisine gideceğiz. Katılmak ister misiniz?”

Sean, “Tabii ki evet,” dedi fakat sonra Emma’nın masanın karşı tarafında oturduğunu hatırladı. “Belki. Gelebilirsem.”

“Büyükanne sakıncası var mı diye sormalıyım. Sakıncası yoksa ve Lisa aracını yeniden çalmama izin verirse gelmeyi çok isterim. Geçen yazdan beri bir tanesini kullanmadım.”

“Gerekeni buluruz.” Lily sudan çıkmış bir balık gibi çırpınıyordu ve Kevin mücadeleyi kaybediyordu. “Paulie Teyze’yi görmek istiyor. Beni arayıp bildir. Perşembe gecesi bize uyar, bu sayede hangi römorkları yüklememiz gerektiğine karar verebiliriz.”

Kevin ve ailesi gidince Emma hamburgerini afiyetle yemeye döndü. Bir keresinde Lisa’dan çeşni karışımlarının tarifini bulmasını istemişti fakat Kevin vermemişti. Dahası Lisa’nın da belirttiği üzere Emma yenebilecek bir şey pişiremediği için her halükarda işine yaramazdı.

Sean yemeğini bitirdikten sonra, “Daha önce söylediğime gelirse,” dedi, “seviştığımızı bilmelerini istememem konusunda. Saklamaya çalıştığımın değil, ben sadece...”

“Bilmelerini istemiyorsun.”

“Evet.”

“Mantıklı.”

Sean’ın yüzü aydınlandı. “Gerçekten mi?”

“Hayır.”

“Lanet olsun.” Birasını bitirmişti, o yüzden Emma’nın yemeğinin yanında istediği sudan bir yudum içti.

“Normal şartlarda seviştığimizi herkesin bilmesini isterdim. Güven bana. Bahçeme bir tabela koyardım.”

“Ama şartlar normal değil.”

“Yakınından bile geçmiyor. Bir ay boyunca dayanacağıma dair kardeşlerimle iddiaya girdim ve böbürlenmelerini dinlemek istemiyorum.” Tabii ki ağabeyleriyle iddiaya girmişti. Tam da erkeklerin yapacağı türden bir şeydi. “Ama daha çok kadınlarla ilgili.”

“Kadınlar mı?”

“Ailedekileri kastediyorum. Özellikle de Mary Yenge... Gerçek anlamından daha fazlası olduğunu düşünmeye başlayabilirler. İkimiz hakkında fikirlere kapılabilirler, sen de anlıyorsundur.”

Emma patates kızartmasını yedi ve tabağını önünden itti. “O halde delicesine âşıkımız ve nişanlıymışız ama buna rağmen sevişmiyormuşuz gibi davranmalıyız.”

“İşleri karmaşıktırdığını söylemiştim.”

“Kimin ne düşündüğünü takip etmek için renk kodlu bir çizelgeye ihtiyacım olacak.”

Sean sırtarak cebinden keçeli kalemini çıkardı. “Yapışkanlı notlar hazırlayabilirim.”

Adam yapışkanlı notları çok seviyordu. Her şeyin üzerine yapıştırıyordu. Mikrodalga fırının önünde son tuzlu ve sirkeli cips paketinin ortadan kaybolmasından yakındığı bir not bul-

muştı –Emma özellikle şiddetli geçen kendine acıma seanslarından birinde dilini yaksa bile her türlü cipsin işe yarayacağını keşfetmişti– klozet kapasının arkasında da Emma’nın kızlara göre tuvalet kâğıdı kullandığı yazıyordu, her ne demekse artık.

Sean banyo aynasına da notlar bırakmayı seviyordu. *Spor ayakkabılarımı temizlemeyi kes. Ayaklarımı içlerine zorla sığdırmaya çalışıyorum.* Ancak Emma’nın favorisi şuydu: *Sırf indirimde diye o ucuz biradan bir kez daha alırsan malç yığımına işerim.* Bazen hoş olanlar da vardı. *Çamaşırlarımı yıkadığın için sağ ol.* Ve... *Çok güzel ızgara peynirli sandviç yapıyorsun.* Sonuncusu Emma’yı az kalsın ağlatacaklı.

Emma, “Konuyu değiştirmeye çalışmıyorum,” dedi ama aslında niyeti tam da buydu, “fakat yarın bir peyzaj işi için teklif vereceğim. Evin sahibi verandayı genişletmek ve sabit oturaklar eklemek istiyor. Acil bir iş çünkü temmuzun son haftasını orada geçirecekler ve işin bitmiş olmasını istiyorlar. Bunun için bir teklif hazırlayabileceğini ve bir paket olarak sunabileceğimizi düşündüm. Tabii ilgileniyorsan ve işi zamanında bitirebileceğini düşünüyorsan...”

“Tepemde dikilip tüm ölçümlerimi ve kesimlerimi ikinci kez kontrol edecek misin?”

Emma yüzünün kızardığını hissederek gözlerini devirdi. “Hayır. Çivi çakmak senin işin, benim değil.”

“O halde ilgileniyorum. İyi bir ekip olabiliriz, sen ve ben.”

Bu sözler Emma’nın kalbinde düşünmek istemediği bir kısmını delip geçse de güldü. “Evet. Sadece kimseye söyleme.”

Emma pencereden Sean’ın ızgaraya biftek tipi jambonları dizmesini izlerken salata için marul doğruyordu. Büyükannesi domatesleri kesiyordu ve bu iyi bir şeydi çünkü Emma genç adamın ızgara yapmasını izlerken bıçak kullanmamalıydı.

“Hey, büyükanne, cumartesi günü Sean’la birkaç saatliğine dışarı çıkmamızın sakıncası var mı?”

“Tabii ki yok.”

“Kowalskilerden birkaçı dörtçekerle arazi gezisine gidecek ve Kevin bizi de davet etti. Ama günü bizimle geçirmek istersen ben –yani biz– başka sefere gidebiliriz.”

“Aslında benim de kendi planlarım vardı.”

Büyükannesinin sesindeki bir şey yüzünden Emma’nın dikkati Sean’nın et çatalını ustalıkla kullanmasını hayranlıkla izlemekten uzaklaştı. “Ah, cidden mi?”

“Russell beni erken bir akşam yemeğine çıkaracak, ardından lisede dansa gideceğiz. Alkolü bırakanların mezun olduğu bir bağış gecesi yani...”

“Ah.” Emma marulu konfeti kadar küçük parçalara böldüğünü fark ederek kâseye bıraktı. “Eğlenceli görünüyor.”

“Russell’la randevuya çıkmamın büyükbabanı hâlâ çok sevdiğim ve onu her gün özlediğim gerçeğini değiştirmeyeceği konusunda seninle bir konuşma yapmama gerek var mı?”

“Hayır.” Emma oyalanacak bir şey bulmak için poşetten biraz daha marul çıkardı. “Belki.”

“Gerçek bu. John Shaw’un kalbimdeki yerini kimse dolduramaz. Ama yalnızım ve yorganın altında üşüyen ayaklarımı sürtecek sıcak bir bedenden uzun süredir yoksunum.”

Emma büyükannesini –Russell Walker bir tarafa– hiç kimseyle yorganın altında düşünmek istemiyordu. “On dört yıl.”

Bunları söyledikten sonra büyükbabasının ölümünün üzerinden geçen on dört yıl boyunca, büyükannesinin üşüyen ayaklarını yorganın altında sıcak bir bedene sürmediği anlamına geldiğini düşündü. Dirseklerini tezgâha dayayarak çenesini ellerinin üzerine koydu, dikkatini büyükannesine veriyormuş gibi

görünmeyi umuyordu fakat en çok da yanaklarında hissedebildiği sıcaklığı saklayabilmeyi istiyordu.

“Ama dahası var,” diye devam etti büyükannesi. “Gazetede ilginç bir şey okuduğumda paylaşacak kimsem yok. Bir cinayet filmi izlerken cinayeti kimin işlediğini düşündüğümü söyleyecek kimsem de yok.”

Emma’nın dilinin ucuna büyükannesine eve geri taşınması gerektiğini ve filmlerin sürpriz sonunu birlikte çözebileceklerini söylemek geldi ama kendini tuttu. Sebebi sadece büyükannesi-nin Floridada mutlu olması değildi, her şeyin eskisi gibi olmayacağını biliyordu. Büyükannesi sadece sohbet edebileceği birini istemiyordu. Hayatını paylaşacağı bir yoldaş istiyordu.

Emma, “İyi bir adama benziyor,” dedi, kulağa zayıf bir yorum gibi geliyordu ama aklına söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

“Gerçekten iyi biri ve arkadaşlığından zevk alıyorum.”

“Bu çok iyi, büyükanne.” Emma söylediğinde ciddiydi ve büyükannesinin de samimiyetini görebilmesini umuyordu.

Sean elinde bir tabak biflekle içeri girdi ve erkek radarı odadaki kadınısı dramın seviyesini algılamış gibi aniden durdu. “Her şey yolunda mı?”

“Elbette.” Büyükannesi doğranmış domatesleri salata kâsesine boşalttı. “Emma da tam cumartesi günü arazi gezisine gideceğinizi söylüyordu.”

Sean tabağı masaya koyarak, “Senin için de sakıncası yoksa elbette,” dedi.

“Tabii ki yok.”

“Büyükanem Russell’la dansa gidecekmiş.”

“Ah.” Sean bir süre Emma’nın yüzünü inceledikten sonra büyükanneye döndü. “İyi bir adama benziyor. Umarım iyi vakit geçirirsiniz.”

“Yıllardır dans etmedim ama eğleneceğime eminim. Hadi, bifttek soğumadan yiyelim.”

“Sean’la yarın bir iş için tahmini bir fiyat vermemiz gerekiyor ama sonrasında Concord’a gidip sana bir elbise bulabiliriz.”

Büyükannesinin yüzü aydınlandı. “Çok isterim. Sanırım son kez yeni bir elbise aldığımda omuz vatkaları hâlâ çok popülerdi.”

Hep birlikte gülerек odadaki gerilime son verdiler. Daha sonra Sean çarşafların arasına kıvrıldığı ve büyükannesinin randevuya çıkmasını gerçekten sorun edip etmediğini sorduğunda Emma sorun etmediğini tüm samimiyetiyle söyleyebilmişti.

“Mutlu olmasını istiyorum. Russell’la dans etmek onu mutlu ediyorsa yapmalı.”

Sean, Emma’nın bedenine sarılarak uzandı. “Katılıyorum. Beni ne mutlu eder biliyor musun?”

“Tuvalet kâğıtları için daha erkeksi bir marka seçmem gerektiği mi?”

“Hayır. Aslında evet. Ama bunu çıplak olmadığımız bir zamanda konuşabiliriz.”

Emma kolunu Sean’ın omuzlarına doladı ve parmak uçlarını ensesindeki yumuşak noktada gezdirdi. “Çıplakken ne hakkında konuşmalıyız?”

Sean homurdanarak sırtüstü döndü fakat Emma’yı da beraberinde döndürerek üstüne oturttu. “Güneşin altında çalışırken teninin nasıl parladığı veya burnunda toprak lekesi varken nasıl görüldüğün hakkında konuşalım.”

“Kirli ve terli halim seni azdırıyor mu?”

“Seni çalışırken izlemek beni azdırıyor. Çok çalışıyorsun ve ellerini kirletmekten korkmuyorsun. Bu bir kadında sevdiğim bir özellik.”

“Yağcılık seni...” Emma kalçalarını oynatarak penisine hafifçe süründüğünde Sean’ın keskin bir nefes almasına sebep oldu, “her yere götürür.”

Genç adam uzanarak onun göğüslerini avuçladı ve başparmaklarıyla meme uçlarını ovaladı. “Burası dışında hiçbir yerde olmak istemiyorum.”

Adam tüm doğru sözcükleri biliyordu. Kesinlikle tüm doğru hareketler ondaydı. Ayrıca hızlı öğreniyordu, o yüzden Emma’yı çıldırtmak için ona dokunmanın tüm doğru şekillerini şimdi den biliyordu. O masmavi gözleriyle ona baktığında sanki bütün hayatı boyunca sadece onunla sevişmek için beklemiş gibi hissettiriyordu.

Emma o gözlere sonsuza dek bakabileceğini hayal edecek kadar aptal olmadığı sürece bunu kabul edebilirdi.

Sean parmağını genç kadının alnından burnunun ucuna doğru gezdirdi. “Somurtuyorsun. Ne düşünüyorsun?”

Emma *sonsuza dek* kelimesini zihninden uzaklaştırdı ve ellerini Sean’ın kaslı karnında gezdirdi. “Neden hâlâ içimde olmadığını merak ediyordum.”

“Çünkü bana somurtuyorsun. Güven sorunlarına yol açıyor.”

Emma bedenlerinin arasına uzanarak onun sert penisini okşadı. “Güven senin için asla bir sorun olmaz.”

Sırıtarak kadını sırtüstü çevirirken, “Beş dakika veya daha kısa sürede yastığına doğru inleyerek adımı haykıracağın konusunda güvenim tam,” dedi.

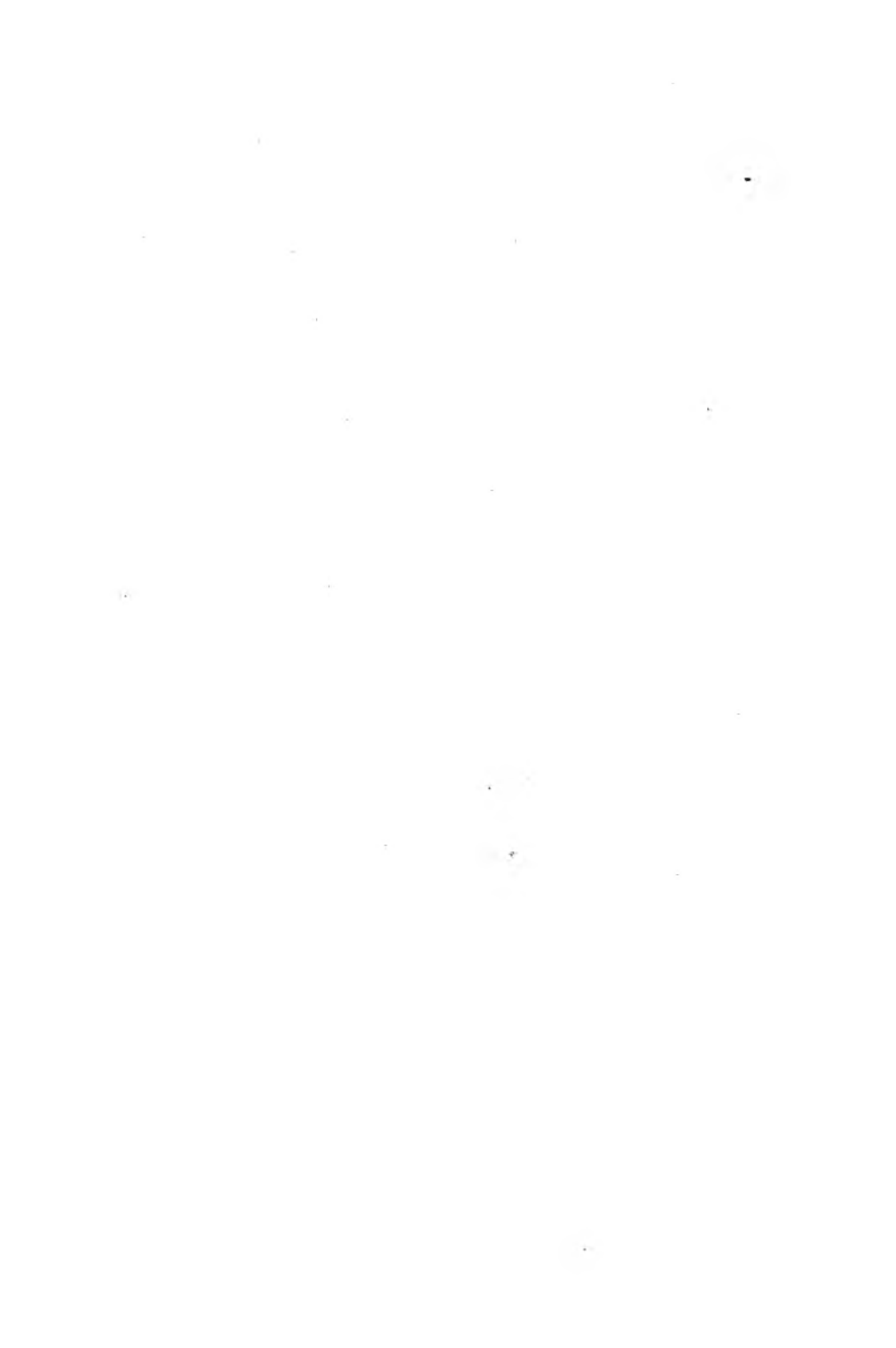
Genç adamın eli karnında dolanıp daha aşağı inerken Emma, “Bilemiyorum,” dedi.

Sean elinin teninde geçtiği yerleri ağzıyla takip etti. “Meydan okumalara asla karşı koyamam.”

On Beşinci Bölüm

Cumartesi günü gezinti için muhteşem bir gündü. Emma havanın tişört giyecek kadar ılık olduğunu ama kask ve koruma gözlüğü için bunaltacak kadar sıcak olmadığını düşündü.

Joe son anda gelmekten vazgeçmişti. Brianna gece ateşi çıktığı için huysuzdu ve Keri'yi yalnız bırakmaması gerektiğini bildiğinden Emma ile Sean'ın yanı sıra Kevin, Evan ve Terry vardı.

Emma, Kevin'in onun için Lisa'dan ödünç aldığı ATV'yi çalıştırarak römorktan geri geri indirdi ve kaskını takıp gözlüklerini ayarlarken aracı ısınması için bıraktı. Sean, Mike'in dörtçekerini kullanıyordu ve aynısını yapmak için Emma'nın yanma park etmişti.

Emmakaskının altındaki kayışısı sıkılaştırarak, "Yetişebileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

Sean homurdanarak güldü. "Arabayı kız gibi kullanıyorsun ve tam kızlara göre bir yatakta uyuyorsun. İddiaya varım bunu da kız gibi sürüyorsundur."

"Sana tozumu yutturduğumda böyle söylediğin için çok daha fazla utanacaksın."

"Göreceğiz."

Emma ona yaklaşmaya başladı –belki de sarılıp nesine bahse gireceğini soracaktı– fakat diğerlerinin de orada olduğunu tam vaktinde hatırladı.

Bu grupla birlikteyken sadece arkadaşlardı. Daha fazlası yoktu. Sean, Emma'nın artık kanepede yatmadığını bilmelerini istemediği için kesinlikle cinsel ilişki yaşayan arkadaşlar değillerdi.

Genç kadın sırtını döndü ve sürüş eldivenlerini taktı. Tüm bu hikâyeleri aklında tutmaya çalışmak saçmaydı ve bundan sıkılmıştı. Sadece rahatlayıp kendisi gibi davranmak istiyordu ama ilk başta herkesi bu karmaşaya kendisi sürüklediği için yakınmaya hakkı yoktu.

Yola koyulma vakti geldiğinde öfkesini gazdan çıkardı. Ağırlığını geri vererek gaza sertçe bastı ve park alanından çıktı. Ön tekerler yere değince gülerek koltuğuna geri oturdu. Sean'a bir süre *tozunu* yutturacaktı.

Hepsi deneyimli sürücülerdi ve hızlı ilerliyorlardı, o yüzden Emma mevcut durumunu düşünmeyi kesip tüm dikkatini önünde uzanan yola verdi. Kevin en baştaydı, onu Evan ve Terry izliyordu, Sean ise Emma'nın arkasında en sondaydı, dolayısıyla çok fazla toz kalkmıştı. Toz demek daha zayıf görüş mesafesi demekti, yani Sean çok inatçı olduğundan ailesinde kimsenin seviştiklerini tahmin edemediği gerçeğine öfkelenmektense dikkatini yola vermesi gerekiyordu.

Fakat elinde değildi. Sean bunu neden bu kadar büyütüyordu? Ağabeyleriyle bir bahis havuzu söz konusuydu fakat tek sebep bu değildi. Adamların hepsi ne zaman sevişecekleri üzerine yüz bin dolar koymuş değildi. Sean sadece bilmelerini istemiyordu.

Yengesinin yanlış fikre kapılmasından endişelendiğini söylemişti ama öyle olsa ne fark ederdi? Otuzlu yaşlarındaki bir erkek bir kadınla çıkmaya başladığında anneler –ve anne figürleri– her zaman bazı fikirlere kapılmaz mıydı? İlişki bazen yürürdü, bazen de yürümezdi fakat anne figürünüz bir psikopat olmadığı sürece yeni kız arkadaşınızı gardırobunuzda saklamazdınız. Mary Kowalski kesinlikle bir psikopat değildi.

Emma'ya göre bunun tek bir anlamı olabilirdi. Sean'ın buna dahil olmasının –*bu* derken yatağında *onunla* olmasını kastediyordu– tek sebebi cinsellikti. Seviştiklerini kimse bilmezse ondan

uzaklaştıktan sonra ailesinden gelecek sorulara maruz kalmazdı. Yengesi açısından hayal kırıklığı olmazdı. Lisa'nın parçalanmış sadakatiyle uğraşmak zorunda kalmazdı. Kimse bilmeyecekti.

Emma bununla yaşayabilirdi. Sonuçta en başında kabul etmişti, daha fazlası olabileceğine dair herhangi bir fikre kapılmadan sadece seks olacaktı. Ayrıca kendisi için hava hoştu... çoğunlukla. İki hafta boyunca hayatının en iyi cinsel deneyimlerini yaşamak hiç seks olmamasından daha iyiydi. Sadece kirli bir sırmış gibi hissettirmemesini diliyordu.

Kevin birkaç kilometre ilerledikten sonra bir göledi çevreleyen çimenlik bir alanın kıyısında durdu ve hepsi onun arkasına park etti. Bazen şafağın ilk saatlerinde veya günbatımına yakın göledin etrafında Kanada geyikleri olurdu ama gün ortasında bomboştu.

Emma motorunu kapatıp kaskıyla gözlüklerini çıkararak yüzündeki yoğun toz tabakasını kolunun tersiyle silmeye çalıştı. Boşuna bir çabaydı çünkü kaskın saçları bozması ve kirli bir surat dörtçekerle gezinin yan etkilerinden biriydi ama Emma yine de çabaladı.

Sean yürüyerek yanına geldi, Emma'nın göründüğünü düşündüğü kadar pis görünüyordu fakat erkek olduğundan saçlarında kaskın şekli çıkmamıştı. "Sanırım bir daha birileri kız gibi sürdüğümü söylerse onlara iltifatları için teşekkür etmeliyim."

Emma sırtarak kaskını ön taraftaki bagaj rafına koymak için öne doğru eğildi. "En azından arayı açtırıyorsun."

"Acemi olmadığın belli. Nasıl oldu da kendine bir ATV almadın?"

"Almıştım. Geçen yaz motoru yaktım. İş yüzünden o kadar yoğunum ki yeni bir tane almaya degecek kadar çok dışarı çıkmıyorum. Mike ve Lisa'yla çıkarsam genellikle başka birinden benim için ödünç alıyorlar. İş için bir tane almayı planlamıştım fakat bir söylenti yayıldı ve zamanımın çoğunu ATV'leri hoş karşılamayan mahallelerde geçiriyorum."

Terry elinde iki su şişesiyle onlara doğru geliyordu, susuz kalmamalarını sağlamak için anaç bir görev üstünde olduğuna şüphe yoktu. Sean şişelerden birini alarak erkeklerle konuşmak için uzaklaştı.

Emma şişeyi açıp bolca su içerek, “Teşekkürler,” dedi.

“Ağaçların arasında ilerlediğimizde iyileşecektir. Yine de birkaç saat uzaklaşmak iyi gelmiş olmalı. Sean ve senin çiftmişsiniz gibi davranmak zorunda olmamanız filan işte.”

Gerçekte birlikte değillermiş gibi davranmak en az birlikteymişler gibi davranmak kadar zor olduğundan Emma kendini başını sallayarak onaylayamaya zorladı. “Bazen biraz stresli oluyor.”

“İddiaya varım ailedekilerin bundan biraz eğlence çıkarmasının da yardımı olmuyordur.”

“Herkes katıldığı için çok minnettarım, bizim sebep olduğumuz birkaç kahkahanın benim için sakıncası yok.”

Terry güldü. “Gülünmeyecek gibi değil cidden. Fakat Sean hep güvenilir ve akıllı başında biri olmuştur, o yüzden hepsinin iyi bir amaç için olduğunu anlıyoruz.”

“Büyükanнем Florida’ya benim hakkımdaki endişelerinden arınmış olarak dönecek, yani kesinlikle iyi bir amaç için.” Elbette büyükannesi uçağa binmeden önce planı elinde patlamazsa...

Kevin işaret verdiğinde suları kaldırıp araçları yeniden çalıştırma vakti gelmişti. Sean onun yanından geçip aracına ilerlerken göz kırptı ama Emma gülümsemekle yetinerek kaskını taktı.

Toprak yolda yarım kilometre kadar ilerledikten sonra ormana vardılar ama Kevin yavaşlamadı. Zorlu yolda büyükçe taşlardan ve alçak dallardan sakınarak sarsıntıyla ve gürültüyle ilerlediler.

Sean aracının ön tarafıyla Emma’nın aracının arkasına vurarak oynamaya başladığında genç kadın gülerek gaza biraz daha yüklendi.

Emma önüne aniden bir dönemeç çıktığında paniklemedi. Frene basmadı. Gaza hafifçe basarak aracın arkasını kaydırđı ve gazı kesti.

Daha sonra önündeki sincabı gördü.

Bir saniyelik tereddütten sonra içteki tekerlerle birlikte aracın arkası da yerden havalandı. *Ah, lanet olsun, bu acıtacaktı.*

Sean, Emma'nın aracının yuvarlanmaya başladığını gördü ve yapabileceğı bir şey yoktu.

Ani bir fren yaparak durdu, ATV'si yana kayıyordu ama kadının araçtan atlayarak toprağı düşmesini izledi. Emma yere çarptı, dörtçeker zıplayıp kayarak bir ağaca vurup durana kadar iki kez yuvarlanırken neyse ki Emma araçtan çıkabilmişti.

Sean daha tozlar daha yere inmeden aracından çıkmış ve Emma'nın yanına varmıştı. O dizüstü yere çökerken Emma da sırtüstü döndü.

Diyebildiğı tek şey, "Ah," oldu.

"Tanrım, Emma! Yaralandın mı?"

"Ah dememin sebebi bu olsa gerek."

Sean omuzlarından tutup içindeki ukalayı sarsarak çıkarma isteğıne direndi ama sadece hafifçe. "Lanet sorumu cevapla. Kötü mü yaralandın?"

"Herhangi bir yerimde kırık olduğunu sanmıyorum. Bana bir dakika ver."

Çok kötü görünmüyordu. Şansı yaver gitmişti ve patikanın taşlık olmayan bir yerinde sürüklenmişti. Kolu hafifçe sıyrılmıştı, nefesi kesilmişti ve kirlenmişti fakat kırığı olmadığı sürece ucuz atlatmış sayılırdı.

"Bir dakika oldu mu ?" Sean iyice inceleyebilmek için ayağı kalkmasını istiyordu.

“Hayır.” Emma derin bir nefes aldı ve nefesini yavaşça bıraktı. Sean onu dikkatle izliyordu fakat genç kadın yüzünü buruşturmamış ve nefesi göğsünde batmamıştı. “Lisa’nın aracını mahvettim. Çok mu kötü?”

“Boş ver onu. Kalkmaya hazır mısın?”

“Sanırım.”

Sean, Emma’nın başının arkasında diz çöktü, ellerini sırtına dolayarak oturmasına yardım etti. “Birkaç dakika otur. Başının dönmediğinden emin ol.”

Omuzlarının üstünden geri bakamayacakları kadar hızlı git-tiklerinden öndeki grup ilerlemeye devam etmişti. Sean onların çok geçmeden bir kavşağa varacaklarını biliyordu. Kevin bir yön seçmeden önce herkesin arkasında olduğundan emin olmak için duracaktı ve Emma ile Sean’ı göremeyince geri döneceklerdi.

“Sanırım iyiyim,” dedi Emma.

Sean kollarının altından tutarak onu nazikçe ayağa kaldırdı. “Acele etme.”

“Ben iyiyim, Sean. Cidden.” Gözlüğünü çıkardı, çenesinin altındaki kayışı çözererek kaskını çıkardı.

“Seni zorlamamalıydım.” Emma ona bir *bakış* attı. Kuzenlerinin eşlerinin ona attığı türden bir bakıştı ve Sean’ın tüylerini ürpertti. “Bana öyle bakma.”

“Ne, ‘tam bir pislik gibi davranıyorsun’ bakışını mı? Pislik yapma, ben de öyle bakmayayım.”

“Nasıl oluyor da pislik oluyorum? Seni zorladığım ve az kalsın ölümüne sebep olduğumdan dolayı üzgün olduğum için mi?”

“Hayır, sen bir pislisin çünkü *bir kızı* aşırı hızlı gitmeye zorladığını düşünüyorsun.”

Sean kollarını kavuşturarak kaşlarını çatı. “Yani?”

Emma da ona somurtarak baktı. “Yani, *senin* olanlarla hiç bir alakan yok. İster inan ister inanma, daha önce de bir ATV devirmiştim. Bugün Kevin’a başı çekmesi için izin verecek kadar aptalca davrandığımız her seferde kullandığım gibi kullanıyordum ve bir sincap tarafından tongaya düşürüldüm. Herhangi birimizin başına gelebilirdi.”

Sean kendine hâkim olamadı. Emma’ya yaklaşarak parmaklarını parmaklarına geçirdi. “Senin olmamanı dilerdim.”

“Kız olduğum için mi?”

Hayır, Emma yuvarlanan üç yüz kiloluk bir dörtçekerin altında ezilmek üzereyken ona ulaşmak için elinden bir şey gelmemesi... Sean’a bir şeyler hissettirmişti. İyi olmayan bir şeyler. “Çünkü Cat’e seni parçaladığımızı söyleyen kişi olmak istemiyordum.”

Bunun üzerine Emma güldü. “Sonrasında bir Mack kamyonet tarafından çarpılmış gibi hissedeceğim ama parçalanmadım.”

“Eve gittiğimizde sana sıcak, köpüklü bir banyo yaptıracağım. Ağrı ve sızılarına iyi gelecektir.”

Emma güldüğünde ve yüzü gevşediğinde Sean onu öpmek için eğildi. Emma’yı meme uçları köpüklerden fırlarken sabunlu ve çırlıçıplak halde düşündüğünden değildi, yaralanmadığı için çok rahatlamıştı.

Dudakları daha yeni buluşmuşken Emma hızla geri çekildi. Sean önce onun canını yaktığını sonra da onu kızdırdığını düşündü. Ancak daha yeni duymaya başladığı sesi, yani onlara doğru gelen ATV sesini Emma’nın çoktan duymuş olduğunu fark etti.

Sebebini anlamasa da Sean’a kendini suçlu hissettiren belli belirsiz bir öfke barındıran bir sesle, “Bahsini kaybettirmek istemeyiz,” diye mırıldandı Emma.

Sean'ın suçlu hissetmek için sebebi yoktu. Yanlış bir şey yapmamıştı. Ayrıca Emma onun aptalca bahis havuzunu ciddiye almadığını ve onunla yollarını ayırdıklarında yengesinin hayal kırıklığına uğramasını istemediğini biliyordu. Ancak açıklayacak zamanı olmadı.

Kevin hızla sürerek karşılarında belirdi. Onları görünce frene bastı ve aracı durur durmaz aşağı fırladı. “Ne oldu? Emma, iyi misin?”

Emma başıyla onayladı. “Sincap. Tereddüt ettim ve dönermeçte uçtum.”

“Yaralandın mı?”

Emma ona sıyrılan kolunu gösterdi. “Yaşayacağım. Lisa’nın dörtçekeri için de aynı şeyi söyleyebilmeyi umuyorum.”

Evan’la Terry yanlarına geldi ve Emma’nın üstüne üşüşüklerinde Sean kenara çekildi. Kevin, Lisa’nın aracını çalıştırarak patikaya geri çekti.

“Çok kötü görünmüyor,” dedi. “Plastik parçalardan bazıları çatlamış ve tutma kolunun ucu sıyrılmış. Ön rafının zaten hafifçe eğilmiş olduğundan eminim. Biraz bantla sardık mı hallolur.”

Emma homurdandı. “Bant. Çok zarif.”

Terry güldü. “Dört oğulları var. Sahip oldukları eşyaların yarısı bantla tutturulmuş.”

Sean genç kadının kaskını yerden kaldırarak elinde döndürdü, tozlarını silkeledi ve hasar almış mı diye baktı. Başparmağını bu kazadan dolayı veya başka bir zaman oluşmuş oyukta gezdirirken Emma’nın yere vururken görüntüsünün içini hâlâ hafifçe burktuğunu fark etti.

Ciddi şekilde yaralanabilirdi ve bunun kendisini böylesine korkutmuş olmasını sindirmede zorluk çekiyordu. Kimsenin yaralanmasını istemezdi fakat Emma’yı ağaçların arasından kal-

dırarak almak için bir helikopter bekliyor olma ihtimaline ne kadar yaklaşmış olduklarını düşünmek içini altüst ediyordu.

Terry kargo kutusundan ilk yardım kitini çıkarıp Emma'nın kolundaki sıyrıkları temizlemeye başladığında bile Sean'ın içindeki his azalmadı. Emma, Terry'nin aracının önüne yaslanmıştı, Kevin ile Evan'ın konuştukları bir şeyden dolayı gülümsüyordu fakat Sean'ın içi rahatlamak yerine giderek daha da burkuluyordu.

Ne kadındı ama... Akıllıydı, eğlenceliydi, dayanıklıydı ve çok çalışıyordu, ayrıca çarşafkların arasında Sean'ın dünyasını tepetaklak ediyordu. Belki de sorun buydu. Tamamen giyiniklerken de dünyası biraz tepetaklak gelmeye başlıyordu.

Kevin, "İyi misin?" diye sorunca Sean içinden küfretti. Onun geldiğini bile fark etmemişti.

"Evet. Sadece kaskı kontrol ediyordum."

"Biraz bitkin görünüyorsun."

Dünyası artık tepetaklak olmuş bir adama göre son derece doğal bir görüntüydü. "İzlemesi eğlenceli olmamıştır."

"Annem Lily'ye bakacak vakit bulduğunda Beth'e ATV kullanmayı öğretiyorum ve yemin ederim bir tümseğe bile çarptığı her seferde kalp krizi geçiriyorum."

"Ama Beth senin eşin." Sean, Emma'ya baktı, Emma da ona bakıyordu. "Farklı bir durum."

"Öyle mi?"

"Evet." Sean kimi ikna etmeye çalıştığını merak ederek sert bir tavırla söylemişti. "O iyi bir kız ve yaralandığını görmek istemem fakat ikisi hiç de aynı şey değil."

Emma uzaktan ona kaşını kaldırınca Sean onun sandığından daha iyi bir dudak okuyucu olup olmadığını merak etti. Sorgulayan bir bakışla dudaklarını oynatarak *iyi bir kız* dediğinde Sean yakalandığını anladı. Emma ona böyle denilmesinden hiç hoşlanmazdı.

“Kendini öyle avutmaya devam et, ben de lastiklerimdeki havayı kontrol etmeye gideyim ve bırakayım da siz ikiniz birbirinize gözlerinizi devirmeye devam edin. Sanırım lastiklerimden biri yumuşamış.” Kevin omzuna vurdu. “Ve buralarda yumuşayan tek şeyin lastiğim olduğunu sanmıyorum.”

Kuzeni, Sean ona yumuşamadığını söyleyemeden gitti. Sevişiyormuş ve sevişmiyormuş gibi yaptığı kadını bir ağaca yapışmış halde görmek istememesi yumuşadığı anlamına gelmezdi. Anlamı sadece...

Sadece birazcık yumuşamaya *başladığı* anlamına geliyordu ve Cat’in uçağı pistte ilerlemeye başladığı anda oradan uzaklaşılmıyordu.

Meyveli punç berbattı, sahte disko ışıkları daha ziyade polis ışığına benziyordu ve katlanan metal sandalyeler yaşlı kalçalar için tam bir eziyetti. Fakat Cat lisenin spor salonunda hayatının en güzel gecelerinden birini geçiriyordu.

Hoparlörlerden Frank Sinatra’nın şarkısı duyuluyordu. Başını Russell’in göğsüne yaslamıştı, Russell kollarını ona dolamıştı ve müzik eşliğinde salınıyorlardı. İkisi de müthiş dansçılar sayılmazdı fakat umursamıyorlardı. Sadece yeniden dans etmek çok hoştu.

Şarkı sona erdiğinde Cat arkaya doğru eğilerek gülümsedi, Russell’a teşekkür etti ve birkaç dakika oturmayı önerdi fakat Russell’in onu öpmeyi düşündüğünü görebiliyordu. Adamın bakışları defalarca dudaklarına kaymıştı ve Cat’in karnındaki kelebekler panik halinde uçuşuyordu.

John dışında tek bir adamı bile öpmemişti. Tanrı aşkına, tam kırk altı yıl olmuştu. Cat’e doğru gelmiyordu fakat John Shaw’a âşık olduğunda ve altı ay sonra onunla evlendiğinde henüz on dokuz yaşındaydı. Neredeyse yarım yüzyıldır başka bir erkek tarafından öpülmemişti.

Russell'ın gözlerindeki tereddüdü de görebiliyordu. Karısını düşünüyordu ve Cat onun çok ama çok uzun zamandır Flo dışında kimseyi öpmemiş olabileceğini düşündü.

Cat yaşadıkları gerginliği azaltmayı umarak, "Biraz daha punç ister misin?" diye sordu.

Russell güldü. "O punçtan kesinlikle istemiyorum. Ama biraz temiz hava iyi olabilir."

Russell spor salonunun açık tutulan kapılarından serin yaz gecesine çıkarken elini tutmadı fakat Cat bundan rahatsızlık duymamaya çalıştı. O kocasını kaybedeli on dört yıl olmuşken Russell için sadece altı yıl geçmişti.

Belki de işler bu noktaya gelince yeni bir ilişkiyle yüzleşmeye henüz hazır değildi.

Çimenlerden geçerek okul bahçesindeki ağaçlık alana yürüdüler. Burada yıllar içinde orduda hizmet ederken hayatlarını kaybeden mezunları onurlandıran granit banklar vardı. Şaşırtıcıydı fakat banklar boştu ve Russell sonunda elini tutarak onu banklardan birinde yanına oturttu.

"Arkadaşlığından çok zevk alıyorum," dedi usulca. Cat arkasından bir *fakat* geleceğini hemen anladı. "Ben sadece burada ne yaptığımızdan emin değilim."

"Arkadaşlığımızın tadını çıkarıyoruz, değil mi?"

"Kesinlikle." Cat'e gülümsemek için başını çevirdiğinde bakışı yeniden ağzına odaklandı. "Korkarım seni öpersem ağlayabilirim."

Cat, Russell'in elini sözlerinin kalbini sıkıştırdığı kadar sert olmasa da sıktı. "Ben de ağlayabilirim fakat ağlamayı tercih ederim çünkü bir şeyler hissediyorum. Sebebi sadece yalnız olmam ve kendime acımam değil."

"O halde belki de yapmalıyım ve karım dışında bir kadını öpmeyeli kaç yıl geçtiğini hesaplamaya çalışmayı bırakmalıyım."

Cat başını hafifçe kaldırıp gözlerini kapatırken Russell eliyle onu başının arkasından tuttu ve öptü.

Cat onun ağzını John'un ağzıyla kıyaslamamaya çalıştı –Russell'ın dudakları daha yumuşaktı fakat daha girişkendi– sonunda ona dokunan adam dışındaki her şey ve herkes yok oldu. Russell'ın dili Cat'in diline sürtünürken uyku halindeki arzu ve beklenti duyguları hayata döndü.

Russell isteksizce geri çekildiğinde –en azından Cat'e öyle gelmişti– gözyaşı yoktu. Belki derinlerde birkaç buruk hüznün sızısı olabilirdi fakat yeni ve muhteşem duyguların oluşturduğu çığ bu sızıyı *çok* derinlere gömmüştü.

Russell doğrudan Cat'in gözlerinin içine baktı, gülümserken yüzü yumuşamıştı. “Senin dışında kimseyi öpmeyeli yaklaşık yarım dakika oldu, Catherine Shaw.”

Cat ise hayatında ikinci kez birlikte olmaya değer bir adam bulduğunu düşündü.

On Altıncı Bölüm

Sean, Emma'nın karanlıkta anahtarlarıyla boğuşmasını izledi. Gündüz evden çıkarken kimse dış lambayı açmayı akıl etmemişti. "Büyükannemin bu saatte dışarıda olduğuna inanamıyorum."

"Ev tümüyle bize ait. Senin için sıcak, köpüklü banyoyu hazırladıktan sonra belki sırtını yıkamana yardım edebilirim."

"Çok kirli olsam da duşla yetinmek zorunda kalacağım yoksa küvetin dibinde beş santim çamur toplanır."

Sean onun arkasından eve girerek, "Su tasarrufu yapıp birlikte duş almalıyız," dedi.

"Yoo, bunu asla yapamam. Unuttun mu, ben *iyi bir kızım*."

Sean homurdanarak kirli botlarını çözmek için eğildi. "Kullanma kılavuzunda doğal olmayacak kadar iyi dudak okuyabilme yeteneğin hakkında bir uyarı yoktu."

"O zaman iyi bir kız olduğumu düşündüğünü öğrenemedim."

Sean başının neden belada olduğundan bile emin değildi. "Sadece onlarla aramızdaki farkı görmesini sağlamaya çalışıyordum. Bir şey kastetmemiştim."

Emma gözlerinde haylaz bir ışıltıyla, "Rahatla," dedi. "Yemin ederim damarına basmak çok kolay."

"Cidden çarpık bir mizah anlayışın var."

Ancak Emma kot pantolonunun fermuarını açıp koridorda üstünden çıkarınca Sean onu affetti. Muhtemelen tüm evi toz içinde bırakmak istemiyordu o yüzden Sean da aynısını yap-

çaktı. Önce Emma'yı izleyecekti çünkü güzel bir kadının yaptığı striptizi kaçırarak biri değildi.

Ancak Emma tişörtünü çıkarmadan arkasını dönüp mutfağa doğru yürüyünce Sean iç çekerek sadece bacaklarını hayranlıkla izlemekle yetindi ve bacaklarının morarmış olduğunu fark etti. Baldırlarından birinin dış kısmında ufak tefek morlukların yanı sıra yumurta büyüklüğünde de bir tane vardı. Emma'nın arkasından gidebilmek için pantolonunu çıkardı ve tişörtünü başından hızla çekti.

Emma buzlu camdan iki kupaya su doldururken Sean, "Baldırına sıkı bir darbe almışsın," diye belirtti.

Genç kadın morlukları görebilmek için arkaya doğru kıvrıldı. "Evet. Dokununca acıyor ama büyütülecek bir şey değil."

"Geri kalan kısımlarını da kontrol etmeme izin vermelisin." Emma ona soğuk suyu verdi ve kaşını kaldırdı.

"Yani morluklar için ama kirli yüzünle ve üzerinde tişört dışında bir şey olmadan çok seksi görünüyorsun."

Emma elini kalçasına koyarak ve bu sayede tişörtünün eteğini kıskırtıcı şekilde bir santim kadar yukarı kaldırarak kaşlarını çatı. "Seni sahte nişanlım yaptığımda kirli surat fetişin olduğuna dair en ufak fikrim yoktu."

"Sahte nişanlın olmadan önce öyle bir fetişim yoktu." Suyundan bolca içti. "Ayrıca bu bir fetiş değil. Daha önce de söylemişim, sıkı çalışman ve sıkı eğlenmen beni azdırıyor. Sanırım kir sadece bunun görsel bir temsili."

"Çok engin birisin."

"Dahası birazdan duş alacaksın, her yerin sabunla kaplı ve kayganken çok hoşuma gidiyorsun."

Emma'nın boynu yavaşça yanmaya başladı. "Kirli. Temiz. Senin için fark etmiyor, değil mi?"

Sean fark etmediğini –ona elinden gelen her şekilde sahip olabileceğini– söyleyecekti ama çenesini kapalı tuttu. Emma'nın bunu bilmesinin ona bir faydası olmazdı. Bazen kanepede kıvrılıp televizyon izlerken veya markette beyaz ekmek mi yoksa tahıllı ekmek mi diye tartışırken bir çiftmiş gibi davrandıklarını bazen unuttuğunu bilmesine gerek yoktu.

Hatırladığında canını çok sıktığını bilmesine *hiç* gerek yoktu.

Bu çok kötüydü, Elbette Emma'yla vakit geçirmekten zevk alıyordu –ayrıca sevişme kısmından da büyük zevk alıyordu– fakat sadece bir hafta sonra gidecekti. Emma'nın çılgınca planı tarafından alıkonulmadan önce yapmayı planladığı gibi hayatının geri kalanında nerede ne yapmak istediğini keşfetmek için özgür olacaktı. Özgürlüğüne `ondan tekrar vazgeçecek kadar uzun süredir sahip değildi, özellikle de onu deli eden bir kadın için. Hayatının geri kalanını kuruyan papatyaları toplayarak ve ev işlerinin doğru sırası hakkında akış şemaları okuyarak geçirmeyecekti.

Emma yanından geçerek tişörtünü çıkardı ve omzunun üzerinden davetkâr bir bakış attı.

Diğer taraftan...

İkisi duşa zar zor sığmıştı ama Sean'ın umurunda değildi. Emma'nın teni ona ne kadar çok değerse o kadar iyiydi. Patikanın kirinden kurtulmak için hızlıca sabunlanıp durulandıktan sonra Sean hiç acele etmeden Emma'nın bedeninin her santimini sabunladı. Özellikle sağ kürekkemiğinin yakınında birkaç ufak morluk daha buldu ama hiçbirini baldırındaki kadar belirgin değildi.

Ayakta dururken ulaşabileceklerini öptü ve diğerlerini daha sonrası için aklına kaydetti. Sean kolundaki sıyrığı dikkatlice temizlerken Emma yüzünü hafifçe ekşitince Sean o küçük acı iniltisi zevk iniltisine dönüşene kadar onu öptü.

Su soğuk akmaya başlayınca durulandılar ve dişlerini fırçaladılar. Emma tükürebilmek için onu dürterek yolundan çekti ve o anda Sean midesine ani bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Tam bir ev haliydi. Evli bir çift gibi davranıyorlardı. Ya da uzun süredir birlikte yaşayan ve yakında evlenecek olan bir çift gibi. Bunun kafasını böylesine karıştırmaması gerekirdi çünkü öyle olmaları gerekiyordu. Elbette gerçekten değil.

Emma'nın arkasından yatağa gitti. Genç kadın her gece yaptığı gibi ona sokulurken Sean'ın aklı karmakarışıklı. Emma kucağına aйтmış gibiydi. Sean da her gece yaptığı gibi onu biraz daha kendine doğru çekti.

"Ağzını bıçak açmıyor," diye fısıldadı Emma.

"Yorgunluktan ölüyorum. Uzun süredir ATV sürmemiştim, özellikle de o şekilde."

Emma'nın eli Sean'ın göğsünü okşuyordu. "Duşta başladığın şeylerin sonunu getiremeyecek misin, asker?"

"Şu anda bedeninin ihtiyacı olan son şey daha fazla hareket."

Emma göğsünü okşamaya devam ederek iç çekti. "Uyuyabileceğimden emin değilim."

Sean göğsünü avuçlayabilmek için hafifçe ona doğru döndü. "Bunun için harika bir ilacım var."

"Yorgunluktan öldüğünü sanıyordum."

"Öyle." Ayrıca banyoda yaşadıkları evli çift anını sindirmeye devam ederken onunla tamamen içli dışlı olma konusunda pek emin değildi. "Daha fazla debelenmene gerek yok ama acını gidermek için küçük bir numaram var."

Konuşurken elini Emma'nın karnından bacaklarının arasına doğru indirdi. Onun bedeniyle birlikte kendi bedeni de ısınıyordu fakat şehvetinin boyun eğmesini diledi. Zaten yeterince morluğu vardı o yüzden ona dokunmayacaktı.

Bunun yerine onu okşayarak gözkapaklarının titreşerek kapanmasını ve dişlerinin alt dudağını ısırmasını izledi. Kalçaları eline doğru hareket ederken solukları hızlandı ve Sean'ın adını fısıldadı. Daha sonra gözlerini açtı ve ona öylesine yoğun bir biçimde baktı ki Sean sırf gözlerini yeniden kapatması için onu öptü. Emma'nın onun gözlerinde ne göreceğinden emin değildi.

Emma boşalırken ağzına doğru inledi ve Sean onu kucağında sardığında Emma mutluluktan iç çekti.

Sean kendine ona sarılmaması gerektiğini söyledi. Kıçına bir şaplak atıp arkasını dönmeli ve uyumalıydı. Oysa saçlarına soku-larak gözlerini kapattı. Belki yarın gece aralarına biraz mesafe koyma girişiminde bulunurdu.

Emma örtüyü yüzüne çekti, bilinçaltıyla pazarlık içindeydi. Bir saat daha uyuyabilirse tüm hafta boyunca erteledi tuşuna basmayacaktı. En azından pazartesi günü.

Sean yatağa girip yanına uzandığında vazgeçip ona doğru döndü. Ve... *ah*. Beklediği o Mack kamyonet çarpmış hissi gelmişti.

Gözlerini açtı ve sonra kaşlarını çatı. "Neden giyiniksin?"

"Çünkü uyandım, biraz kahve bulabilmek için giyindim ama fikrimi değiştirdim için yatağa geri dönüyorum."

"Tamamen giyinik halde mi?"

"Evet. Ama ayakkabılarım yok."

Sean'ın çılginca akıl oyununa ayak uyduramayacağı kadar erken bir saattir. "Büyükanne kahve demlememiş mi?"

Sean homurdanarak koluyla gözlerini örttü. "Pek sayılmaz."

"Bu sabah *sorunun* ne?"

"Az önce büyükanneyle karşılaştım. Eve gizlice giriyordu ve dün gece giydiği elbise de üzerindeydi."

“Ne?” Emma doğruldu, ağı ve sızılarını unutmuştu. “Büyü-
kannemi utanç yürüyüşü yaparken mi yakaladın?”

“Evet ve çok tuhaftı, şimdiyse yatağa dönüyorum.”

Emma, Sean’ın kolunu yüzünden çekti. “Ne dedi?”

“Günaydın dedi ve hızlıca duş alıp kahvaltıya başlayacağını söyledi.”

“Sen ne dedin?”

“Acele etmemesine dair bir şeyler mırıldandım ve sonra bir kız gibi kaçtım.”

Emma kendini yastığına geri bıraktı ve tavana baktı. “Vay canına.”

“Muhtemelen bunu daha yumuşatarak söylemeliydim ama nasıl yapabileceğimden emin değilim.”

Emma ne diyeceğini bilmiyordu. Bir parçası *yürü be büyükanne*, diye düşünürken başka bir parçası Sean’la birlikte örtünün altına saklanıp büyükannesinin utanç yürüyüşü yaptıktan sonra duş almakta olduğu gerçeğiyle yüzleşmemek istiyordu. Sean’ın da şu anda aynı şeyi dinlediği belliydi.

“Eninde sonunda aşağı inmemiz gerekecek,” dedi Emma. “Kahveye ihtiyacım var. Yemeğe de.”

“Burada beklerim. Bana da getir.”

Emma gülerek Sean’ın baldırına şaplak attı. “Onunla ben yüzleşebiliyorsam sen de yüzleşebilirsin. O *senin* büyükannen değil.”

“Çok tuhaf.”

“Seviştığımızı bilmek eminim onun için de tuhaftır ama bunu olgunlukla karşılıyor.”

Bunun üzerine Sean yüzünü tekrar koluyla örttü. “O farklı.”

“Neden? Altmış beş yaşında diye mi?”

“Hayır. Çünkü az önce senin de dediğin gibi o bir büyükanne. *Senin* büyükannen.”

“Hadi gel. Aşağıya birlikte inelim.” Emma yataktan çıkarak banyoya doğru yürüdü. “Bu kadar büyütmeyi kes.”

Koridorda ilerledikleri sırada banyonun yanından geçerken büyükannesi hâlâ duştaydı. Anlamışlardı çünkü ısıklıkla Sean’ın yüzünü buruşturmasına yol açan çok neşeli bir melodi çalıyordu.

Emma onun kolunu tutarak onu merdivenlere doğru çekti. “Kahve.”

Kahve demlediler ve iki fincan çıkacak kadar demlenene kadar masada sessizce oturdular. Emma su ısıtıcısını çalıştırdı ve büyükannesinin fincanına bir çay poşeti koydu.

Beklenen kadın aynı ıslığı gibi dinçleşmiş ve neşeli bir görüntüyle yanlarına geldi. “Günaydın.”

“Günaydın,” diye mırıldandı ikisi de.

“Çayımı hazırladığınız için teşekkür ederim, ah, koluna ne oldu?”

Emma kötü görünümlü sıyrığa baktı ve kolunu arkasına sakladı. “Dün düştüm, hepsi bu.”

“Dikkatli olmanı söylemiştim.”

“Dikkatliydim. Bir sincap vardı.”

Büyükanne ona suçlayıcı bir bakış atınca Sean ellerini kaldırdı. “Hey, bana bakma. Kamyonette yanıdaydın. Nasıl sürdüğünü biliyorsun.”

“Evet, ona araba kullanmayı maalesef kocam öğretmişti.” Emma büyükannesinin yüzünde bir an için bir gölge gördü. “Bugün için aklımda omlet vardı. Brokoli ve peynirli olur mu?”

Sean’ın başı kahve fincanının üstüne düştü. Emma büyükannesine evdeki ilk gecesinde kendi nişanlısına nefret ettiği bir yemek yedirdiğini söylemeden bir şeyler demeliydi. “İh... onun yerine mantara ne dersin?”

Büyükannesi buzdolabını karıştırdı. “Mantar göremiyorum. Ama brokolimiz var.”

“Sean brokoliyi sadece ara sıra yer, özel anlar gibi,” dedi Emma telaşla. “Çok sever ama gaz yapıyor.”

Büyükannesinin başı hâlâ sebzelikte olduğundan Sean ona ne oluyor der gibi bakmakta özgürdü ve karşılığında Emma özür dileyerek baktı. Üç hafta boyunca bir yalanı –veya iki yalanı– yaşadıkdan sonra hızlı düşünüp cevap verme konusunda daha iyi bir iş çıkarıyor olmalıydı.

“O zaman olmaz,” dedi büyükannesi. “Biraz bifteğimiz kalmış. Bifteekli ve peynirli omlet nasıl olur?”

Sean, Emma’ya ters ters bakmaya devam ederek, “Harika olur,” dedi.

Büyükannesi omleti pişirirken Emma masayı hazırladı ve kahve fincanlarını yeniledi. Bu gidişle kafeine epey ihtiyaçları olacaktı.

Büyükannesi dilimlenmiş bifteği tavaya koyarak, “Peki, Sean,” dedi, “bu eski evi nasıl buluyorsun?”

Sean bu sorudan ürkmüştü. “Güzel bir ev. Büyük ve samimi.”

“Çocuklar için bir sürü yer var.”

Emma yudumladığı kahvesinin boğazına kaçmasını son anda engelledi. “Büyükanne. Henüz çocuk sahibi olmaya hazır değiliz.”

“Hayır ama eminim yakında olacaksınız. Kahvaltıdan sonra takvimi çıkarıp olası düğün tarihlerine bakmaya başlamalıyız.”

Sean yerinde kıpırdanırken Emma onun yatağa geri dönme dürtüsüne yenilmemesi için elini dizine koydu. “Yaz düğünü mü yoksa kış düğünü mü istediğimize bile karar vermedik. Aceleye gerek yok.”

“Bahçede evlenmek istemiyor musun? Hep bunu isterdin.”

Emma çaresizce yalvaran bir bakış attığında Sean boğazını temizledi. “Kışın evlenirsek ailemin pansiyonunda balayı yapabiliriz ve kar aracı ve diğer şeyler de var.”

“Söylediğini herhangi bir kış da yapabilirsiniz,” diye ısrar etti Cat. “Ama elbette karar ikinize kalmış.”

Spatulayı kullanarak omleti parçaladı ve dilimleri bekleyen tabaklarına koydu. Sean tabağındakileri silip süpürdükten sonra izin isteyip bir süper kahraman çevikliğiyle gözden kaybolduğunda Emma hiç şaşırmadı.

Yemeklerine normal bir hızda devam ettiklerinden dolayı Emma büyükannesiyle kaldı. “İyi vakit geçirdin mi? Dansta yani?”

Büyükannesi tabağına bakarak gülümsedi. “Dansta çok eğlendim. Danstan sonra da.”

“Ah. Senin adına çok mutluyum. Gerçekten.”

“Sakin bu olayı kafanda büyütme. Sadece bir süreliğine birlikte iyi vakit geçireceğiz. Hafta sonunda eve döneceğim o yüzden... dediğim gibi... sadece birlikte eğleniyoruz.”

Emma yumurta, biftek ve peynir kırıntılarını tabağında oynatarak bunun tanıdık geldiğini düşündü. Gerekirse sadece birbirinin ayaklarını geçici süreyle sıcak tutarlardı.

Bulaşıkları yıkarken öylesine lafladılar. Emma sonrasında Sean’ı aramaya gitti. Onu alt katta bulamayınca odalarına çıktı fakat Sean orada da değildi. Ancak aynada yapışkanlı bir not kâğıdı vardı.

Gaz mı yapıyor? İntikamım acı olacak, tatlım.

Emma gülerek notu çekmecenin dibine, biriktirdiği diğer notların yanına koydu. Çok komik bulduğundan atmaya kıyamamıştı ve bazen içlerinden birini çekip tekrar okuyordu. Fakat kendini sevdalı bir yeniyetme gibi hissettirdiğinden çekmeceyi kapatıp arayışına devam etti.

Oturma odasının penceresinden dışarıya baktığında sonunda onu buldu. Sallanan sandalyelerden birinde oturuyordu, başı

arkaya yatmıştı ve gözleri kapalıydı. Muhtemelen Emma'nın onu içine sürüklediği delilikten kısa bir kaçış arıyordu, o yüzden Emma perdeyi indirip onu rahat bıraktı.

Yine de bir düşün tarihi seçmesi gerekiyordu.

Yarım saat sonra büyükannesiyle baş başa vermiş halde takvime bakarken eninde sonunda Florida'yı arayıp büyükannesine Sean'la yollarını ayırdıklarını söylemek zorunda olduğu telefon görüşmesini düşünmemeye çalıştı.

Sean çalan telefonunu cebinden çıkardı ve kimin aradığına baktı. Northern Star Lounge. Ya Josh ya da Rosie arıyordu, o yüzden telefonu açtı.

"Selam." Arayan Josh'tı. "Kazandım mı?"

En küçük salak kardeşi onu göremese de başını salladı ve sallanan sandalyeden kalkarak evden uzaklaştı. "Kimse bir şey kazanmadı."

Henüz resmen geri çekilmediği için teknik olarak yalan sayılmazdı ve kimin iki hafta üzerine bahse girdiğinden emin değildi. Bu arada bir veya iki... ya da üç kutu daha kondom almayı unutmamalıydı. Emma'nın buzdolabının üstündeki listeye bunu ekleyebileceğini sanmıyordu.

"Neredeyse bitti, değil mi?"

"Bir hafta," dedi Sean, aslında sayıyor değildi. "Cat pazar günü uçuyor."

"O zaman ne yapacaksın?"

Josh'un öğrenmeye çalıştığı şey buysa pansiyona geri dönme-yecekti. "Henüz emin değilim. Manzaralı yoldan New Mexico'ya gidip Liz'i ziyaret etmeyi düşünüyorum."

Birkaç saniye sessizlik oldu.

“Muhtemelen seni gördüğüne sevinecektir. Bu arada, 4 Temmuz’dan sonra Mitch’le konuşmuş. Görünüşe göre Mitch, Emma denen şu kadınla ciddi olduğunuzu düşünüyor.”

“Asıl konu da bu zaten.” Sean ağabeyiyle Emma hakkında konuşmak istemiyordu. “İnsanların ciddi olduğumuzu sanması *gerekıyor*.”

“Birlikte büyüdük, aptal. Kimse sana Oscar vermek için sırada beklemiyor.”

Sean kamyonetin kaportasına yaslandı ve başını arkaya doğru eğerek gökyüzüne baktı. “Ciddi bir ilişki aramıyorum, Josh. Şu anda hiçbir şey aramıyorum.”

“Bir şey aramıyor olman onu bulamayacağın anlamına gelmez.”

“Sikik bir şans kurabiyesi gibisin.”

Ağabeyi güldü. “Aynen. Hey, batıya gitmeden önce birkaç günlüğüne eve niye gelmiyorsun?”

Çünkü birkaç günlüğüne eve giderse evde kalmak zorunda kalabilirdi ve bunu yapmaya hazır değildi. “Ne yapacağımı henüz bilmiyorum. Bakarız.”

Birkaç dakika boyunca pansiyon hakkında konuştular ve sonra Josh’ın kapatması gerekti. Sean telefonunu cebine tıktırtırken iç çekti. Eve geri girme ve kadınların ne yaptığına bakma zamanıydı. Muhtemelen düğün tarihi seçiyorlardı.

Cat’i tanıyorsa büyük ihtimalle bebek isimleri listesi yapıyordu. Düğün çanlarının arkasından leyleğin geleceğini varsaymanın insanlar için doğal olduğunu düşünüyordu, yine de onun çocuklardan bahsetmesi Sean’a soğuk terler döktürüyordu. Çocukları sevmediğinden değildi. Mike ve Terry’nin çocukları havalıydı fakat önce Kevin ve Joe’nun çocuklarının bulunduğu aşamadan geçmeniz gerekiyordu ve Sean henüz buna hazır değildi.

Mutfak kapısında durdu, Cat ve Emma'nın takvimin sayfalarını çevirmelerini izledi. Düğün kutusu da masadaydı. Demek ki iyi, yaşlı büyükanne onu bir pekiştirici olarak kullanıyordu. Emma gülümseyerek başıyla onaylıyordu fakat Sean orası dışında herhangi bir yerde olmak istediğini görebiliyordu.

Yüzünde ve omuzlarını kaldırıışındaki gerilimi görebiliyordu. Ona verdiği yüzüğü parmağında çevirip duruyordu. Ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordu çünkü onu tanıyordu.

Nasıl tanımazdı? Onunla yaşıyordu. Birlikte çalışıyorlar, birlikte eğleniyorlar ve lanet dişlerini birlikte fırçalıyorlardı. Sean onu anlıyordu. Onu seviyordu... *Kahretsin!*

Hayır, onu sevmiyordu. Onu seviyormuş gibi yapıyordu ve aklının bunu sürekli karıştırmasından bıkmıştı.

Emma başını kaldırdı ve onu görünce kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? Evet." Sean silkelenerek kahveden kalan son koyu tortudan biraz almak için tezgâha gitti. "Josh aradı ve beni hep küplere bindirir."

Emma onu izliyordu ve Sean yüz ifadesinin öfkeliiden ziyade dehşete düşmüş gibi göründüğünü tahmin etti. Genç kadın bunu anlardı çünkü onu tanıyordu. Tıpkı Sean'ın da onu tanıdığı gibi.

"Tekrar kaçmadan önce," dedi Cat, "cumartesi gecesi hüzünlü ve üzgün olmak istemiyorum o yüzden veda partisi için herkesi davet ettim."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Sean. "Herkesten kastın ne?"

"Ailen elbette. Ayrıca Russell, Dani ve Roger. Hamburgerle soslu düşünüyorum ve Mary o muhteşem lahana salatasından bir kamyon dolusu getireceğini söyledi."

"Yemek işini biz hallederiz, büyükanne. Sen rahat ol." Sean ve Cat aynı anda ona bakınca Emma kızardı. "Tamam. Sean ızgara işini halleder, rahat olabilirsiniz."

“Ben de ona güveniyordum. Ayrıca Sean, oturup düğün tarihine karar vermemizde yardımcı olmaya ne dersin?”

“Emma’ya ne zaman orada olmam gerektiğini söylemesinin yeterli olduğunu ve orada olacağımı söyledim.”

“Saçma. Otur.”

Sean barbekü sosuna batırılıp çöle bırakılmayı tercih ederdi ama oturdu. Bir hafta daha ve sonra hepsi sona erecekti.

Sonrasında Emma’yı daha fazla düşünmek zorunda kalma-yacaktı. Onunla evlenmeyi, birlikte bebek sahibi olmayı veya geceleri onu kollarına almayı düşünmeyecekti. Gitmiş olacaktı ve ateşin etrafında oturup bira içerken ağabeylerinin hatırlata-cakları komik bir hikâyeden ibaret olacaktı.

Cat elini koluna koyarak, “Cidden, Sean, iyi misin?” diye sordu.

Sean göğsünü ovalamakta olduğunu fark etti ve tekrar yap-mamak için öne eğilip kollarını masaya dayamak için kendini zorladı. “İyiyim. Hadi bir tarih seçelim.”

On Yedinci Bölüm

Cat –eğer biri sorsaydı– içinde gergin bir beklentiyle kelebeklerin uçuşacağı yaşı en az on beş veya yirmi yıl geçmiş olduğunu söylerdi. Ancak elini Walker Hırdavat'ın kapısına koyup iterek açmaya hazırlanırken karnında hızlı bir *Fındıkkıran* balesi sergileniyordu.

Son birkaç gündür Russell'la telefonda konuşarak biraz zaman geçirmişti ama geçen sabah ona veda öpücüğü verdiğinden beri gerçekten ilk kez görüşeceklerdi.

Belki de gelmemeliydi. Elbette telefonda konuşmuşlardı ama Russell ona tekrar çıkma teklif etmemişti. Belki de her şey çok fazla, çok hızlı gelmişti ve Russell onu bir daha görmek istemediğini söylemek yerine Cat Florida'ya dönene kadar uyumlu davranmayı düşünüyordu.

Cat elini geri çekip derin bir nefes aldı. Saçmalıyordu. Sonuçta büyük bir aşk hikâyesi yaşamıyorlardı. Sadece iyi arkadaşılar, hepsi buydu. Genç neslin söyleyeceği gibi birbirlerinden geçici çıkarları olan arkadaşlar. Baskı olmadan, ara sıra öylesine uğrayıp merhaba dememek için bir sebep yoktu.

Biri cama tıklattı ve Cat başını kaldırdığında Russell'ın kapının diğer tarafında durduğunu ve onu seyrettiğini gördü. Russell kapıyı açıp çanı çaldırırken yüzündeki neşe yüzünden Cat kendi haline güldü.

Cat yanından geçerken Russell, “İçinden çıkmaya çalıştığın büyük bir ikilem olmalı,” dedi. “Belki de müdahale etmemeliydim.”

“Saçmalıyordum. İyi ki müdahale ettin yoksa kendimle tartışarak orada kim bilir ne kadar süre dikilirdim.”

“Kazanıyor muydun bari?” Russell ona gülümseirken gözlerinin etrafında gülmekten oluşan çizgiler oynaşıyordu.

“Aslında evet.” Cat dükkâna ilk girdiği zamankinden daha boş görünmeyen raflara baktı. “Şeker almak için kasabaya gelmem gerekti ve uğrayıp selam vermeyi düşündüm.”

“Eve bir mesaj bıraktım. Seni buraya gelmeden önce yakalayabilseydim keşke.”

“Dışarı çıkıp kapıyı kilitledikten hemen sonra telefon çaldı ve genellikle Emma’nın işi için ararlar, o yüzden geri dönmedim.”

“Bu gece benimle Concord’a gelmek ister misin diye merak ediyordum. Akşam yemeği yeriz ve belki bir filme gideriz.”

Cat, Russell’in da gergin olduğunu fark etti ve gülümseyerek karşılık verdi. “Çok isterim.”

“Seni evden beş gibi mi alayım yoksa...”

“Çok iyi olur. Çocuklar o saatte eve dönmüş olur mu emin değilim. Bu haftanın büyük işine doğru yola çıkmadan önce halletmeleri gereken birkaç şey varmış. Sean’ın şu verandayı bitirmesi gerekiyormuş, o yüzden geç saatlere kadar çalışabilirler.”

“O iş nasıl gidiyor?”

“Dürüst olmak gerekirse, Sean’la şu anda yeni tanışıyor olsaydım gerçek bir çift olmadıklarını asla tahmin edemezdim.”

“O halde planın işe yarıyor mu?”

“Öyle görünüyor ve bu çok iyi çünkü zamanımız azalıyor.” Cat iç çekerek kapıya baktı. “Zamanın azalmasından bahsetmişken, saat beşten önce işlerimin hepsini bitireceksem gitmem gerek. Gitmeden önce muhtemelen çocuklara akşam yemeği hazırlarım. Emma’ya kalırsa zavallı adamı bitap düşürene kadar çalıştırır ve sonra yemekte ona ızgara peynirli sandviç yedirir.”

“O halde saat beşte görüşürüz,” dedi Russell.

Cat başıyla onaylayarak kapıyı açmaya yöneldi ama Russell onu yakaladı ve durdurdu. Uzun, yavaş bir öpücüğün ardından kelebekler yine uçuşmaya başlamıştı. “Sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

Emma, Sean’ın yüzündeki öfke karşısında gülerek, “Bu oyunda çok da iyi değilsin,” dedi. Genç adam elini kadının tişörtünün arka eteğinden çekti. “Dikkatimi dağıtıyorsun.”

“Dikkatini nasıl dağıtıyorum?” Emma torbayı Sean’a doğru sallayarak *KEDİ* yazmak için kullandığı *K* ve *D* harflerinin yerine iki harf çekmesini hatırlattı.

“Çok ateşli görünüyorsun. Konsantre olamayayım ve sen kazan diye bunu bilerek yapıyorsun.”

Emma güldü. Tabii sırf üç kat skor elde etmek amacıyla onu baştan çıkarmak için duştan sonra pamuklu bol şortunu ve eski bir Red Sox tişörtü giymişti. “Asıl gömlek giymemiş olman dikkat dağıtıcı ve harf karelerime bakabilmek için sırtımı ovalamak istiyormuşsun gibi yapıyorsun.”

“Harf karelerini kontrol etmenin yanlış bir tarafı yok.” Daha iyi görebilmek için boynunu uzatınca Emma onu ittirdi. Kanepede yan yana oturarak Scrabble oynamak kolay değildi ama uzun bir işgününün ardından ikisi de yere oturmamak istemiyordu.

Eve geldiklerinde tezgâhta büyükanneden bir not bulmuşlardı. Russell’la yemeğe ve sinemaya gidecekmiş ve onu beklemelerine gerek yokmuş. Ayrıca dolapta küçük bir güveç tenceresi ve nasıl ısıtılacağına dair *son derece* ayrıntılı talimatlar bırakmıştı. Temizlenip karınlarını iyice doyurduktan sonra uzun ve yağmurlu bir gecede tek başlarına kalmışken oyun dolabına saldırmışlardı. İşin garip yanı, Scrabble Sean’ın seçimiydi.

Emma tahtaya bakarken, “Ağabeyini geri aradın mı?” diye sordu. Birkaç çocuklu bir aile için zorlu bir zehirli sumak alanını yok etmeye daldıkları sırada Ryan aramıştı ve Sean sesli mesajla yönlendirmişti.

“Henüz aramadım. Yarın ararım.”

“Ondan kaçıyor musun?” Emma *BİL* kelimesinin sonuna *E* ve *T* harfi koydu ve puanını not etti.

“Evet.” Sean elindeki bazı harflerin yerini değiştirirken somurtuyordu. “İddiayı kazanan var mı diye öğrenmek için sırayla arıyorlar.”

Sean onlara söylemezdi çünkü içlerinden biri kadınlara söyleyebilirdi ve kimsenin herhangi bir fikre kapılmasını istemiyordu. Emma aptalca bir iddia yüzünden kardeşlerinden kaçmasının uygun olmadığını söylemek üzereyken Sean onun koyduğu *T* harfinin önündeki üç kat puan haznesine *K*, *U*, *A* ve *R* harflerini sonuna da *Z* harfini koyarak harf sırasını açtı. “Üç kat skor haznesinde sadece *K* değil *Z* harfini de kullandın.”

“Sanırım bu durumda öne geçiyorum.” Sean sırtarak kâğıtla kalemi aldı. “Bir Kowalski’yi asla hafife alma. Kaybetmeyi sevmeyiz.”

“Anlaşılan yeterince ateşli değilim. Belki de biraz maskara sürmeliydim.”

Sean onu kolundan tutup kendine doğru çekti. “Ateşli olmak için yüzüne o çamurdan sürmene gerek yok.”

“Tek tük toprak lekesine ne dersin?”

Sean gülerек onu öpmek için eğildi. Emma ise daha fazlasını istiyordu ve bacağına Sean’ın bacaklarının üstüne atarak kucağına oturdu. Sean kadının ağzına doğru inledi, Emma ellerini çıplak göğsüne koyup onu kanepeye yapıştırırken Sean da ellerini kalçalarında gezdirdi.

Sean dudaklarına doğru, “Artık dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum,” diye mırıldandı.

“Ben de kaybetmeyi sevmem.”

Sean meme ucunu dişlerinin arasına aldığı anda inleme sırası Emma’daydı ve ince tişörtü zevk veren hissi söndüremiyordu. Sean ellerini kumaşın altına soktu ve göğüsleri çıplak halde ağzına gelene kadar yukarı kaldırdı.

Emma onun fermuarını açmak için elini uzattı fakat Sean’ın kolu tarafından engellendi. Genç adam elini Emma’nın şortunun geniş bacak açıklığından soktu ve... sadece tenini buldu. Sean inleyerek parmaklarını pürüzsüz teninde gezdirirken Emma parmaklarını onun omuzlarına geçirdi.

“Kondom için üst kata çıkmamız gerektiğini söyleme sakın,” dedi Emma.

“Arka cep.” Sean cebinden kondomu alırken Emma da onunla birlikte eğildi ve kot pantolonunu kalçalarından indirmesine yardım etti. Emma ayağını sehpayı çarpınca sehpa ufak haliye takıldı ve Scrabble taşları tahtanın her yerine dağıldı.

Sean kondom paketini yırtarak açarken Emma güldü. “Artık kimse kazanamayacak.”

“Ben öndeydim.” Sean bir elini Emma’nın kalçasına koyarak içine girerken diğer elinden yardım aldı.

Genç adam içine girdiğinde Emma inledi ve Sean’ın başının iki yanından uzanıp kanepeye tutundu. “Oyun bitmemişti. Berabere kaldık.”

Sean içine girmeye devam ederken Emma’nın kalçalarını kendine doğru çekerek onu inletti. “Beraberlik korkaklara göre- dir. Kazandığımı kabul et.”

Emma başını eğdi ve ona sırtırken hınzırca kısılan mavi göz- lere baktı. Tanrım, Emma âşık... yani bu adamla sevişmeye. “Tek bir iyi kelime zafer anlamına gelmez.”

“Skor kâğıdı öyle demiyor.” Sean hareket etmeyi kesti ve Emma kalçalarını kıpırdatmaya çalışınca onun da hareket edememesini sağladı. Emma’nın cinsel öfke homurtusu yüzünden gülmek istedi. “Kabul et. Bütün gece böylece oturabilirim.”

“Ah, gerçekten mi?” Emma doğrudan Sean’ın zayıf noktası olduğunu bildiği yere yöneldi: Kulakmemesini ısırıktan sonra ağzına alıp emdi.

Sean, Emma’nın ağzını itme niyetiyle elini kalçasından çekti ama genç kadın kalçalarını salladı. Sean inleyerek elini geri koydu. Emma kulağına doğru usulca nefes aldıktan sonra dilini kulağının dışında gezdirdi.

“Kabul et, kazanacaktım,” diye fısıldadı Emma, “çünkü bunu bütün gece yapabilirim.”

Sean ayağıyla sehpayı tekmeleyerek devirince harf taşları her yere dağıldı. Emma bir şey yapamadan Sean onu küçük haliya sırtüstü yatırarak bacaklarının arasına yerleştirdi ve ellerini başının üzerinde tuttu.

“Ben kaybetmem.” Emma’nın bileklerini tek eliyle tutabilmek için çapraz yaptı ve içine tamamen girebilmek için diğer eliyle bacağına tutup kalçasının üzerine doladı. “Pes mi?”

Emma başını salladı fakat Sean içinden yavaşça –neredeyse sonuna kadar– çıkıp aynı şekilde yavaşça geri girerken kendini tutamayıp iç çekti. “Hile yapıyorsun.”

Sean aynı hareketi tekrar tekrar yaptı, yavaş sürtünme hem çok zevkliydi hem de sinir bozucuydu, sonunda ikisi de titriyordu ve doruğa ulaşmak üzereydiler.

Sean, Emma’ya çığlık atmayı isteyen bir kontrol gücüyle içinden bir kez daha çıkarken bu ölüm kalım meselesi haline geldi çünkü bedeni istediği şeyi alamazsa ölebilirdi. “Tamam. Sen kazandın.”

Sean içine sertçe girdi, parmakları Emma'nın bileklerine batıyordu ve sonra kollarını serbest bırakarak bacaklarını omuzuna kaldırdı. Parmakları kalçalarına batarken Emma adamın adını haykırdı ve Sean ona ikisinin de ihtiyaı olan şeyi verdi.

Sean üzerine çöküp boynuna doğru hızla solurken Emma kollarını ve bacaklarını Sean'a dolayarak ona sıkıca sarıldı.

Solukları sakinleştiiğinde, "Galibiyet sütununa bir tik daha," dedi genç adam.

"Ama üstünde bir yıldız olmalı çünkü hile yaptın."

"Sekste ve Scrabble'da her şey mubahtır, bebeğim." Başını eline dayayarak Emma'ya gülümsedi. "Sırada hangi oyun var?"

"Kıyafetlerim hâlâ üzerimde. Senin kıyafetlerin de üzerinde. Belki de iskambil destesini çıkarmalıyız."

"Sen tam bana göre bir kızsın, Emma Shaw," dedi Sean. Neyse ki yerden kalkıyordu çünkü Emma bu sözlerin onu ne kadar mutlu ettiğini saklamada iyi bir iş çıkardığını sanmıyordu.

Sean su terazisine bakarak tam orta seviyede olduğundan emin oldu ve son vidayı da yerine taktı. Merdivenler tamamıdı. Yarın sabit oturma yerinin oturaklarını yerleştirecekti ve veranda bitmiş olacaktı.

Yarın işteki son günü olacağından tam zamanında bitmiş olacaktı. Cat pazar günü gideceği için Emma ve Sean perşembe ve cuma günleri alışmayacaktı.

Demek oluyordu ki, Sean da pazar günü ayrılacaktı.

Sean düşüncelere daldığından genç kadının geldiğini duymadı ve Emma, "İyi iş," diyerek onu korkuttu.

"Güzol olacağını söylemiştim. Düzgün bakılırsa bu veranda ev kadar uzun ömürlü olur." Verandanın bakımını yapan kişi kesinlikle o olmayacaktı. Emma yıpranmaları ya kendi gidermek

zorunda kalacaktı ya da bu iş için birini tutacaktı. Sean artık oralarda olmayacaktı.

“Bankları yarın bitirebilecek misin?”

“Evet.” Sean arkasını döndü ve verandayı inşa ettiği sırada Emma’nın dönüştürdüğü mülke göz attı. “Bu yere bayılacaklar.”

Emma eldivenlerini çıkarttı ve Sean’ın alet kutusunun yanına attı. “Bence de. Her şey düşündüğümünden bile iyi oturdu.”

Tıpkı Sean’ın tahmin ettiği gibi iyi bir çift olmuşlardı ama genç adam bu düşüncesini sesli olarak dile getirmede. Ne söylediğine dikkat etmek son zamanlarda sık sık yapmak zorunda kaldığı bir şeydi. Önceki öğleden sonra göl kenarındaki bir mülke bakmaya gitmişlerdi ve az kalsın ev sahiplerinin tekne iskelesini yeniden inşa etmeleri gerekeceğini söyleyecekti. Biftek almak için markette durduklarında ise etli güveçlerin indirimde olduğunu fark etmişti ve az kalsın Emma’ya elektrikli tencere kullanıp kullanamayacağını soracaktı çünkü serin bir sonbahar gününde yavaşça pişen güveçten daha iyisi yoktu.

Neyse ki –ağzını açmadan önce– serin sonbahar günlerinde orada olmayacağını hatırladı. Ayrıldıktan sonra çivi çakmak gibi güç gerektiren bir iş bulsa bile Emma’yla birlikte çivi çakmaya heves etmemeliydi. Emma ruhuna tamamen işlemeyi başarmıştı ve oradan çıkmasının tek yolu uzaklaşması ve arkasına bakmamasıydı.

“İyi misin?”

Sean düşüncelerinden arınarak ona baktı. Emma kaşlarını çatmıştı. “Evet, neden?”

“Sadece bir an için çok üzgün göründün.”

“Sadece açım. Satın aldığımız biftekleri ve bu gece nasıl da lezzetli olacaklarını düşünüyordum.”

Emma emin değilmiş gibi baktı ama tartışmadı. “Toparlanmaya başlamalıyız. Ne kadar geç olduğunu fark etmemişim ve büyükannem erken yemeyi sever.”

Sean aletlerini toplamaya başladı, Emma'nın da bu tür anlar yaşayıp yaşamadığını merak etti. Sean'ın pazartesi sabahı orada olmayacağını hatırlamadan önce birlikte yapacakları bir şeyleri düşündüğü veya planlar yaptığı anlar oluyor muydu? Oluyorsa da umursuyor muydu?

Sean alet kovanını kamyonete götürdükten sonra Emma'nın aletlerini temizlemesine yardım etti ve eşyalarını onun için taşıdı.

“Buralarda olmanı özleyeceğim,” dedi Emma usulca, elinde eldivenleri dışında bir şey yoktu. “Ağır kaldırma işlerimi yine kendim yapmak zorunda kalacağım.”

Tek sebebi bu muydu? “Birini tutmalısın. Bana ödeme yapacak gücün olduğuna göre başka birine de ödeme yapabilirsin.”

Emma bu konuyu düşünebilirmiş gibi omuz silkmekle yetince Sean üstelemedi. Emma'nın şirketiyle ne yapacağı onun üstüne vazife değildi. Aletlerini kamyonetin arkasındaki baklavalı sacdan kilitli kutulara koyduktan sonra ellerini silkeledi ve Emma öylece dikilip ona baktığı için kamyonetin kapısını onun için açtı.

Emma tekrar, “Kafana ne takıldı?” diye sordu. “Sakın aç olduğunu söyleme.”

Ne söylemeliydi? Yakında gideceği ve geri gelmeyeceği için Emma'nın artık aletlerini taşımak için orada olmayacağı dışında çok da üzgün görünmemesinden dolayı canının sıkıldığını söylemeyecekti.

Bunun yerine onu kamyonetin açık kapısına yaslayarak öptü. Güzel bir öpücüktü ama anlaşılan yeterince iyi değildi çünkü Emma onu itti. “Beni başından savma. Öpücüklerinin beynimdeki mantıklı düşünceleri boşaltmadığı konusunda daha önce de konuşmuştuk.”

“İyi. Bir verandayı tek başıma inşa etmek zordu ve yorgunum. Önümüzdeki hafta ne yapıyor olacağımı da sıkça düşünüyorum çünkü tembel, işsiz bir serseri olmak cidden tarzım değil.”

Açılışı yapmıştı. Eğer Emma aralarında olanları devam ettirmekle ilgileniyorsa en azından işe onunla devam etmesini teklif

edebilirdi. Elbette, Sean meslek olarak peyzaj uzmanı olmak istemiyordu fakat Emma yine de sorabilirdi.

“Tamam.” Emma iç çekti. “Kapını çalmamdan önce başladığın yere döneceksin, o yüzden halledeceğine eminim. Ayrıca, eve dönerken kamyoneti kullanmama izin verirsen sonrasında sana masaj yaparım.”

Cinselliğe dönmek Sean’a ilişkilerinin tam olarak hangi noktada bulunduğunu hatırlatmanın su götürmez bir yoluydu. Sean cinselliğe tahammül edebilirdi. Duygusallığını üzerinden atarak gülümsedi ve parmaklarını Emma’nın ön ceplerine taktı. “Benim kullanmama ve sana masaj yapmama ne dersin?”

“Arabayı kullanmama izin vermeyeceksin, değil mi?”

“Sihirli penis bende, o yüzden anahtarları ben alıyorum, unuttun mu?”

Emma gülerek onu itmeye çalıştı. “Asıl sen bir penissin. Büyük, yürüyen, konuşan bir penis.”

Sean onu tekrar öptü, bu kez Emma teslim olup kollarını boyuna dolayana kadar devam etti. Sean’ın geleceğinde Emma’yı öpeceği birkaç günü kalmıştı, o yüzden bunu önceliği haline getirmeye niyetliydi.

Sean öpmeyi bitirdiğinde Emma, “Tamam,” diye fısıldadı. “Sen sürebilirsin. Fakat tam olarak nereme masaj yapacağını ben seçeceğim.”

“Dayanabilirim.” Sean kamyonete binerken poposuna şaplak attı ve sürücü tarafına geçerken Emma’nın camdan ortaparmasını gösterirdiğini fark edince güldü.

Bunu ona daha sonra ödetecekti.

On Sekizinci Bölüm

“Bir kutu daha vida almam gerekti fakat kamyonete gittiğimde cüzdanımı alet kovanında unuttuğumu fark ettim. Almak için evin yanına döndüğümde Emma planlarımı açmıştı ve tüm ölçümlemlerimi bir kez daha kontrol ediyordu.”

Büyükannesi Sean’ın hikâyesine gülerken Emma’nın yanakları yanıyordu fakat inkâr edemeyeceği için Sean’ın ızgarada pişirdiği muhteşem bifteğin son lokmasını ağzına tıktı.

“Benim Emma’m öyledir,” dedi büyükannesi. “Sanırım ilk sözcükleri ‘bir şeyin doğru yapılmasını istiyorsan kendin yap,’ olmuştu.”

Emma lokmasını yuttuktan sonra etkiyi artırmak için çatallını Sean’a doğrultarak, “Kendimi savunmam gerekiyorsa,” dedi, “kamyonetin üzerinde benim adım yazıyor ve çivi çakabiliyor olman seni yapı ustası yapmaz. Kaliteli bir işçilik aldıklarından emin olmak için müşterilerime karşı bir sorumluluğum var.”

“Benim işçiliğim de kaliteli.”

“Kaliteli bir veranda yaptığını biliyorum fakat basamaklar ince işçilik gerektiriyor.” Emma ona tatlı bir tebessümle baktı. “Bir kez daha kontrol etmek zorundaydım.”

“Artık oturaklar dışında hepsi bitti ve huzur içinde çalışabilmek için seni resmen bir ağaca bantlamam gerekiyse de iyi bir iş çıkardım.”

Sean masanın altından ayak oyunları yapıyor olmasaydı Emma bu sözlere sinirlenebilirdi. Sean yüzüne bakması için onu ayağıyla dürttüğündeyse sırtıttı. Sean ona kızmasını neredeyse imkânsız kılan o tarzıyla göz kırptı.

“Bu gece bulaşıkları yıkama sırası Sean’da. Emma sen kurula, ben de kaldırıyım.”

“Ben yıkarım, büyükanne. Sean kurulayabilir.”

“Ben yıkayabilirim,” dedi Sean. “Gümüş çatal ve bıçakları fincanlardan önce yıkarsam dünyanın sonu gelmez.”

“Beni rahatsız ediyor.”

“Ettiğini biliyorum. O yüzden yapıyorum.” Sean eğildi ve Emma karşı çıkamadan onu öptü.

Masayı temizledikleri sırada büyükannesi, “Bu gece sevdiğim şu yeni gizli polis şovu var,” dedi. “Belki Sean bu bölüm boyunca homurdanmaz.”

Sean gülerken lavaboyu sıcak, sabunlu suyla doldurmaya başladı. “Üzgünüm ama kemerindeki tabancayı o şekilde kıpırdatıp durursa şeyini... yani kendini erkeklerin vurulmak istemeyeceği bir yerinden vuracak.”

Emma üç kahve fincanı tezgâhın üzerinde yıkanmayı beklerken Sean’ın tabakları, çatal ve bıçakları suya koymasını izledi fakat kendini aldırış etmemeye zorladı. “Geçen geceki filminden daha kötü olamaz.”

Büyükannesi gülerken Sean, “O da çok aptalcaydı,” dedi.

Askeri bir aksiyon filmi izlemeye başlamışlardı ve filmin başlamasının üzerinden on beş dakika geçtiğinde sonunu görmek istiyorlarsa Sean’a ilaç vermek zorunda kalacaklarını düşünmüştü. Helikopterlerin neleri yapıp neleri yapmayacağına dair aşırı hararetli bir konuşmanın ardından Emma’nın onu susturması gerekmişti ama Sean alaycı bir tavırla o kadar çok homurdanıyordu ki Emma sinüslerine kalıcı bir hasar vermemiş olmasına şaşıırıyordu.

“Gerçek hayatta böyle olduğunu sanmanızı istemem,” dedi Sean.

“Söz veriyorum,” dedi Cat, “eğer birini federal bir hapis-hane-den kaçırmak için bir tank kullanmak istersem bunu doğru bir şekilde nasıl yapacağımı önce sana soracağım.”

Sean onu başının tepesinden öptü. “Teşekkürler, Cat. Sadece çenemi kapatmamı söyleyen Emma’nın aksine en azından sen beni takdir ediyorsun.”

“Kahve fincanımı yıkamak üzere olduğun bulaşık makinesi-nin içinde salata sosu yüzüyor olmasaydı seni daha fazla takdir ederdim.”

“Resmi erkek kitabına göre yanlış yapmaya devam edersem o işi kendin yaparken *SportsCenter* programını izlememe izin vermen gerekiyor.”

“Resmi erkek kitabı öyle bir şey olursa *diğer* şeyleri kendim yaparken gecenin geç saatlerindeki spor programlarını izlemek için özgür olacağını da söyledi mi?”

Sean, Cat’e göz ucuyla bakarken kulaklarının uçları pembe-leşti ama büyükannesi gülmekle yetindi.

Emma tam olarak ne zaman olduğunu söyleyemiyordu fakat bir noktada, Sean ve büyükannesiyle vakit geçirmek yeni nor-mali olmuştu ve yeni normalini seviyordu.

Yemek masasındaki gülüşmeler. Bulaşıkları yıkarken şakalaş-malar. Sonrasında hep birlikte televizyon izlerken büyükannesi-nin koltuğuna oturup örgü örmesi.

Başı Emma’nın kucığında olan Sean kanepede uzanmıştı. Emma saçlarını okşayabiliyordu, mutfakta onu öpebiliyordu ve kendini bir sahtekâr gibi hissetmiyordu. Etrafta ortalığı karıştı-ran bir Kowalski olmadan her geçen gün biraz daha *gerçek* gelen huzurlu bir akşam rutinine girmişlerdi.

Florida hakkında bir turizm reklamı Emma’nın aklını başına getirdi. Bir haftadan daha kısa süre içinde büyükannesinin North

Fort Meyers'a uçağının gereğinden fazla neşeli bir hatırlatıcıydı. Bu, Sean'ın da gideceği anlamına geliyordu.

Yine yalnız kalacaktı. Eskiden aldırış etmezdi, koçaman evin tümüyle ona kalmasının tadını çıkarırdı ama artık tek başına oturup televizyon izlediğini hayal bile edemiyordu. Ya da mikrodalgada yemek ısıttığını. Konuşacak veya birlikte gülecek kimsenin olmadığını.

Hayatını onsuz hayal edemediği tek kişi büyükannesi değildi. Sean da vardı. Bu onu öylesine korkuttu ki adamı dürterek kalkmak istediğini söyledi.

"İyi misin?" Sean onun yüzüne dokundu, endişelendiği belliydi.

"İyiyim. Sadece yapmam gereken bir şey var... Birkaç dakika içinde dönerim."

Yatak odalarına -onun yatak odasına- çıktı ve kendini küçük banyoya kilitledi. Banyodayken duygusal halinin muhtemel failini keşfetti fakat aylık hız treni gezilerine çıkan hormonlarından çok daha kötüsü olduğunu biliyordu.

Sean'ın uyarılarına rağmen gidip onun hakkında olmayacak fikirlere kapılmıştı. Ona âşık olduğundan korkuyordu ve artık kendini öyle olmadığına ikna edebilmek için yapabileceği bir şey yoktu. Gözyaşlarını durdurmak için ellerini gözlerine bastırarak ne güzel diye düşündü. Onunla yatmıyormuş gibi davranırken seviyormuş gibi yaptığı adamı şimdi de sevmiyormuş gibi davranması gerekiyordu.

Sean genç kadına yirmi dakika zaman tanıdıktan sonra peşinden gitmeye karar verdi. Belli ki bir şey onu üzmüştü ve Florida reklamından şüphelendi. Büyükannesiyle son haftasını geçiriyordu, muhtemelen Cat'in yakında evine gideceği kafasına dank etmişti.

Sean kanepeden kalkınca Cat, “Durdurmamı ister misin?” diye sordu.

“Hayır, sen devam et ve izle. Ben gidip Emma’ya bakacağım. Bence... bence iyi hissetmiyor olabilir, o yüzden aşağı inip inmeyeceğimizden emin değilim.”

Cat ona şefkatli bir tebessümle baktıktan sonra örgüsüne geri döndü ve Sean merdivenleri çıkararak odalarına gitti. Emma kanepede kıvrılmıştı, battaniyeye sarınmıştı ve yastığını kanepeye getirmişti.

Sean yanına çömelip saçlarını yüzünden çekerek, “Ne oldu?” diye sordu. Emma ağlamıyordu ama kısa süre önce ağladığı belliydi.

“Bir şey yok.”

“Reklam yüzünden mi? Florida hakkında olan?” Emma birkaç saniye tereddüt ettikten sonra başını sallayarak onayladı. “Onu ben de özleyeceğim. O harika bir kadın.”

Emma’nın yanağına bir gözyaşı damladı ve Sean gözyaşını sildi. “Seni rahatsız eden sadece bu mu?”

Emma umursamaz bir tavırla omuz silkti. “Sadece yorgunum.”

San saçlarını kulağının arkasına soktu. “O halde yatalım. Neden kanepedesin?”

“Çünkü...” Emma burnunu çekti ve yanakları pembeleşti. “Şey... o dönem.”

“Ah.” Amcasının o dönemden bahsederken incelikle adlandırdığı gibi sıhhi tesisat sorunları çok şey anlatırdı. “Yatakta daha rahat edersin.”

Emma başını sallayarak battaniyeyi yüzüne çekti ve Sean ayağa kalkarak seçeneklerini düşündü. Alt kata dönüp Cat’le filmi izlemeyi bitirebilirdi ama acısını dindirmek için yapabileceği bir şey olmasa da Emma’yı yalnız bırakmak hiç hoşuna

gitmiyordu. Bütün gece kanepenin yanında dikilip onu izlemezdi, o yüzden banyoya gitti ve yatmaya hazırlandı.

Işığı kapatıp yastığını kabarttıktan sonra yatağa uzandı ve kendini uyumaya zorladı. Bütün yatak ona kalmıştı ve yorganı paylaşması gerekmiyordu, o yüzden iyi hissetmeliydi.

Ancak Emma'nın odanın karşı tarafında olduğunu aklından çıkaramıyordu ve orada olmasını istemiyordu. Emma oradayken uyuyamayacaktı. Onu olması gerektiği yerde, yanında istiyordu.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve sırtüstü dönerek tavana baktı. Yanlıştı. Emma yanında uyuyor *olmamalıydı*. Şu anda bulunduğu yerde, kanepede uyuyor *olmalıydı*. İkisinin arasında olanlar gerçek değildi, o yüzden Emma kollarında olmadan uykuya dalmak gibi basit bir şeyi yapabilmeliydi.

Bir haftadan daha kısa süre sonra gidecekti. Muhtemelen Jasper's Bar&Grille'in üstündeki daireye dönerdi.

Veya siktir et, belki Maine'e dönerdi ve ne yapmak istediğine karar verene kadar The Northern Star'da kalırdı. Ya da kamyonetine atlayıp kız kardeşine bakmak için New Mexico'ya giderdi.

Ne yaparsa yapsın veya nereye giderse gitsin onun için artık Emma olmayacaktı.

Emma burnunu çekince ve iki dakika içinde belki de onuncu kez kıpırdanınca Sean'ın canına tak etti. Emma orada daha fazla rahat ettiği için kanepede değildi. Oradaydı çünkü Sean'ın seks olmadığı sürece yatağı onunla paylaşacağını düşünmüyordu. Sean ayağa kalktı ve odanın karşı tarafına geçti. Daha sonra battaniyeyi kanepenin arkasına attı, Emma'yı yastıkla birlikte kucağına alarak yatağa taşıdı.

Yanına kıvrıldığında Emma'nın uykulu ve sorgulayan gözlerle bakışı Sean'ın içini cız ettirdi. "Sen kanepede dönüp dururken uyuyamıyorum, hepsi bu."

Sean gözlerini ancak Emma ona sokulup uykuya daldıktan sonra kapatabildi. Yine de uyuyamadı çünkü hepsi *bu kadar* değildi. Hayatının yükümlülükler ve bağlar olmadan önünde açık bir yol gibi uzanmasının içini sadece boş hissettirmesi gerçeği de vardı.

Bir ara uyuyakalmış olmalıydı çünkü Emma'nın alarmı onu irkilterek uyandırdı. Emma yana dönüp kıvrılmıştı, yüzü Sean'a dönüktü ve gözlerini açınca Sean gülümsedi.

"Bu sabah nasıl hissediyorsun?"

"Kalkıp alarmımı kapatsaydın daha iyi hissederdim." Emma telefonunu olmayan ilişkilerinin başlangıcında yaptığı gibi kane-penin yanındaki fişe takmıştı.

Sean, "Beni kullanıyorsun," dedi fakat yataktan kalkarak alarmı kapattı.

Yatağa geri döndüğünde donup kaldı. Emma onu izliyordu; gözleri uykuluydu, saçlarıysa yastığa yayılmıştı. Dudaklarında bir tebessüm belirince Sean kendini karşılık olarak gülümserken buldu.

Tanrım, uykulu haldeyken ve yıpranmış tişörtüyle muhteşimdi.

Emma, "Açlıktan ölüyorum," diyerek gerinince Sean komik bir görüntüyle kahvaltıya inmek zorunda kalmamak için başını çevirdi.

"Sana tepsile yemek getirmemi ister misin?"

"Oda servisi gibi mi?"

"Bilmem." Sean omuz silkti. "Alt kata inecek halde olduğuna emin olamadım. Ya da çalışabileceğine."

"Ben iyiyim ve o verandayı bitirmek için iki günün var. Banyoya ilk sen girebilirsin, sonra ben de giyinirim."

Sean mutfağa girdiğinde Cat muzlu pankeklerin ilk partisini tavada çeviriyordu. "Günaydın, Cat."

“Günaydın. Emma bugün nasıl?”

Emma’nın ifadesini kullanarak, “Daha iyi. Şey... o dönem-deymiş,” dedi.

“Ah. Normalde onu fazla etkilemez.”

“Sanırım senin burada daha fazla kalamayacağını da fark etti.” Sean da kalmayacaktı.

Sean’ın ayakaltında olmaması muhtemelen Emma’yı rahatlatıracaktı. Kamyonetini kullanmaya dönebilirdi, yatağın diğer tarafında yatabilirdi ve bulaşıkları uygun sırayla yıkayabilirdi.

“Ben de onu özleyeceğim,” dedi Cat. “İkinizi de.”

Sean, Cat’in koyduğu pankeklerin önüne oturarak, “Yemeklerini özleyeceğim, orası kesin,” dedi. “Kalman için seni ikna edemeyeceğimize emin misin?”

Çatalını ağzına götürmek üzereyken durdu. Bunu yapmayı kesmeliydi. *Biz* diye bir şey yoktu.

“Oradayken Emma’yı özlüyorum ama Florida’da çok iyi vakit geçiriyorum.”

Emma dün gecekinden çok daha iyi görünerek alt kata geldiğinde Sean ikinci pankekini yiyordu. Emma büyükannesinin yanağını öperek bir pankek aldıktan sonra telefon görüşmesi yapmak için çalışma odasına gitti.

Yaşlı kadın öylece durup endişeli gözlerle Emma’nın arkasından bakarken Sean, “Bugün ne yapacaksın, Cat?” diye sordu.

“Ah, muhtemelen kasabaya inerim ve Russell’ı öğle yemeği ısmarlamaya ikna edebilecek miyim bakarım.”

Cat birkaç gün sonra gideceği için Sean bu tomurcuklanan romantizmin sonunun ne olacağını merak etti fakat sormak ona düşmezdi. “Botlarımı giymeliyim. Gitmek için ondan önce hazır olmazsam kamyonetin anahtarını ilk o kapabilir.”

Cat boşalan tabağını almak için eğilirken bir an için omzuna dokundu ve Sean bir sızı hissetti. Belki suçluluktu. Ancak Cat yakında hayatından uçup gideceği ve bu son olacağı için şefkatle hüznün de vardı.

Hale giderken durup onu yanağından öptü. “Russell’a benden selam söyle.”

“Emma’nın bugün seni çıldırtmasına izin vermemeye çalış.”

Sean sırtarak, “Bu dediğin imkânsız,” dedi. Ardından Emma telefonu kapatmadan önce anahtarı almaya gitti.

Cat, Walker Hırdavat’a girerken kapıdaki çan çaldı ve Russell’ın başını kaldırıp onu gördüğünde yüzünün sevecen bir tebessümle aydınlanacağı beklentisi onu gülümsetti.

Russell onu hayal kırıklığına uğratmadı. “Cat, ben de tam seni düşünüyordum.”

“Umarım iyi düşüncelerdir.”

“Elbette. Seni arayıp öğle yemeğine davet etmeyi düşünüyordum ama yakında gideceğin için Emma’yla planların olup olmadığına emin değildim.”

Belki sadece hayalinin bir ürünüydü fakat gideceğinden bahsederken Russell’ın tebessümünün biraz solmuş olabileceğini düşündü. “Bugün çalışmaları gerekiyor, yarın ve cuma günü izin yapacaklar. Aslında seni öğle yemeğine davet etmeye geldim.”

Cat onunla kasabada her zaman gittikleri kafede buluştu ve o salata ısmarlarken Russell da kızarmış yerine ızgara tavuk alacağını söyledi. “Aniden fenalaşsam çok utanç verici olurdu.”

Nalbur dükkânı ve tasfiye satışı hakkında konuştular. Russell’ın umduğu kadar iyi gitmiyordu çünkü insanlar kelepir fiyatlarından çıkar sağlama konusunda pek huzurlu değildi. “Düzenli müşterilerimden biri cesedimi didikliyormuş gibi hissettiğini söyledi.”

Cat güldü. “Korkunç bir görüntü fakat sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Tüm bunlar konusunda nasıl hissettiğini önemsemeleri çok hoş.”

“Bu kasabayı sevmemin birçok sebebinden biri.” Russell gülümseyerek suyunu yudumladı.

Cat de gülümseyerek karşılık verdi, oysa içinde, derinlerde bir yerde bir hüznün sızısı hissetmişti. Russell kasabayı sevmekle kalmıyordu, ailesi de buradaydı. Arkadaşları. Cat ise ona Florida’ya gelmesini teklif etme konusunda aptalca bir fikirle boğuşmaya başlamıştı. Belki ziyaret için, belki de daha fazlası için.

“Emma konusunda ne yapacağına karar verdin mi?”

Cat iç çekti. “Hayır. Ama bir şeyler yapmazsam aramızdaki bu saçmalık bitmeden yollarımızı ayıracağız ve öyle olmasını istemiyorum.”

“Evi hâlâ ona vermeyi mi planlıyorsun?”

“Kesinlikle. John da ben de evi onun almasını istiyorduk ve bu daha Emma büyüyüp orayı kendi yuvası olarak benimsemeden önceydi.” Salatasından bir lokma aldı, ne yapacağını bilmiyordu.

“4 Temmuz barbeküsünde evi ona düğün hediyesi olarak vereceğinden bahsettiğinde huzursuz olduğunu söylemiştin. Tekrar bahsettin mi?”

“Hayır. O gün her şeyi itiraf etme raddesine geldiğini düşündüm ve biz bunu istemiyoorduk. *Biz* derken Mary Kowalski ile kendimi kastediyorum. Sean ve Emma’nın birlikte biraz daha vakit geçirmesini istemiştik.”

Russell tüm bunlar ona çok mantıklı geliyormuş gibi başıyla onayladı. “Ama artık zaman tükeniyor.”

“Belki yarın bu konuda Emma’yı biraz bastırırım. Her halükarda bir avukatla görüşmem gerekebilir o yüzden eve gitmeden önce süreci başlatsam iyi olur.”

“Sence itiraf edecek mi?

“Yalan olduğunu bilerek evi düğün hediyesi olarak kabul edeceğini düşünmüyorum. Kabul etmeyeceğini biliyorum.”

Russell tabağındaki patates püresiyle oynuyordu, çatalını içinde gezdirerek kafes şekli vermişti. “Öyle olunca Sean ve Emma arasında ne olmasını umuyorsun?”

Bu, cevaplaması daha zor bir soruydu. “Yollarını ayırmakla karşı karşıya kaldıklarında ikisinin de bunu yapmak istemediklerini fark etmesini umuyorum. Belki şu anda oldukları gibi devam ederler ama bu kez rol yapıyor olmazlar.”

“Gerçekten hoş bir çifte benziyorlar.”

“Birlikte cidden çok iyiler, fakat bunu görebildiklerinden emin değilim.” Cat kıkırdadı.

“Onun için doğru olan adamı kazayla sahte nişanlısı olarak seçmek tam da torunuma göre bir davranış...”

On Dokuzuncu Bölüm

Emma alarmı kapalı olduğu halde sabahın köründe uyandı. Büyükannesini Florida'ya dönmeden önceki üç gün çalışmayacaklardı, o yüzden Sean'ı uyandırmadan yataktan çıktı ve şortuyla tişörtünü giydi.

Büyükannesinin çoktan kalkmış olmasına hiç şaşırmadı. Kahvaltı henüz hazır değildi fakat kendine çay hazırlarken kahve de demlediğini söyledi. Emma bir fincan doldurarak masaya oturdu.

Zindelik veren ilk yudumunu içtikten sonra, "Sadece üç günümüz kaldığına inanamıyorum," dedi.

"Biliyorum. Seni çok özleyeceğim, tatlım. Özleyeceğimi biliyorsun ama orada olmayı da özlüyorum. Arkadaşlarımı ve tüm etkinliklerimi özledim."

Emma gülümsedi. "Memnunum, büyükanne. Biliyorsun ben de seni özlüyorum ama hayatında tüm o şeylerin olması harika."

"Gitmeden önce evi sana verme konusunda bir avukatla konuşmak için kasabaya ineceğim."

Emma'nın midesine indirdiğı az miktardaki kahve içini bulandırdı. "Evi senden satın almak istediğimi söylemiştim, adil bir fiyata."

"Çok saçma. Hediye olacak."

"Bu konuda içim rahat değil. Ayrıca kredi oluşturmak işim için de iyi olacak."

Büyükannesini burnundan soludu. "O halde yeni bir kamyonet alırsın ve traktör filan kiralarsın. Eski bir çiftlik evini satın almazsın. Kararımı verdim, Emma."

Kahretsin. Büyükannesi böyle dediği anda tartışma biterdi. Ancak ona gerçeği söylemeden evi asla kabul etmezdi. Bir süre kahvesine baktı ve sonra derin bir nefes aldı. Neredeyse başarıyorlardı ama artık vakti gelmişti.

“Hepsi yalan, büyükanne. Hem de her kısmı. Düğün olmayacak.”

İşte. Artık söylemişti ve koca ay bir hiç uğrunaydı. Büyükannesi kızacaktı ve belki evi bir yabancıya satacaktı. Sean’ın da kalması için bir sebebi olmayacaktı. Emma hangisinin daha çok acıttığından emin değildi.

“Belki ne demek istediğini açıklamalısın.”

“Yalnız olmam yüzünden daha fazla endişelenmemen için bir erkek arkadaş uydurdum. Sean’ın adı öylesine aklıma geliverdi. Bir ay öncesine kadar hâlâ ordudaydı. Onunla ilk kez gelmeden dört gün önce kapısını çaldığımda ve nişanlıymış gibi davranmasını istediğimde tanıştım.”

Büyükannesi resmen kıkırdıyordu. “İlginç bir konuşma olmuştur herhalde.”

Emma şaşkıındı. Büyükannesinden bekleyeceği son tepki keyifli olmasıydı. İtirafının ilişkilerini onarılamaz derecede bozmamasını ummuştu ve bunun için dua etmişti. Kahkaha tahmin ettiği bir olasılık değildi.

“Kızmadın mı?” Yaşlı kadının gözlerine baktı ve isteksizce de olsa gerçeği gördü. “Zaten biliyordun.”

“Elbette biliyordum. Bir yıl boyunca birlikte yaşamış olan çiftler birbirinin yanında rahat olur. Aşinalık bulunur. Uçaktan indiğim anda Sean’la aranızda öyle bir şeyin olmadığını anladım.”

En başından beri biliyor muydu yani? “Neden bir şey söylemedin?”

“Çünkü neyin peşinde olduğunu anlamak istedim. Sonrasında da Mary ve ben ikinizin birbirinizi tanımak için biraz daha zamana ihtiyaç duyduğunuza karar verdik ve olurlarına bıraktık.”

“Aman Tanrım!” Emma elleriyle yüzünü örttü. “Bayan Kowalski senin bildiğini biliyor mu?”

“Gerçeği ondan resmen sökerek almak zorunda kaldım ama ikinizin yalan söylediğinizi zaten bildiğimi fark edince pes etti. Yine de itiraf etmeliyim, buna kanacağımı düşünmene biraz alındım.”

“Ne kadar çılgınca olduğunu fark ettiğimde geri dönemeyeceğim kadar ileri gitmiştim. Aptalca göründüğünü biliyorum ama bunu seni sevdiğim için yaptım, büyükanne. Beni bırakmanı istedim, bu sayede Floridada ölmanın tadını çıkarabilirdin.”

“Seni asla bırakmayacağım. Ama belki gerçekten iyi vakit geçirdiğimden ziyade senin için endişelendiğim izlenimini vermişimdir. Ancak evi de istiyordun.”

Emma’nın yanakları yanıyordu. “Elbette evi istiyordum. Burası benim yuvam. Ama evi bana *satmanı* istedim. Asla öylece vermeni beklemiyordum. İnanmak zorundasın.”

Büyükannesi masanın karşı tarafına uzanarak Emma’nın elini sıktı. “Almayacağını biliyordum. Hem Mary’ye hem de Russell’a bana doğruyu söylemeden evi düğün hediyesi olarak kabul etmeyeceğini söylemiştim ve haklıymışım.”

“Bir şey söyleseydin bütün ayı oyunlar oynayarak boşa harcamazdık.”

Büyükannesi gülümseyerek, “Ah, boşa harcadığımızı düşünmüyorum,” dedi. “Anladığım kadarıyla Sean hâlâ uyuyor. Dün gece onu geç saatlere kadar uyutmadın mı?”

Emma büyükannesinin sözlerinin altında yatan imayı anlayınca başını salladı. “Öyle bir şey değil. Biz... gerçek değil.”

“Rol yapmadığınız kesin.”

“Hayır.” Emma bu konuşmayı yapmayı hiç istemiyordu. “Birbirinden faydalanan arkadaşlar gibi, büyükanne. “Sana gerçeği söylediğimi öğrendiği anda eşyalarını toplayıp gidecektir.”

“Kalmasını istersen belki de gitmez.”

Emma huysuz bir ses tonu takınmaya çalışarak, “Kalmasını istediğimi de kim söylemiş?” diye sordu. Başka birini Sean’ı önemsemediğine ikna edebilirse belki kendisi de inanabilirdi.

“Bence bu kadar yalan yeter, Emma.”

“Bir anlaşma yaptık, büyükanne. Aşk anlaşmamızın bir parçası değildi.”

“Geçtiğimiz ayı ikinizle yaşayarak geçirdim ve ilişkinizin değişmesini izledim. Onu hafife alma, tatlım.”

Cat ayağa kalktı, boşalan çay fincanını duruladı ve sonra torununun yanına gelip onu başının tepesinden öptü. “Güzelce banyo yapıp giyineceğim. Yine de kasabaya gideceğim ve evi sana vereceğim.”

“Büyükanne, ben...”

“Kararımı verdim, Emma,” diyerek mutfaktan çıktı.

Sean ısıklık çalarak mutfığa girdi, kahve arıyordu fakat Emma’nın masada oturduğunu görünce durdu. Emma’nın burnu hafifçe kızarmıştı ve ağladığı için gözleri hâlâ nemliydi.

“Büyükanne gerçeği anlattım,” dedi Emma. “Bitti.”

Sean’ın ciğerleri aniden boşaldı, arkasında bir gönül yarısının başlangıcı değil de oksijensizlik olduğunu umduğu bir sızı bıraktı. Zaten aptalca olurdu çünkü yaşadıkları şey gerçek değildi. Hepsi rol icabıydı ve arkasına bakmadan ondan uzaklaşacağı günün geleceğini biliyordu.

Yine de bununla yüzleşmeden önce üç buçuk gününün daha olduğunu düşünüyordu.

“İyi misin?” diye sordu Sean. Emma öyle görünmese de başıyla onayladı. “Nasıl karşıladı?”

“Çalıştığımız ve büyükannemin bizi bildiğini söylediğin gün haklıymışsın. Başından beri biliyormuş.”

Sean biraz afallamıştı. “Biliyor muymuş?”

“Bizi havaalanında beraber gördüğü andan itibaren şüphelendiğini söyledi çünkü samimi bir ilişkisi olan çiftler gibi durmuyormuşuz. Ayrıca ilk barbeküden beri Bayan Kowalski’yle gizli bir işbirliği içindeymiş.”

“Anlamıyorum. Neden bir şey söylememiş? Ayrıca Mary Yenge’yle işbirliğinin amacı neymiş?”

“Neyin peşinde olduğumuzu öğrenmek için bir şey söylememiş.” Yanakları kızardı ve başını eğerek masaya baktı. “Biz gerçek bir çift olalım diye işbirliği yapmışlar.”

“Ah.” Sean buna ne diyeceğini bilmiyordu. “İyi bir çift olacağımızı mı düşünmüşler?”

“Çılgınca, değil mi?”

Sean’ın beklediği cevap bu değildi fakat Emma’nın böyle demesi muhtemelen en iyisiydi. *Gerçekten* çılgıncaydı. İkisi çok farklıydı. Hayatlarında farklı noktalardaydılar ve farklı şeyler istiyorlardı.

“Cat şimdi nerede?”

“Banyo yapıyor. Sonrasında kasabaya gidecek ve...”

Emma susmak zorunda kaldı çünkü gözleri yine dolmuştu, derin, titrek bir nefes aldı. “Evi bana verme konusunda bir avukatla görüşecek.”

“Çok iyi o zaman.”

“Ona gerçeği söylememin sebebi de bu. Evi düğün hediyesi olarak bana vermekte ısrar ediyordu, o yüzden ona söylemek zorunda kaldım.”

“Ama zaten biliyormuş.”

“Bir yalana dayanarak kabul etmeyeceğimi de biliyormuş. Ona gerçeği söylememi istemiş.”

Sean dengesini biraz olsun sağlamasında yardımcı olmasını umarak bir fincan kahve doldurdu. Hazırlıksız yakalanmış olsa da işlerin bu şekilde gelişmesi Emma için iyiydi. Büyükannesine yalan söylemeyi bırakabilirdi. Cat evi ondan başkasına satmayacaktı. Ayrıca Emma hâlâ bekâr kalsa da bu hilekârlık Cat’in onun için bu denli endişelenmemesi gerektiğine dair gözlerinin açılmasını sağlardı.

Sean, “Senin adına mutlu oldum,” dedi ve ciddiydi. Emin olmadığı şeyse kendi adına nasıl hissettiğiydi.

Emma başıyla onayladı fakat Sean’ın beklediği kadar mutlu görünmüyordu. Ev yakında ona ait olacağı ve Sean kısa süre sonra ayağının altından çekileceği için mutfakta dans etmemesine şaşırmıştı.

Sean şeker ve kremayla uğraşmadan kahvesinden rahatlatıcı bir yudum aldı. “Sanırım buraya kadarmış...”

Emma yine başıyla onayladı, ellerini masanın üstünde öyle sıkı kenetlemişti ki parmak boğumları beyaza dönmüştü. “Sanırım öyle.”

Sean kapıya yöneldi, sonra durdu ve Emma’ya baktı. “İyi olduğuna emin misin?”

“Eminim.” Hatta savsak da olsa gülümsemeyi başardı. “Galiba duygusal şoktayım. Sebepsiz yere bir sürü drama yaşandı... Ona söylemek dehşet vericiydi ama aynı zamanda çok rahatladım, o yüzden muhtemelen sadece hayal kırıklığı yüzündendir.”

“Tamam o halde.” Sean kahvesini alıp Emma’nın çalışma odasına gitti ve kapıyı kapattı.

Bitmişti. Hayatı biftek, futbol, bira ve kadınlar etrafında dönen eski haline geri dönebilirdi. Birlikte yedikleri ilk akşam yemeğinde Emma’nın da belirttiği gibi çılgın çoğullaştırmalarına geri dönebilirdi.

Daha her şeyi sindiremeden telefonunu çıkardı ve hızlı arama Kevin’in numarasına bastı. Kevin telefonu ikinci çalışta mahmur bir sesle açtı, Sean bir spor barına sahip olduklarından Kevin ve ailesinin geç yatıp sabahları geç kalktıklarını iş isten geçtikten sonra hatırladı.

“Kahretsin. Seni uyandırmak istememiştim.” Sean eliyle yüzünü ovalarken herhangi birini aramak için bile çok erken olduğunu fark etti. “Hızlıca bir şey soracağım, sonra uykuna dönebilirsin. Hâlâ o dairede takılabilir miyim?”

“Hı hı.”

“Uzun lafın kisası, Emma büyükannesine gerçeği anlatmış o yüzden hizmetlerime gerek kalmadı.”

“Sen iyi misin?”

Sean henüz emin değildi. “Neden olmayayım ki?”

“Tamam. Anahtar hâlâ sende mi?”

“Evet.”

“O halde daire senindir. Daha sonra da müesseseden bir bira için bara in. Hava daha karanlık değilken.”

“Güneş doğdu, ahbap. Ama teşekkürler.”

Sean’ın eşyalarını toplaması sinir bozucu şekilde kısa sürdü. Çekmecelerini birkaç dakikada boşalttı. Kıyafetlerini gardırop-tan alması iki dakikadan daha kısa sürdü. Banyodaki eşyalarını Emma’nın banyo malzemelerinden ayırmak biraz daha fazla zamanını aldı. Emma içeri girdiğinde Sean yatağın yanındaki

çekmecedan kondom paketini daha yeni alıp çantasına atmıştı çünkü gelecekte Emma'nın başka bir erkekle sevişmesini kolaylaştırmaya niyeti yoktu.

“Birkaç dakika içinde yolundan çekileceğim,” dedi Sean. “Sadece alt kattan almam gereken birkaç şey kaldı.”

“Kaçar gibi gitmene gerek yok, Sean.”

Sean istediğinden belki biraz daha ters bir tavırla, “Kalmamın anlamı yok,” dedi.

“Ah. Tamam o zaman. Büyükannem onunla kasabaya gitmemi istiyor ve hazırlanmış bile.”

“Çıkarken anahtarı posta kutusuna koyarım. Daha sonra oradan almayı unutma.”

“Sean.” Sean bir çorap yığınınını çantasına tıktı. Bir yara bandını hızla çekmek gibiydi. Temiz ve hızlı bir ayrılma herkes için en iyisiydi. “Lanet olsun, Sean, buradan gitmek için sabırsızlandığın belli ama büyükannem gitmeden önce sana veda etmek istiyor.”

“Veda barbeküsü var ya! Yoksa davetli değil miyim?”

“Artık aileni buraya sürüklemenin anlamı yok. Muhtemelen yengenle ögle yemeği filan yer.”

Emma yatağa bir şey fırlattı ve Sean daha özür dileyemeden arkasını dönüp çıktı. Bir pislik gibi davranıyordu ama elinde değildi. Zayıflık belirtisi gösterirse ve Emma gitmesini istemediğine dair bir işaret verirse kalabilirdi ve Sean sonunun öyle olmasını istemiyordu.

Sean onun yatağa ne attığını görmek için çantayı kenara çekti. Bir ay önce evlilik teklif ettiğinde Emma'nın parmağına taktığı küçük pırlanta yüzüktü ve güneş ışığı yüzüğün taşına vurunca göz kırpyordu. Sean içindeki boşluk dışında bir şey hissetmeden yüzüğü avucuna alıp sıktı. Ardından kot pantolonunun ön cebine koydu ve derin bir nefes aldı.

Emma'yı hayatından çıkarıp oradan gitmesi ikisi için de en iyisiydi. Fakat önce korkuyla beklediği bir anı atlatması gerekiyordu.

Cat merdivenlerin dibinde onu bekliyordu. Emma da yanındaydı fakat Sean'a bakmıyordu bile. Çenesinin sertleşmesinden ona çok kızdığını anlayabiliyordu.

Emma, "Kamyonette bekleyeceğim," dedi fakat sonrasında kendini topladı. Sean'a bakmak için döndü ve elini uzattı. "Teşekkürler, Sean."

Tokalaşmak mı? Tüm olanlardan sonra bir tokalaşmayla mı sepetleniyordu? Ancak aralarındaki hiçbir şeyin gerçek olmadığını açıkça belirten kendisiydi.

Elini tuttuğunda başparmağını Emma'nın parmaklarında gezdirdi. "Görüşürüz, Emma."

Emma başıyla onaylayarak elini geri çekti. Sean bir an için parmaklarını sıktı fakat onu tutamadı. O başka bir şey söyleyemedi genç kadın evden çıktı.

"İkiniz de inatlaşacaksınız, değil mi?"

Sean, Cat'e dönerek sözlerine aldırmış etmemeyi seçti. "Seni özleyeceğim. Bu konuda ciddiylim."

"Artık tuhaf görüneceği için Emma partinin iyi bir fikir olmadığını düşünse de seni tekrar göreceğime eminim."

"Buradan nereye gideceğimi bilmiyorum. Ama asla bilemezsin. Belki bir gün Florida'ya gelirim ve şu çılgın ve kural tanımaz plaj partilerinden birine denk gelirim."

Cat kollarını açarak onu kucakladı. "Plaj şemsiyemin altında ne zaman istersen takılabilirsin."

Sean kendini Cat'in kollarından kurtardıktan sonra onu yanağından öptü. "Kendine iyi bak, Cat."

"Sen de... Gereğinden fazla inatçı olma."

Sean ona ne demek istediğini soramadan kapıdan çıktı, ardından da kamyonetin kapısının kapandığını ve garaj yolunda ilerlediğini duydu.

Birkaç dakika öylece durduktan sonra mutfığa gitti. Son birkaç ayda gerçekten birkaç şey biriktirmişti ve eşyaları artık asker çantasına sığmıyordu. Bir çöp poşeti aldı çünkü umurunda değildi ve alt katta dolanarak ona ait olan her şeyi poşete attı.

Ardından üst katı bitirdi artık kamyonetine atlayıp gitmekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı. Ama önce banyoya gitti ve cebinden yapışkanlı not kâğıtlarını çıkardı. Aynaya pembe bir not kâğıdı yapıştırıp keçeli kaleminin kapağını açtı.

Ve... hiçbir şey. Ne diyebilirdi? *Geçirdiğimiz güzel zamanlar için teşekkürler* gibi küstahça bir şey doğru gelmiyordu. Belki *Hoşça kal*, yazabilirdi. Ya da şu anda gidiyor olmak neden bu kadar *boktan hissettiriyor?*

Boş not kâğıdına uzun süre baktıktan sonra kalemin kapağını geri taktı ve kalemi cebine soktu. Söylenecek bir şey kalmamıştı, o yüzden çantalarını alıp Emma'nın evinden çıktı.

Cat ve Mary bir kafede buluştuğunda kötümser bir hava vardı. Bu bir ay kesinlikle ikisinin de düşündüğü ve umduğu şekilde sona ermemişti.

"Ayrılmadan önce Emma ona karşı çok soğuktu," dedi Cat, "fakat eve vardikten yarım saat sonra ağladığını duydum. Odasına girdiğimde elinde bir yapışkanlı kâğıtla yerde oturmuş hıçkırarak ağlıyordu."

"Ne yazdığını okuyabildin mi?"

"Sorun da bu, kâğıt boştu. Sadece boş bir yapışkanlı kâğıttı."

Mary kaşlarını çatı. "Mantıklı gelmiyor."

“Yapışkanlı notun olayı ne bilmiyorum ama Emma’nın Sean’ı bilmesini istediğinden çok daha fazla önemseddiğini biliyorum.”

“Sean telefonunu açmıyor. Kevin’i kaldırıp ondan kapısını çalmasını istedim. Sean’ın sosyalleşecek havada olmadığını ve onu birkaç gün kendi haline bırakmamız gerektiğini söyledi.”

Cat başını salladı ve sırf biraz keyif alabilmek için çayına bir küp şeker daha ekledi. “İkisi de dik kafalı. Birkaç gün kendi hallerine bırakılırlarsa dize gelmeyeceklerinden korkuyorum.”

“Daha önce Lisa’yla konuştuğumda hepimiz büyük bir aile olmayacağımız için veda partini vermeyeceğin gibi bir izlenim bıraktı. Belki de o partiyi vermelisin.”

“O konuyu henüz düşünmedim bile. Emma’nın ilk tepkisi iptal etmekti fakat dürüst olmak gerekirse Sean ve Emma boykot etse bile herkese veda etmeyi hâlâ istiyorum.”

“Sean boykot etmeyecektir.” Hayatındaki erkeklerin karşı çıkmasına tahammül etmeyecek bir kadının kesinliğiyle söylemişti.

“Emma da etmez.”

“Belki de tek ihtiyaçları yalanlar olmadan birlikte biraz daha vakit geçirmektir.”

Cat gülümseyerek çayını yudumladı. Planın kötü tarafı Sean’a tekrar veda etmek zorunda kalacağı gerçeği idi. Bunu ilk yaptığında ne kadar üzüldüğü düşünülürse ona tekrar veda etmek için sabırsızlanmıyordu. Ancak, Emma ile Sean’ı bir araya getirme ihtimali varsa buna değerd, özellikle de o Florida’ya dönmeden önce gerçekleşirse.

Birkaç dakika boyunca parti hakkında konuştular. Sonra Mary çayını bitirdi ve cüzdanından birkaç dolar çıkardı. “Kalkmak hoşuma gitmiyor ama bu öğleden sonra Brianna’ya bakacağıma söz verdim. Joe’nun bir yazısının teslim tarihi gelmiş, Keri’nin ise yayına hazırlama süresi dolmuş ve bebek ikisini de umursamıyor.”

Mary gidince Cat yanında götürmek için bir çay sipariş etti ve umumi bir park olarak kullanılan çimenlik alanda yürüyerek telefonunu çıkardı.

“Walker Hırdavat.”

Russell’in sesini duymak bile Cat’in gününü aydınlatmıştı. “Merhaba, Russell. Meşgul müsün?”

“Hayır. Bugün için yeterince müşterim oldu. Sende ne var ne yok?”

Cat, Emma’nın itirafıyla başlayıp planladıkları gibi partiyi verme niyetleriyle bitirerek tüm hikâyeyi anlattı. “Umarım hâlâ geliyorlardır. Dani ve Roger da tabii.”

“Orada olacağız. Büyük bir gün yaşamış gibisin. Erken kapatmamı ister misin?”

Russell çok iyi bir adamdı. “Hayır, ama teklif ettiğin için teşekkürler. Eve gidip Emma’nın nasıl olduğuna bakacağım. Kızımı tanıyorsam ben varana kadar her şey yolunda maskesini takmış, sebzelik çekmecesinin oluklarını ovalıyor veya abur cubur çekmecesini tekrar düzenliyor olacaktır.”

“Seni düşünüyor olacağım, Cat. Ayrıca daha sonra konuşacak birine ihtiyaç duyarsan beni ara.”

“Ararım.” Cat cep telefonunu kapattıktan sonra derin bir nefes aldı. Çocukları sakın tutmaları gereken iki günleri vardı ve sonra partide işlerin nasıl gideceğine bakacaklardı. Kırk sekiz saatin Sean ve Emma’nın birbirlerini ne kadar çok özlediklerini fark etmelerine yeterli olması için dua etti.

Yirminci Bölüm

Sean çatlayacaktı. Ya da sımsıkı tutmayı bırakmazsa direksiyonu çatlatacaktı.

Cheeseburger yemek ve Cat'e veda etmek için şu aptalca papatyalar boyanmış posta kutulu eve doğru ilerleyen Kowalski araç kafilesinde dördüncü sıradaydı. Ayrıca kamyonette yalnız olması da çok iyiydi çünkü tüm ailesinin önünde aklını tamamen yitirmemek için kendini toparlayacak zamana ihtiyacı vardı.

Emma'ya da son kez veda edecekti. Artık rol yapmak zorunda olmadıklarına göre kolay olmalıydı. Arkadaşları ve ailesiyle birlikte eğlenceli bir barbekü partisi. Kandırmaca olmadan. Kime hangi hikâyeyi anlattığını hatırlamaya çalışmadan.

Ancak Sean rol yapmaya devam ediyordu. Sahte nişanının sona ermesi onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyordu.

Hayatının geri kalanı önünde uzanıyordu, artık ne yapmak istediğine karar verme vakti gelmişti ama göremiyordu. Her denediğinde gözünün önüne Emma geliyordu.

Çok geçmeden garaj yoluna girdiler ve kimsenin arabası sıkışmasın diye yolun yanlarına park ettiler. Sean hâlâ kaçabileceğini düşündü. Çimenlerin üstünden karşıya geçip sokağa geri çıkabilirdi.

Ama yapmayacaktı. Bir erkek gibi davranıp bu cehennem gibi günü atlatacaktı.

Herkes arka bahçedeydi ve kalabalığın arasından geçerek Cat, Russell, Dani ve Roger'a selam verdi. Emma bahçede değildi ve eve doğru baktığında onu mutfak penceresinde gördü. Genç

kadın onu izliyordu ve pencereden çekilmeden önceki o birkaç saniye içinde Sean onun kendisinin hissettiği kadar yorgun göründüğünü fark etti.

Çocuklar Emma'nın bahçesini keşfetmek için hemen fırlamıştı ama ilgilerini çekecek pek bir şey yoktu. Ancak Bobby futbol topunu yanına almıştı, bu sayede doğaçlama bir oyun başladı.

Sean, Cat'in Russell'a bir şeyler söylediğini gördü ve Russell gidip ızgarayı yaktı. Gerçekten aptalca bir şeydi fakat Sean başını çevirmek zorunda kaldı. Evin erkeğiymen ızgarayı yakmak onun işiydi ve bunu Russell'ın yapmasını izlemek hepsinin bir aldatmaca olduğunu görmesini sağladı.

Asla Emma'nın evinin erkeği olmamıştı. Bir rolü yerine getiren bir aktördü.

Mike eline bir bira tutuşturup sandalyesini yanına çekti. "Hangimiz kazandı?"

Sean etrafına bakındı fakat kimse onlara dikkat etmiyordu. "İki hafta diyen."

"Ya şimdi ne olacak?"

En zor soru da bu değil miydi zaten? "Ne demek istiyorsun?"

"Kevin barın üstündeki daireye geri taşındığını söyledi fakat Emma'yla görüşmeye devam edecek misin?"

Sean başını salladı ve sesli olarak söylemek zorunda kalmamak için birasından uzunca bir yudum aldı.

"Neden?"

"Boş ver, Mike," diye homurdandı.

Emma kucak dolusu patates cipsi paketiyle arka kapıdan çıktı ve paketleri verandadaki masaya bıraktı. Sean'a gülümsedi ama biraz keyifsiz bir tebessümdü ve sonra içeri geri girdi.

"Onunla konuşmalısın."

“Teşekkürler, Oprah.”

“Her neyse. Benim için bazen üzüldüğünüzü biliyorum. Zavallı Mikey, ipoteği ve minivanı var ve bir hayatı yok. Bil bakalım ne oldu? Ben sizin için üzüliyorum çünkü muhteşem bir eşim ve dünyamı her gün tepetaklak eden dört çocuğum var.”

Sean kuzenine defolup gitmesini söylemek yerine birasının kalanını bitirdi ve boş şişeyi parmaklarının arasında salladı. “Senin adına mutluyum ama herkes senin hayatın gibi bir hayat istemez.”

“Hayır, ama sen istiyorsun. Sadece peşinden gidemeyecek kadar ödleksin.”

Sean başını salladı. “Sen bu konuda ne biliyorsun ki? Aynı odayı paylaşıyorduk. Çekici biri. Seks yaptık. Hikâyenin sonu.”

“Sen öyle diyorsan...”

“Diyorum.” Emma bir tepsi dolusu sosla evden çıktığında Sean başını çevirdi ve çocukların topu fırlatmalarını izledi.

Mike birkaç dakika sonra düşüncelere dalıp sessizce oturmaktan sıkıldı ve ona darılmadığını göstermek için omzuna bir şaplak attıktan sonra ayağa kalkıp uzaklaştı. Sean ise oturup aileden daha fazla amatör psikiyatrin dikkatini çekmektense diğerlerine ayak uydurarak kendini aralarına karışmaya zorladı. Ancak zaman geçmek bilmedi ve bir süre sonra biraz huzur bulmak için evin ön tarafına geçti.

Keri’yi verandadaki koltuklardan birine oturmuş Brianna’yı sallarken buldu. Onu arka bahçede pek görmemişti ve sebebi muhtemelen bebektir.

Keri onu görünce gülümsedi. “Daha yeni doyurdum. Burada oturup yeterince uzun sallarsam iyi bir uyku çeker diye umuyorum.”

“Bir süre oturma havasındayım ve sen henüz kimseyle selamlaşmadın. Onu bana ver de uyurken sallayayım.”

“Ciddi değilsen teklif etme,” diye uyardı Keri.

“Ciddiyim.”

Keri, Sean’ın oturabilmesi için ayağa kalktı ve ılık bebek yur-sunu kucağına bıraktı. Brianna hafifçe kıpırdanıp mızıldandı fakat Sean sallamaya başlayınca sakinleşti. Keri kızının yüzüne bakıp Sean’a gülümsedikten sonra koşarak gitti, muhtemelen genç adamın fikrini değiştirmesinden korkuyordu.

Sallanma hareketi bir süre sonra gerginliğini yatıştırdı ve Sean başını arkaya yaslayarak gözlerini kapattı. Bebeği kafaüstü düşürmekten çok korkuyordu ama gevşeyerek yaz esintisinin ve yeni kesilmiş çimenlerin kokusunun tadını çıkardı. Arka bahçe-deki mutlu, şamatacı aileden gelen sesler... Sandalyenin arkaya doğru her sallandığında gıcırdaması...

Birkaç dakika için hayatı boyunca istediği şey buymuş gibi bile yapabiliirdi.

“Sean’ı gördün mü?” Emma büyük spatulayı bulamıyordu ve Sean’ın spatulanın yerini bildiğini umuyordu.

Joe başıyla onayladı. “Keri ön verandada Brianna’yı sallayıp uyuttuğunu söyledi.”

Emma, “Bu, Keri’nin iyi vakit geçirmesini açıklıyor,” deyince Joe güldü.

Emma evin içinden geçmektense çimenlerde sessizce iler-leyerek arka tarafa dolandı. Köşeyi döndüğündeyse kalbi göğ-sünde acıyla hopladı.

Sean sallanan sandalyelerden birindeydi, bebeği kucağına almış yavaşça sallanıyordu. Başını arkaya atmıştı ve gözleri kapa-lyıdı fakat Emma’nın dikkatini asıl çeken şey ağzıydı.

Sean gülümsüyor gibiydi. Çok belli değildi fakat ona huzurlu ve memnun bir görüntü vererek Emma’nın canını acıtmaya

yeterdi. Onlar da böyle bir şeye sahip olabilirlerdi. Sean'ın yaz akşamlarında verandada sallayacağı bir bebekleri olabilirdi. Emma'nın Sean gibi bir erkeği olabilirdi.

Oysa bir gösterisi olmuştu.

Sean gözlerini açmadan usulca, "İnsanlara dik dik bakarsan ne olacağını söylemişim," dedi.

"Uyumuyordun."

"Ama aynı prensip." Sean gözlerini açarak Emma'ya bakmak için başını çevirdi. "Beni mi arıyordun?"

"Büyük spatulayı arıyordum ve yerini bilebileceğini düşündüm."

"Kilere bak. Bir şeyleri kaldırıyordum, spatula da elimdeydi ve telefon çaldı. Oraya koymuş olabilirim."

"Tamam." Emma biraz bekledi ama Sean başka bir şey demedi. "Teşekkürler."

Emma sevgi topağı ikilinin yanından geçerek içeri ön kapıdan girdi ve mutfığa döndü. Spatula kilerin ikinci rafındaydı ve titreyen eliyle spatulayı aldı.

Her şey yanlıştı. Onun Sean'ı sırf onu kızdırmak için bir şeyleri yanlış yere koyduğunu söyleyerek ona sataşır. Gözlerinde içtenlik ve hınzırlık olurdu. Bu Sean ise kendini kapatmıştı, ona hiçbir şey vermiyordu.

Mantıklıydı. Onun Sean'ı asla bir yalandan başka bir şey olmamıştı. Şansına öyle iyi yalan söyleyen bir adam seçmişti ki az kalsın bu yalana kendisi de inanacaktı.

"Emma?" Lisa'nın sesini duyana kadar kilerde elinde bir spatulayla durup ağladığını fark etmedi. "Emma, sorun ne?"

"Bir şey yok," demeye çalıştı fakat hıçkırığı yüzünden düzgün konuşamadı.

Lisa spatulayı elinden alıp masaya fırlattıktan sonra onu merdivenlere doğru götürdü.

“Hamburgerler...”

“Spatulayı bulacaklardır,” dedi Lisa kararlılıkla. Emma’yı itekleyerek üst kata, odasına götürdü.

Yatağa bakmak canını çok yakıyordu. Gözyaşları yüzünden özgürce dökülüyordu ve yaşları durdurmak için Emma’nın elinden hiçbir şey gelmiyordu. “Ona âşık oldum.”

“Ah. Ah, kahretsin.” Lisa başını salladı. “Kowalski erkekleri böyledir. Hayatına bir anda girerler ve seni öyle deli ederler ki suratlarına tokadı yapıştırmak istersin ve sonra –pat!– birdenbire onlarsız yaşayamazsın.”

“Aynen öyle oldu.”

“Ona söyledin mi?”

Emma başını salladı ve Lisa’nın her zaman arka cebinde taşıdığı paketten çıkardığı mendille yüzünü sildi. “Bunu ona yapamam. Bana büyük bir iyilik yapmak için bütün hayatına ara verdi ve geri ödememi duygularımı onun kucağına dökerek yapmayacağım.”

“Bence *gerçekten* ona söylemelisin, Emma. Mike bana dedi ki, herkes Sean’ın senin hakkında ciddi olduğunu düşünüyormuş.”

Emma’nın göğsünde küçük bir umut pırıltısı canlandı fakat hemen yok oldu. “Ona bittiğini söylediğimde sanki ev yanıyor-muş gibi kaçtı. Arkasına bakmadı. Tam şu andaysa hiçbir şey hissetmiyor.”

Lisa nefesini üfleyerek kollarını kavuştu. “Bazen biraz yardıma ihtiyaç duyarlar.”

“Bitti, Lisa.” Sözleri beyninde zonklayan bir yas çanı gibi yankılandı. “Ama iyi olacağım. Gerçekten.”

“Sean’ı neredeyse herkesten daha iyi tanırız ve gerçekten bir şeyler hissediyor. Hepimiz gördük.”

“Çok iyi bir aktör, değil mi?”

“Hayır, değil. Öyle kötü bir yalancı ki hiçbirimiz ilk başlarda bu işi kıvrılabileceğini sanmıyorduk.”

Emma yeniden umut etmeyi reddetti. Sean'ın tutumuna bakıldığında tamamen Emma için bir yabancı gibiydi ve eşeleyip duygu kalıntısı aramak genç kadının canını çok yakıyordu.

“Alt kata inmелisin,” dedi Lisa'ya. “İnsanlar bizi aramaya başlarsa sonunda bütün ailen buraya gelir.”

“Onlara iyi hissetmediğini söylememi ister misin?”

“Hayır. Birkaç dakika durup yüzümü yıkayacağım ve sonra ineceğim.”

Arkadaşı ona hızlıca sarıldı. “Sana biraz Doritos ayırırım.”

Emma gülümsemeyi başardı fakat Lisa odadan çıkar çıkmaz tebessümü soldu. Kendini yüzüstü yatağına atıp çılgılık atmak iyi bir fikir gibi geliyordu ama yapamazdı. Sinir krizi geçirmesi büyükannesinin partisini mahvederdi.

Bunun yerine, yüzünü buz gibi suyla yıkayarak makyajın sihrinden faydalandı. En iyi halinde sayılmazdı fakat günün geri kalanını kimse içinin paramparça olduğunu anlamadan geçirebilirdi.

Mary sessizce, “İşe yaramıyor,” dediğinde Cat gönülsüzce de olsa onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

Sean ve Emma farklı ülkelerde olsalardı aralarında ancak şimdiki kadar mesafe olurdu. Cat ve Mary mutfak lavabosunun önünde birbirine sokulmuş, ikiliyi camdan izliyordu. Sean bahçenin bir ucundaydı, Emma ise diğer ucunda...

“Neden bu kadar inat ediyorlar?”

Mary homurdandı. “Sean bir Kowalski. Emma'nın mazeretinden emin değilim.”

Aynı anda iç çektiler. “Bir şeyler olduğunu biliyorum. Bir ay boyunca onlarla yaşadım. Henüz Vegas’a kaçıp evlenmeye hazır olmayabilirler fakat seksten fazlası vardı. Eminim.”

“Ben de eminim. Öylesine bir flört olsaydı birbirlerinden böyle itinayla sakınmazlardı, değil mi? Birbirlerini burada görmek canlarını yakıyor.”

“Salaklar.” Cat pencereden ayrılarak tatlıları buzdolabından çıkarmaya başladı.

“İnatçı salaklardan bahsetmişken Russell’la arandakileri nasıl bırakacaksın?”

Cat bir kâse jelatinli meyve salatasını masaya koydu ve kâseye baktı. “Bilmiyorum.”

“Onu seviyor musun?”

“Bilmiyorum.” İç çekti. “John’a âşık olduğum zamanki gibi gelmiyor. Ayrıca görüşmeye başlayalı çok olmadı.”

“Aynı gelmemesine şaşırmadım. Altmış beş yaşındasın ve senin için önemli olan şey, yani bir erkekte aradıkların artık farklı.”

“Yanımda olması hoşuma gidiyor. Biraz sığ göründüğünü biliyorum. Muhtemelen bir golden retriever köpeğin arkadaşlığı da hoşuma giderdi. Ama ondan *hoşlanıyorum*. Onunla olmayı seviyorum.”

Mary hazırlama işini devralarak salatanın üzerindeki plastiği çıkardı ve içine bir kaşık koydu. “Ama bunun yeterli olmamasından korkuyorsun.”

Cat güldü. “Bu konuda çok iyisin.”

“Dört çocuk büyüttüm, ayrıca dört erkek bir de kız yeğenin yetiştirilmesine katkıda bulundum. Yeni yetme torunlarımı da hesaba katarsak aşk acılarından nasibimi aldım, güven bana.”

“Russell’in hayatı burada.”

“Yaşlı konutlarında tek odalı bir dairede mi? Dani ve Roger ile arada bir yedikleri pazar günü yemeğinde mi?”

“Onu Florida’ya yanıma taşınmasını isteyecek kadar uzun süredir tanıyor muyum?”

Mary kâseyi Cat’e doğru kaydırarak Keri’nin marketten satın aldığı çikolatalı pastayı dilimlemeye koyuldu. “Bilmiyorum. Sence?”

Cat cevap veremeden kapı açıldı ve Stephanie içeri girdi, kulaklığını çıkarıp cebine soktu. “Annem gelip yardım etmemi söyledi.”

“Şunları dışarıdaki masaya taşımakla başlayabilirsin,” dedi Mary. “Lily etrafta dolanıyorsa tabakları masanın ucuna koymaya dikkat et.”

Sessizlik içinde tatlıları hazırlamayı bitirdiler ve Cat’in belirsizliklerini bolca şeker, çikolata ve kremşantiyle bastırma vakti geldi. Sean ve Keri’nin son beyaz çikolatalı brownie için üç tur taş-kâğıt-makas oynamasına ve Lily’nin mavi gözlerini ve gamzelerini yönelttiği herkesten kremşanti aşırmasını durdurmaya çalışmakla meşgul olan Beth’e kahkahayla güldü.

Muhteşem bir aile olduklarını düşündü. Onlarla dünür olmak büyük zevk olurdu. Artık bir lokma daha yiyemeyecek hale gelince kâğıt tabağını çöpe attı ve büyük akçaağacın gölgesinde asılı olan çift enli salıncağa yöneldi. John bu salıncağı sıfırdan yapmıştı ve Cat kucağında dört yaşındaki Emma’yla yavaşça sallanarak orada çok zaman geçirmişti. Salıncakta birlikte okudukları resimli kitaplar ve hikâyeler ikisinin de kederlerini birkaç dakika için bile olsa arkalarında bırakmalarına yardım etmişti.

Salıncağa oturdu ve ayağının ucuyla yere dokunarak kendini hafifçe salladı. Elinin altındaki ahşap ılık ve pürüzsüzdü, zaman içinde yıpranmıştı fakat Emma tarafından özenle bakılmıştı.

Russell çimlerden geçerek yanına gelince Cat yana kayıp ona yer açtı. “Siz hanımların bu kadar çok yiyecek hazırlamış olmanıza inanamıyorum. Bir hafta boyunca paytak yürüyeceğim.”

Elleri oturağın üzerinde aralarında duruyordu ve Russell parmaklarını Cat’in parmaklarına geçirdi. Cat iç çekerek ayaklarını yerde önce topuklarından ayakuçlarına daha sonra da tersi yönde oynatarak salıncağı salladı.

Russell, “Yarın bu saatlerde Florida’ya dönmüş olacaksın,” dedi, son derece basit bir cümleydi. Bu konuda nasıl hissettiğine veya başka bir şey söylemeye niyeti olup olmadığına dair herhangi bir belirti yoktu.

“Benimle Florida’ya gel.”

Russell dizlerini kenetleyerek salıncağı durdurdu. “Ne?”

“Yarın değil elbette.” Cat hamlesini yaptıktan sonra sonucunun ne olacağını biraz daha düşünse miydi diye merak etti. Ayrıca sonucun canını ne kadar yakabileceğini de. “Nalbur dükkânı kapandığında ve mülkü sattığında yaşlı konutlarına taşınma. Arabanı al ve sıcak güneşin altında yanımda olmanın tadını çıkar.”

Russell ona öylece bakıyordu, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. Cat derin bir nefes alarak kendini gülümsemeye zorladı. “Sadece bir düşünceydi.”

“Genç bir oğlanken Hoover Barajı’nın yapımı hakkında bir kitap okumuştum. Takıntı haline getirmiştim ve dükkân olmasaydı mühendislik okumayı düşünebilirdim. Orayı hep kendi gözümle görmek istedim ama o hayalimden uzun zaman önce vazgeçtim. Kısa süre önceyse aklımda senin Mead Gölü’nün önünde durup bana gülümsediğin bir görüntü belirdi. Tekrar hayal kurmamı sağlıyorsun, Catherine.”

Cat'in gözleri yaşla dolunca Russell'ı bulanık görmeye başladı ve gözlerini kırptırdı. "O halde hazır olduğunda Florida'ya gel. Bir süre sahilde dinleniriz ve sonra Martha'nın karavanını ödünç alıp Hoover Barajı'nı görmeye gideriz."

Russell eğilerek onu öptü. "Gelmem fazla uzun sürmeyecek."
"Seni bekleyeceğim."

Yirminci Birinci Bölüm

“Bir milyonuncu kez söylüyorum büyükanne, iyi olacağım.”

Büyükannesi de bir milyonuncu kez Emma’ya son derece kuşkuyla baktı. “Sadece kendinde değil gibisin.”

Emma elinden geldiğince tüm rol gücünü topladı ve gülümsedi. “Seni özleyeceğim hepsi bu.”

“Beni tekrar görmem muhtemelen çok uzun sürmeyecek. Russell işleri yoluna koymasının iki veya üç ay süreceğini düşünüyor. O zaman uçakla gelip hazır olduğunda onunla birlikte arabayla dönebilirim.”

Emma gülümsemesini neşeli tutmaya dikkat ederek, “Belki yolda durup birkaç turistik gezi yapabilirsiniz.”

İşin aslı büyükannesinin kalbini ve gururunu riske atma cesaretini göstererek sevdiği adamı hayatının bir parçası olmaya davet ederken Emma’nın aynı şeyi yapamamasıydı. Emma bir kez bile denemeden Sean’ın çekip gitmesine izin vermişti. Yine de muhtemelen en doğrusu buydu. Barbekü sırasında Emma’yı görmezden gelmesine bakılırsa duygularını itiraf ederek acısına küçük düşmeyi de eklemekten başka bir şey olmayacaktı.

Büyükannesi saatine baktı. “Birkaç dakika içinde güvenlikten geçmem gerekecek. Seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum.”

“Bekleyen öyle çok işim var ki yalnız hissedecek zamanım olmayacak.”

“Beni her zaman arayabilirsin. Ayrıca Mary’yi ziyaret etmeyi ihmal etme. Seni görmekten hoşlanacağını biliyorum. Seni besleyeceğine de.”

Emma nedense bundan şüpheliydi. “Yaparım. Eve varınca beni ara.”

“Unutmam. Daha uzun kalmamı istemediğine emin misin?”

“Büyük bingo turnuvasını kaçırasın diye mi? Martha’ya orada olacağına söz verdin.”

Büyükannesi avucunu Emma’nın yanağına koydu. “Benim için Martha’dan daha önemlisin.”

“Ben iyiyim.” Emma büyükannesinin elini kendi eliyle örttü. “Daha uçağa bile binmedin ve şimdiden endişelenmeye başladın.”

“Belki de sahte bir köpek almalısın.”

Emma gülerek büyükannesine sarıldı. Kahkahası birkaç göz yaşına dönüştü fakat havaalanında sevdiklerine veda ederken herkes ağladı, o yüzden garipsemedi.

Büyükannesi onu yanağından öptü ve çantasını almadan önce ona son kez sarıldı. “Seni seviyorum, Emma.”

“Ben de seni seviyorum.” Büyükannesi gözden kaybolana kadar öylece dikildi ve kamyonetine doğru uzun bir yürüyüşe geçti.

Boş evine dönmek için acelesi olmadığından otoyol yerine arka yollardan gitti. Evde onu halletmesi gereken evrak işleri ve kendi sesinin yansımından başka bekleyen bir şey yoktu. Ön kapıyı açarken telefonu çaldı ve Lisa’yla konuşma havasında olup olmadığına karar vermeye çalışırken parmakları tuşların etrafında gezindi. Canı istemiyordu, yine de arayan en iyi arkadaşı olduğu için açma tuşuna bastı.

“Cat’i Florida’ya sorunsuz uğurladın mı?” diye sordu Lisa.

“Şu anda uçuyor olmalı.”

“O halde bu akşam yemeğe gelmelisin. Ufaklıklar yattıktan sonra bir şişe şarap açabiliriz. Veya iki.”

Sırf yanında birilerinin olması bile cezbediciydi fakat Mike ve Sean arasında hem görünüş hem de tavırları bakımından yeterince benzerlik olduğu için Emma akşamı atlatılabileceğinden emin değildi. “Sanırım eski püskü bir tişört giyip televizyonun önüne yığılacam.”

“Ah. Kendine acıma partisi. Oraya gelmemi ister misin?”

“Acıma partisi değil. Ben iyiyim. Yemin ederim.” Aslında hiç iyi olmamasına rağmen Sean yüzünden kendini dağıtırsa Lisa’nın bunu Mike’a çıtlatacağından ve lafın dönüp dolaşıp sonunda Sean’a gideceğinden korkuyordu.

Acıma partisi olabilirdi. Sean’ın acısı yüzünden olması çok fazla gelirdi.

“Fikrini değiştirirsen beni ara,” dedi Lisa.

“Olur. Hey, Bayan K’nin kurabiye kavanozundan benim için bir şeyler aşırabilecek misin bir bak.”

Lisa güldü. “Tamamdır. Yarın ara.”

Konuşma sona erince Emma koridorda durdu ve dinledi. Ev çok sessizdi. Farklıydı da. Büyükannesi ve Sean üzerine hücum etmeden önceki iki sene boyunca ev her zaman sessizdi. Fakat artık sessizlik aynı değildi, neşeli bir şarkı, nakaratın tam ortasında aniden kesilmiş gibiydi.

Orta yerde dikilip kendi düşüncelerini dinlemek yerine iPod’unu aldı, aradığı çalma listesinde tek bir acıklı şarkının bile olmadığından emin olduktan sonra kulaklığını taktı ve lavabonun altından temizlik malzemelerini çıkardı. Banyoları temizlemek belki de onu uyumasına yetecek kadar yorabilirdi.

Sean kamyonetinin hızını saatte seksen kilometreye sabitleyerek kasabada dolandı, yengesinin ve amcasının garaj yolundaki diğer araçların çıkmasını bekledikten sonra nihayet park etti ve motoru durdurdu.

Hasta, korkmuş ve yorgun hissettiğinde annesinin kucağına kıvrıldığına dair tatlı ve puslu hatıraları vardı. Annesi ona sarılmıştı ve dünyasındaki her şey normale dönene kadar sırtını sıvazlamıştı. Şu anda buna ihtiyacı vardı. Oysa artık küçük bir çocuk değildi ve annesi ölmüştü. Yine de yengesi vardı ve yeterince zavallı görünürse yengesi kollarını dolayıp onu güzelce kucaklayabilirdi.

Kapıyı amcası açtı. “Berbat görünüyorsun, oğlum.”

“Sağ ol, Leo Amca. Çok faydası oldu.”

“Sanırım Kurabiye Canavarı’ndan birkaç kurabiye aşırmayı umuyorsun.” Danny küçükken Lisa’ya yalvararak büyükannesi için doğum gününde Kurabiye Canavarı şeklinde bir kavanoz aldırılmıştı. Mavi canavar her daim lezzetli, ağızda dağılan unlu mamullerle dolu olurdu.”

“Mary Yenge mutfakta mı?”

“Başka bir yerde olduğunu gördün mü hiç? Daha sonra konuşmak istersen kulübede olacağım.”

“Teşekkürler.”

Sean mutfağa girdiğinde yengesi mutfak tezgâhında çilek ayıklıyordu. Sean’ı güzelce inceledi. “Beyaz çikolatalı brownie.”

Sean’ın en sevdiklerinden biriydi. Sean Kurabiye Canavarı’ndan iki tane alarak masadan bir sandalye çekti. Yengesi ellerini yıkadıktan sonra tatlısının yanında içmesi için süt doldurdu.

“Bir köpeğin arka bahçeyi kazıp bulduğu bir şeye benzemenin sebebi ne?”

Yengesi alışıp karıştırma kaşığının her daim cebinde durduğu mutfak önlüğünü taktığı için Sean aklına gelen ukalaca cevabı yuttu. “Sanırım uyumamak. Geçtiğimiz ay hiçliğin ortasında yaşadıktan sonra şehrin göbeğindeki bir barın üstünde kalmaya alışmak zaman alıyor.”

Yengesi o lanet tahta kaşıkla başının arkasına vurunca Sean acıyan noktayı ovaladı. Cidden bir şişlik kalabilirdi. “Ah!”

“Bana bak, Sean Michael Kowalski.” Sean yengesinin yüzünün civarına bakınca Mary eliyle çenesini tutup başını kaldırdı. “Gözümün içine bak, genç adam ve sakın bana yalan söyleyeyim deme. Emma’yı seviyor musun?”

Sean sıktığı dişlerinin arasından, “Evet,” dedi.

Mary suratını bırakınca Sean çenesini ovaladı. “Bu da bir başlangıç. Tahminime göre eşyalarını toplayıp çıkmadan önce bunu ona söylememişsindir.”

“Ne yaptığımı bilmiyorum. Anlayış görmemek dışında.”

“Anlayış arıyorsan...”

“Biliyorum. Sözlükte angutla anüsün arasında.” Bu sözü hepsi duymuştu. Defalarca. “Yine de brownie çok güzel.”

Mary yeğeninin karşısına bir sandalye çekti ve oturdu. “Seni ne mutlu eder, Sean?”

Emma. Emma onu mutlu ederdi. “Beni neyin mutlu edeceğini bulmak için henüz bir şansım bile olmadı. Bir şeyler yapacaktım. Seyahat etmek. Yuvam demek istediğim bir yer bulmak. Ve evet, Emma’yı seviyorum ama o çoktan bir hayat kurmuş. Eviyle işi var ve bunlar *onun* hayatı. Bense *kendi* hayatımı yaşamak istiyorum.”

“Bir aydır aynı hayatı paylaşıyordunuz. Mutluydun da. Sakın inkâr etme yoksa tekrar vururum. Şu andaysa hayatınızı paylaşmıyorsunuz ve mutsuzsun.”

“Kalmamı istemedi.” İşte. Söylemişti.

“Kalacağına inanması için bir sebep verdin mi?”

Sean çenesini kenetlediğini hissetti ve kendini gevşemeye zorladı. “Nasıl olur da bilemez?”

Mary öne eğilerek Sean’ın ellerini tuttu. “Peki, sana bakışını sen nasıl oluyor da göremiyorsun? Veda partisinde ona bakıp da kalbinin kırık olduğunu nasıl göremedin?”

“Ben... Büyükannesi gideceği için üzgündü.”

“Aptal anlaşılan yüzünden kendi duygularınızı saklamakla o kadar meşgulsünüz ki birbirinizi göremiyorsunuz.” Mary doğruldu ve ayakları yorulunca tezgâhta oturmak için kullandığı tabureyi çekti. “Eğilmek için çok yaşıyım ve siz oğlanlar çok uzunsunuz, o yüzden gel ve otur.”

Sean söyleneni yaptı ve yengesi dizlerinin arasına girdiğinde kollarını ona dolaması için mükemmel boya geldiğini görünce çok şaşırdı. İç çekerek kollarını yengesinin belinde kenetledi ve başını omzuna yasladı.

Yengesi başının tepesini öperek sırtım okşadı. “Bundan bir yıl sonra raylarda sıkışsan ve bir tren üzerine geliyor olsa pişmanlık duyacağın şey ne olurdu? Büyük Kanyon’a gitmemiş olmak mı? Yoksa o yılı Emma’yla geçirmemiş olmak mı?”

Sean kısa bir kahkaha attı. “Güven bana, Emma o trenin ta kendisi olurdu.”

“Buna aşk denir, tatlım.” Yengesi onu biraz daha sert sıkınca Sean hissettiği sefilliğin bir kısmının uçup gittiğini hissetti. “Bir düşün.”

Sean bir tane daha brownienin yardımıyla toparlanmak için birkaç dakika durduktan sonra halasına veda öpücüğü verdi. “Leo Amca’ya başka sefere kulübede ona katılacağımı söyle, olur mu?”

İçeri girdiğinde Jasper’s sakindi ve Kevin ortalıkta görünmüyordu, o yüzden bara oturup Paulie’den bir bira istedi.

Altın sarısı sıvıya baktı, hatta birayı bardağında döndürdü fakat sihirli bir top ortaya çıkıp cevap vermedi.

Kahretsin. Cevabı biliyordu. Raydan çıkan bir yük treninin ön camına yapışan bir böcek haline gelmek üzere olsaydı bile ölmeden önceki son düşüncesi Emma olurdu.

Yemek pişiremiyorsa ve doğru dürüst araba kullanamıyorsa ne çıkardı? Ayrıca Sean'ın almasına yardım etmediği bir ev ve kurmasına yardım etmediği bir işle geliyordu. Sean buna katlanabilirdi. Birlikte kuracakları aile *ikisinin* olacaktı.

Emma onu isterse elbette.

Arka cebinde yapışkanlı not kâğıtları vardı fakat yazabileceği bir kalemi yoktu. Ceplerinin hepsine baktı ama keçeli kalemi yoktu. Bunun ilahi bir işaret olmamasını umdu.

Paulie yanından geçerken Sean ona, "Kullanabileceğim bir kalemin var mı?"

Paulie ona bir tükenmez kalem atınca Sean destedeki ilk yapışkanlı not kâğıdını çıkardı. Kendine düşünmek için vakit tanımadan yazmaya başladı.

Sean'm kamyonetinin garaj yoluna girdiğini görmek Emma'ya görünmez bir gülle tarafından çarpılmış gibi hissettirdi ve kalbinin sakinleşmesini dileyerek pencereden çekildi.

Genç kadının kullanmadan duramadığı aptal ordu fincanı dışında, Sean kendine ait tüm izleri hayatından ve evinden silme konusunda özenli bir iş çıkarmış olsa da muhtemelen bir şeylerini unutmuştur, dedi Emme kendi kendine. Ancak ikinci el, eski bir kahve fincanı için onca yolu geleceğinden şüpheliydi.

Sean kapı zilini çaldı ve Emma holdeki aynanın önünde durup hissettiği gibi bir tren enkazına benzeyip benzemediğine baktı. Benziyordu fakat şişmiş gözleri ve solgun yanakları konusunda yapabileceği bir şey yoktu. En azından saçlarını atkuyruğuyla toplamıştı, o yüzden bundan daha iyi görünemezdi.

Emma yüzünde muhtemelen inandırıcı olmayan bir tebesümle kapıyı açtı ve donup kaldı.

Sean verandada duruyordu, yüzünde Emma'nın belirsizliği maskeleyerek için kullandığını bildiği bir ifade vardı. Ancak genç kadının bakışları yüzüne sadece birkaç saniye odaklandıktan sonra adamın göğsüne doğru kaydı.

Sean önden düğmeli bir gömlek giymişti ve rengi pembeydi. Soluk pembenin açık bir tonu da değildi. Pespembeydi.

Sean sapları pembe bir kurdeleyle bağlanmış pembe ve beyaz glayöllerden oluşan küçük bir demeti uzatarak, "Selam," dedi.

Çiçekleri alırken Emma'nın nefesi boğazında düğümlendi, gördüklerine anlam verebilmek için aklı hızla çalışıyordu. Bu ne demektir? Hayallerinin erkeği gibi –tam olarak on yaşındaki halinin– giyinmiş halde burada ne işi vardı?

"Ben, ah... kullanım kılavuzunda bazı değişiklikler yaptım." Emma, Sean'ın diğer elindeki günlüğü fark etmemişti bile. Fakat Sean günlüğü uzatınca aldı.

"Tamam." Sesi de en az elleri kadar çok titriyordu.

Günlüğün kapağını açtı ve ilk sayfaya yapıştırılmış parlak pembe bir not kâğıdı buldu. *Seni özliyorum.*

"Ben de seni özliyorum," diye fısıldayarak sayfaları yavaşça çevirdi.

Kendini ezdirmiyorsun.

Beni güldürüyorsun.

Artık en sevdiğim pozisyon misyoner pozisyonu çünkü yüzünü görebiliyorum. Bu duygunun tatlılığı kalbini ısıtsa da sondaki cümle Emma'yı güldürdü.

Arabayı kullanmana izin vereceğim. Emma ona kuşkuyla baktı ve sayfayı çevirdi. *Ara sıra.*

Evet, tanıdığı ve sevdiği Sean işte buydu.

Sean cebinden küçük, kadife bir kutu çıkarınca Emma'nın görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarından biri yanağına dam-

ladı. Sean tek dizinin üstüne çöktüğündeyse daha fazla gözyaşı döküldü. Genç adam kutunun kapağını kaldırdı ve Emma içinde küçük taşlarla kaplı iki bandın arasına yerleştirilmiş büyük bir pirlanta bulunan parlak bir yüzük gördü. Muhteşemdi.

“Sana bunlardan bir tane aldığımı biliyorum ama o yüzük sürekli iş eldivenlerine takılıp duruyordu. Bu yüzükse deriye takılmaz ve parmağında çok fazla dönmez.” Sean başını kaldırarak ona baktı. “Geçen ayki tüm o rol yapmalar çılgıncaydı ama bir noktada yalan olmaktan çıktılar.”

“Benim hakkımda bazı fikirlere mi kapıldın, Sean Kowalski?”

“Kapıldım ve bu acayip bir fikirdi. Seni seviyorum, Emma. Sanırım içimde, derinlerde bir yerde o aynaya bıraktığım boş not kâğıdına yazmak istediğim şey de tam olarak buydu ama henüz hazır değildim. Artık hazırım. Seni seviyorum ve benimle evlenmeni istiyorum. Gerçekten.”

Sözcükler Emma’nın zihninde uçuşuyordu fakat genç kadın onları mantıklı bir düşünce haline getiremiyordu. “Ben... ben... Emin misin?”

“Pembe bir gömlek giyiyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedi Emma çünkü söyleyebileceği en önemli şey buymuş gibi geliyordu. “Ve seninle evlenmek istiyorum. Gerçekten.”

Sean yüzüğü Emma’nın parmağına taktı ve sonra onu nefesi kesilene kadar öpebilmek için ayağa kalktı. Küçük bir kızken bu anı yaşadığı sırada güzel, kadınsı gözyaşları dökceğini hayal etmişti fakat ağlayamayacak kadar mutluydu.

Sean onu öpmeyi bitirdiğinde, “Düşünüyordum da,” dedi, “ben kamelya tadilatı gibi ufak tefek marangozluk işleri yapsam, sen de peyzaj işine devam etsen belki işlerimizi koordine edebiliriz ve bu sayede çocuk sahibi olmak için çok fazla beklemek zorunda kalmayız. İzin günlerimizi dönüşümlü yapabiliriz belki.”

“Kulağa mükemmel geliyor. Ama bu seni mutlu edecek mi?”

“Evet.” Sean onu bir kez daha öptü. Hayatının geri kalanı boyunca hep bu adamı öpeceği aklına gelince Emma’nın dudaklarından mutluluk yüklü bir iç çekiş kaçtı. “Ama en önemlisi, *sen* beni mutlu ediyorsun.”

Emma sırf farklılık olsun diye kollarını adamın boynuna doladı ve bu kez Sean’ı o öptü. Daha sonra kot pantolonunun arka cebine uzanarak boş not kâğıdını çıkardı. Biraz yıpranmıştı ama kâğıdı Sean’a uzattı.

“Ne söyleyeceğini merak etmek beni öldürüyordu.”

Sean kâğıdı ondan aldı ve arka cebinden üzerinde Jasper’s Bar&Grille yazan bir kalem çıkardı. *Seni seviyorum*, yazdıktan sonra kâğıdı Emma’nın tişörtünün önüne yapıştırdı.

Sean boğuk bir sesle, “Artık asla şüpheli olmaz,” dedi.

“İçeri gidelim de başardığımız bu *gerçek* şeyi başlatalım.” Emma nişanlısının elini tuttu ve onu kapıya doğru çekti. “Seni çok seviyorum... ve sırf bunun için işe seni şu pembe gömlekten kurtarmakla başlayacağım.”

Eski bir asker olan Sean Kowalski, hayatında yeni bir sayfa açmaya hazırdır. Ordudan ayrılıp evine geri dönen genç adamın, hayatının nasıl olabileceğine dair birkaç fikri vardır ancak en uçuk hayallerinde bile genç ve çaresiz bir kadının sahte nişanlısını oynamayı düşünmemiştir. Fakat bu zararsız oyun zamanla gerçeğe dönünce, Sean'ın tüm planları altüst olur ve hayattan ne istediğini sorgulamaya başlar.

Büyükannesini mutlu etmek için beyaz bir yalana başvuran Emma, üç gün içinde sahte bir nişanlı bulmak zorundadır. Üstelik bu kişi bir ay boyunca onunla aynı evde yaşayacak, işlerinde ona yardım edecek ve büyükannesinin de kabul edeceği mükemmel nişanlı rolünün hakkını verebilecek biri olmalıdır. Bu iş için en uygun kişi ise hayran olduğu Sean Kowalski'dir. Emma bir akşam onun kapısını çalıp sahte nişanlısı olmasını teklif eder ancak oynayacakları oyunun hayatlarını sonsuza dek değiştireceğinden habersizdir.

SERİNİN DİĞER KİTAPLARI

